PAULA HELMER

Proba focului

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULY

FILIPESCU.
ALCRIS

PROLOG

- Jack Hardin Cutter, eşti declarat vinovat de omor prin imprudenţă. In consecinţă, eşti condamnat la o pedeapsă de opt ani închisoare criminală.

Stând în picioare în boxa acuzaţilor, rigid, cu maxilarele încleştate, cu privirea fixă, sergentul Jack Cutter se clătină sub puterea şocului.

Deci nu reuşise să convingă juriul. Partida era pierdută.

Poliţiştii îl înconjurară. Unii dintre ei erau vechi cunoştinţe, foşti colegi... Ii puseră cătuşele la mâini şi îl luară. Jack se forţă să meargă cu capul sus, în ciuda îngrozitorului sentiment de umilinţă şi de nedreptate care îl copleşise.

Penitenciarul de Stat din Donovan... O clădire lugubră, cu zidurile cenuşii de o înălţime ameţitoare. Ca prin vis, Jack auzi poarta grea, acţionată electric, închizându-se în urma lui.

Ii luară hainele si obiectele personale. Un gardian puse deoparte cheile, portofelul si fotografia fiicei lui, pe care le băgă nepăsător într-un plic. Jack îmbrăcă uniforma de deţinut si primi pătura si cearşafurile de la un alt gardian, care i le înmână împreună cu regulamentul închisorii.

De acum încolo, sergentul Cutter nu mai era decât un deţinut anonim. Condus de un supraveghetor, el traversă lungile coridoare întunecoase, trecu de nişte grilaje apoi peste o pasarelă metalică...

Năucit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, auzea strigătele pline de ură ale tovarăşilor lui de captivitate.

- Poliţist împuţit! N-o să ieşi viu de aici!
- Vezi tu imediat ce te aşteaptă!
- O să-ţi punem pielea pe băţ!

Imperturbabil, supraveghetorul se opri în faţa unei celule. Pereţi albi, fără ferestre...

- Ai ajuns acasă, băiete! Pentru cel puţin patru ani, dacă te porţi bine!

Uşa celulei se închise în urma lui. Cheia se învârti în broasca, bine unsă, o bară de fier căzu cu zgomot.

Abia atunci Jack îşi dădu cu adevărat seama de ceea ce i se întâmplase. Revăzu cu ochii minţii filmul arestării lui, procesul răsunător care urmase şi în

sfârşit, teribilul verdict.

Mâinile lui puternice se agăţară cu disperare de grilajul celulei. Sudoarea începu să-i curgă pe frunte şi pe spate şi o furie rece îi cuprinse inima.

Pierduse totul: libertatea, slujba, soţia şi fetiţa... Tot ceea ce avea mai scump pe lume! In faţa legii şi în faţa oamenilor era vinovat. Dar nici un juriu nu-l va convinge vreodată că era vinovat, sau că procedase greşit! In fundul sufletului său mai ştia încă să deosebească binele de rău.

Jack făcu un efort supraomenesc şi nu lăsă să răbufnească furia şi revolta împotriva nedreptăţii făcute de oameni. Apoi începu să se lupte împotriva sentimentului de claustrofobie care punea cu viclenie stăpânire pe el, înăbuşindu-l.

In teribila tăcere a celulei sale, se scurse o secundă, apoi alta. Un minut, o oră... zile... luni... ani.

Cutter nu se mai gândea la nimic.

Devenise indiferent la tot ce-l înconjura.

Un singur lucru îl preocupa: să supravieţuiască.

Puţin câte puţin, omul bun care fusese dispăru făcând loc unui individ necunoscut.

Capitolul 1

Focul se întindea necruţător, întreţinut de un vânt violent. Imposibil de stăvilit. Pe munţii care înconjurau San Diego, pădurile erau în flăcări. Unul după altul, pinii se aprindeau ca torţele.

In câteva ore, focul ajunsese în zonele unde deţinuţii, înarmaţi cu topoare, ferăstraie sau securi, încercau cu disperare să protejeze locuinţele cele mai apropiate, despădurind împrejurimile.

Jack Cutter pierduse orice noţiune a timpului. De când nu mai mâncase, nu mai băuse, nu mai dormise? De trei zile... poate chiar de patru, în timpul cărora luptase necontenit cu flăcările, alături de tovarăşii săi.

Un fum des şi înecăcios se răspândise peste tot. Aerul devenise irespirabil. Un singur gând îi obseda pe toţi: să fugă, să scape din acest infern! Dar unde să se ducă? Cutter nu avea un alt refugiu în afara celulei în care se va întoarce după ce îşi va îndeplini sarcina.

Mâinile încordate îi erau pline de sânge. Lucra cu o mişcare lentă şi regulată, simţindu-şi umerii îndureraţi de orele de efort continuu. Muşchii puternici ai gâtului ieşeau în relief la fiecare lovitură de secure.

Pădurile astea nu mai aveau secrete pentru el. Când era copil, îşi petrecuse zilele străbătându-le

singur, cu rucsacul în spate. Dar de patru ani nu mai ştia ce înseamnă libertatea.

Ce devenise în timpul captivităţii? Un bărbat rece, dur şi disperat, care nu mai avea nimic de pierdut. Ceilalţi deţinuţi se temeau de el şi îl respectau. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte.

Brusc, copacul pe care se căznea să-l taie căzu cu un zgomot surd. Impasibil, Cutter îl privi o secundă, apoi îşi luă securea şi se îndepărtă.

Fierbinţeala flăcărilor se făcea din ce în ce mai simţită. Vântul devenea din ce în ce mai cald. Brusc, frunzele unui stejar din apropierea lui luară foc. In câteva secunde, tot frunzişul era numai o flacără şi explodă într-o jerbă de scântei. Crenguţe aprinse căzură peste oamenii care lucrau dedesubt.

- Doamne! Eu nu mai pot să lucrez!

Checon, unul dintre deţinuţi, dădu drumul lopeţii, zdrobit de oboseală. Cutter se apropie repede de tânărul care se prăbuşise, la capătul puterilor.

- Curaj, băiete, o să treacă şi asta, rosti Jack îngenunchind lângă el.

Dar Checon se agăţă de mâna lui, cu chipul crispat de durere.

- Doamne, ce rău îmi e, gemu el strâmbându-se.

- Incearcă să te odihneşti puţin, n-ai nimic, îi şopti Jack pe un ton încurajator.

- Ei, voi doi de acolo! Puturoşilor! Puneţi-vă

imediat pe treabă!

Cutter mormăi printre dinţi o înjurătură. Un gardian se apropie furios. Mic, bondoc, cu o faţă hidoasă care reflecta răutatea. Un enorm revolver negru îi stătea agăţat la centură şi mâinile lui erau crispate pe o puşcă de vânătoare. Era Ivan Rhottman, unul dintre cei mai aspri supraveghetori din penitenciar, vestit pentru cruzimea, dacă nu chiar sadismul lui. Deţinuţii mai slabi de înger îi ştiau de frică. Cei mai puternici, cum era cazul lui Cutter, îl urau.

- Ce se întâmplă aici? urlă el apropiindu-se de cei doi bărbaţi.

- Vă rog, domnule! Aveţi milă... am nevoie de un doctor! îngăimă Checon, aflat la capătul puterilor.

Ceilalţi deţinuţi se opriseră din lucru şi formaseră un cerc în jurul lor.

- Sunteţi surzi, sau ce s-a întâmplat? strigă supraveghetorul scos din fire. La muncă, puturoşilor!

Bărbaţii se întoarseră terorizaţi la locurile lor. In lumea mică a închisorii, supraveghetorii erau atotputernici. Un singur cuvânt de-al lui Rhottman putea să-i trimită înapoi în celulele lor. In ciuda fumului şi a oboselii aceste câteva zile petrecute afară erau un privilegiu extraordinar pentru ei care trăiau de ani de zile în spatele gratiilor.

Cutter strânse umărul tânărului cu un gest

încurajator şi se ridică încet. Privirea lui inflexibilă se încrucişă cu cea a lui Rhottman. Pe vremuri, când mai era încă ofiţer de poliţie la San Diego, n-ar fi admis niciodată ca un om din brigada lui să se poarte atât de brutal cu deţinuţii. Dar acum... nu mai avea de ales. Era obligat să suporte cruzimea şi umilinţele fără să protesteze. Incă trei sute paisprezece zile, până la punerea lui condiţionată în libertate.

Jandarmul îl fixă cu o privire pătrunzătoare, plină de cruzime.

- Haide, eroule! Ai auzit ce ţi-am zis, sau trebuie să te trimit înapoi în celula ta? Nu-mi plac chiulangii!

Cutter nu se dădu înapoi nici măcar cu un centimetru. O scânteie de mânie se aprinsese în ochii lui căprui.

- Domnule Rhottman, băiatul ăsta e scos din circulaţie! Trebuie dus de aici cu elicopterul, urlă el pentru a domina vacarmul care-i înconjura.

- Şi mai ce, încă?

- Are dreptul la un medic, e prevăzut de regulament!

Rhottman îl fixă cu un dispreţ nedisimulat.

- Regulamentul, eu îl fac aici, Cutter. Tu nu eşti şef aici, nu eşti decât un deţinut, nu uita asta!

- Este foarte bolnav, domnule, insistă Jack, făcând un efort supraomenesc să-şi domine furia.

Rhottman emise un râs plin de cruzime şi atinse

uşurel cu ţeava puştii burta lui Checon.

- Deci, Jose, nu joci teatru, chiar ţi-e rău?

- Nu, domnule, şopti băiatul. Vă jur...

- Destul! Ridică-te!

Rhottman apăsă cu brutalitate ţeava puştii în burta lui Checon, care urlă de durere. Tânărul se ghemui, tremurând din toate membrele, la fel ca un copil bolnav.

Revoltat, Cutter, se apropie de ei.

- Gata, Rhottman!

I-ar fi ars cu multă plăcere un pumn în mutra aia scârboasă, dar se abţinu. Dacă se lăsa dus de val putea să-şi ia adio de la eliberarea lui condiţionată. Şi să mai petreacă încă cinci ani în spatele gratiilor... asta, niciodată! Fără a mai ţine cont şi de unul suplimentar pe care l-ar mai încasa fiindcă a lovit un gardian.

Rhottman zâmbi satisfăcut.

- Ei, Cutter? Mai ai chef să faci pe eroul? Ai nevoie de o lecţie bună!

Patul puştii se abătu asupra lui Jack, care se îndoi sub puterea şocului. Orbit de durere şi de furie, ripostă imediat printr-un puternic croşeu de dreapta, care îl atinse pe Rhottman în plină faţă, făcându-l să dea drumul la puşcă. Era evident că nu se aşteptase la aşa ceva.

- Te-ai făcut cu cinci ani în plus, Cutter! urlă el

ştergându-şi maxilarul.

Mâna lui apucă pistolul de calibrul 38 care îi atârna la centură. In acel moment, un zgomot îngrozitor despică aerul. Cei doi bărbaţi îşi ridicară în acelaşi timp capetele. Un copac în flăcări se prăbuşea spre ei cu un zgomot înfiorător.

Rhottman scoase un ţipăt isteric, în timp ce deţinuţii îşi luau picioarele la spinare ca să scape de vâlvătaie. Cutter îl văzu pe Checon acoperindu-şi capul cu mâinile, dar nu avu decât timpul să sară într-o parte, rostogolindu-se într-o râpă. Căderea îi fu oprită de un tufiş. Arborele în flăcări ateriză în spatele lui, proiectând mii de scântei, asemeni unei explozii.

Jack sări în picioare. Era prins în cursă! Dintr-o parte, focul avansa cu o viteză vertiginoasă. Din cealaltă parte, copacul care căzuse formase un nou focar, barându-i drumul.

După câteva secunde de ezitare, începu să fugă paralel cu râpa. Işi reamintise că la vreo sută de metri de acolo, râpa se termina între două şiruri înalte de stânci. Era singura lui speranţă de a ieşi viu de acolo. Cu puţin noroc, focul va trece pe deasupra stâncilor fără să-l ajungă.

Dar puterile începuseră să-l părăsească. Epuizat, se împiedică şi căzu. Cu puterea disperatului, reuşi să se ridice. Fumul îi ardea gâtul şi ochii. Ii venea din ce

în ce mai greu să respire. Orbit de lacrimi, încovoiat de durere, înainta cu greutate.

Brusc, atunci când zărise în fine adăpostul visat, o violentă rafală de vânt se porni, aţâţând flăcările. Casca de protecţie îi zbură de pe cap. Un val de aer fierbinte îl izbi în plină faţă. Instinctiv, Cutter plonjă înainte pentru a se proteja.

O cădere brutală, contactul dur cu solul al trupului lui îndurerat. Jack mai avu timp să vadă o mulţime de focuri de artificii, apoi nimic. Căzu într-o stare de inconştienţă.

O durere intensă îl trezi. Capul îl durea atât de rău, de parcă primise o lovitură de măciucă.

Nu avea decât o singură dorinţă: să leşine din nou, să recadă în plăcuta inconştienţă care înlătura orice suferinţă. Dar, puţin câte puţin, fără voia lui, luă contact cu realitatea.

Intins pe jos, cu faţa la pământ, îşi dădu seama de tăcerea care-l înconjura. O tăcere apăsătoare, ameninţătoare. Un nor cenuşiu, întunecat domina peisajul.

Incet, încercă să se aşeze. Durerea din cap, din picioare, din burtă, era de nesuportat. Adunându-şi tot curajul, încercă să se sprijine în mâini.

Chipul lui Checon îi reveni în minte. Un val de mânie şi de durere îl cuprinse. Ticălosul de Rhottman! Din cauza lui, deţinuţii muriseră fără

îndoială în incendiu.

Strângând din dinţi, Jack se sprijini de o stâncă şi se ridică anevoie în picioare. Aruncând o privire de jur împrejurul lui, descoperi un spectacol dezolant. Totul nu mai era decât cenuşă. Fumul se ridica din solul calcinat. Trunchiurile negre ale arborilor se prăbuşiseră unele peste altele, degajând un miros înecăcios. In câteva ore, pădurea maiestuoasă se transformase într-un cimitir cenuşiu şi trist.

Jack zâmbi cu amărăciune. Pădurea asta splendidă fusese pe vremuri unul din refugiile sale preferate. Iată că o pierduse, ca şi tot restul de altfel!

Ce să facă acum? Cum să se descurce? Focul înteţit de vânt formase un arc de cerc. La sud şi la vest, colinele nu avuseseră atât de mult de suferit. Dar situaţia putea să se schimbe de la oră la oră, după bunul plac al vântului.

Se sprijini cu mâinile de o stâncă şi îşi îndreptă privirea spre sud. Un nor gros de fum îi ascundea orizontul. Dar nu avea nici o importanţă! Ştia perfect ce se găsea după toţi kilometri aceştia de pădure.

Mexic! Frontiera nu se afla decât la patru sau cinci zile de mers... Libertatea!

Inima începu să-i bată cu violenţă în piept. Un fior de energie îi înviora trupul obosit.

Dacă ceilalţi reuşiseră să scape, credeau cu siguranţă că el fusese omorât în cădere, sub arborele

în flăcări. Şi dacă erau morţi, autorităţile vor deduce că murise împreună cu ei.

Şi nu era să susţină el contrariul!

Aici nu mai avea ce spera de la viaţă. După ceea ce i se întâmplase, nu va mai putea niciodată să se reintegreze în poliţie. Şi când se gândea că pentru asta fuseseră de ajuns doar câteva secunde! Un singur moment de furie pentru a-şi pierde slujba şi a-şi vedea viaţa năruită!

Cu un zâmbet amar pe buze, Jack se gândi la Elaine. In timpul celor şapte ani de căsnicie, ea nu încetase să-l îndemne să-şi schimbe meseria. „Reia-ţi studiile, fă-ţi o situaţie!" îi tot repeta ea. Elaine ar fi preferat ca el să poarte un costum în locul uniformei şi al revolverului de la centură.

Nu era o căsătorie prea reuşită. Dar Jack fusese întotdeauna un soţ fidel şi un tată bun. Işi iubea soţia. Iar pe fiica lui o adora. Era o rază de soare în viaţa lui. Poate că o răsfăţase prea mult însă.

Din cauza asta, soţia lui devenise din ce în ce mai distantă... ca şi din cauză că nu câştiga destui bani. Elaine fusese obişnuită cu o viaţă înlesnită, înainte de căsătoria lor.

Cutter oftă şi plecă întristat capul. De când fusese închis, nu mai primise nici o veste de la fiica lui. Scrisorile se întorceau nedeschise... Şi ea îi lipsea atât de mult! Cât de mult se schimbase probabil!

Strângând din pumni, se gândi la toate nopţile de insomnie, de când trăia în acel infern. De câte ori îşi dorise să moară!

Nu... nu se va mai întoarce acolo! N-ar mai putea suporta încă şase ani în spatele gratiilor. Incă şase ani de suferinţe şi umilinţe! Era în stare de orice ca să evite asta.

Dacă memoria lui era bună, trebuia să existe o cabană pe versantul de est al lui Padre Canyon. Un refugiu montan în care găseai întotdeauna alimente, gata să-i primească pe excursionştii rătăciţi.

Un surâs apăru pe chipul lui aspru. Era exact ceea ce îi trebuia! Un refugiu unde să doarmă, ceva de mâncare şi de băut.

Cu puţin noroc, va ajunge la cabană înainte de căderea nopţii. După un somn zdravăn şi o masă bună, se va simţi în formă. Poate să plece la ivirea zorilor.

Cutter se puse în mişcare. In ciuda epuizării şi a durerii care îl chinuia, nu se mai simţise de mult atât de bine. Şi dacă murea aici pe munte, cel puţin murea liber!

Capitolul 2

- Oh, nu!

O stâncă enormă bara cărarea îngustă săpată în coasta muntelui. Morgane Delaney frână violent. Triumph-ul decapotabil, o piesă de valoare care număra peste treizeci de ani, o luă spre dreapta-spate, apoi se ciocni de stânca ce mărginea drumul.

Şocul o proiectă pe Morgane pe locul pasagerului, făcând-o să piardă controlul vehiculului. Din fericire pentru ea, motorul se blocă şi mica maşină rămase imediat înţepenită.

- Ce s-a întâmplat? şopti ea năucită.

Clipind din ochi, scrută împrejurimile cu un sentiment de nelinişte.

Fumul pe care-l zărise adineauri în depărtare, ieşea acum din canion, exact în faţa ei. La câteva sute de metri de maşina ei se înălţau flăcările, uriaşe, ameninţătoare. Cenuşa cădea pe capota de pânză a Triumph-ului.

Morgane se simţea prinsă în cursă. La stânga se afla un perete de granit de o înălţime ameţitoare. La dreapta, focul se întindea necruţător. In faţa ei, o stâncă de netrecut!

- Mişcă-te, Morgane! Trebuie să ieşim într-un fel de aici! bombăni ea.

Cu degete tremurătoare, puse mâna pe volan şi

reuşi să pornească motorul. Adresându-i în gând o rugăciune Sfântului Christophe, protectorul călătorilor, tânăra întoarse rapid maşina şi apăsă pe accelerator. Nu-i mai rămânea acum decât să facă la iuţeală cale-ntoarsă pentru a ajunge la cabana pe care tocmai o părăsise.

Pneurile scrâşneau pe drumul în serpentine, dar Morgane conducea cu o mână sigură. Incepuse să se simtă mai destinsă şi bătăile inimii îşi reluaseră ritmul normal. Dar brusc, tresări. Motorul făcea un zgomot ciudat... De-a dreptul suspect!

Maşina începu să piardă din viteză, în timp ce zgomotul se amplifica. Scăldată în sudoare, tânăra femeie se simţi cuprinsă de panică. In ciuda căldurii înăbuşitoare de august, simţi că o trece un fior.

- Nu, nu! Nu mă lăsa! Nu acum! exclamă ea, cramponân- du-se cu disperare de volan.

Timp pierdut... Incă vreo două-trei zvâcnituri şi motorul se opri de tot. Morgane crescuse în atelierul de reparaţii auto al tatălui său. Nu o dată, îi ajutase pe cei patru fraţi ai ei să demonteze şi să monteze la loc un motor: mecanica era pasiunea lor. Aşa că, în materie de maşini sport, ştia mai mult decât indiferent cine. In câteva secunde putea să determine cauza unei pene. Imposibil să se înşele asupra acestui zgomot caracteristic... Provenea de la

o bielă. Maşina asta n-o să se mai urnească din loc!

Intoarse furioasă de mai multe ori cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic. Descurajată, se sprijini cu fruntea de volan. Cabana se afla la mai mult de şase kilometri de aici. Şi se simţea teribil de singură. O tăcere apăsătoare o înconjura.

- Asta îmi mai lipsea! şopti doar pentru sine. Şi când mă gândesc că aveam atâta nevoie de un concediu...

Morgane se hotărâse să vină să se odihnească pentru câteva zile la munte. Ultimii doi ani fuseseră deosebit de duri pentru ea. La început, sarcina. Era însărcinată în două luni când pierduse gemenii. După care, ginecologul ei o anunţase cu precauţie că o nouă sarcină ar fi extrem de riscantă... dacă nu fatală. Şi exact acel moment îl alesese soţul ei pentru a cere divorţul! Voia neapărat să aibă un fiu, îi explicase el. După câteva luni, Morgane aflase că tânăra şi frumoasa femeie pe care o luase imediat de nevastă era însărcinată în trei luni. Ca să nu se lase copleşită din nou de durerea şi amărăciunea ei, se pusese nebuneşte pe muncă, până la epuizare. Işi petrecea cea mai mare parte a timpului în birourile Asistenţei sociale din San Francisco, ocupându-se de nenumărate cazuri de copii defavorizaţi de soartă sau abandonaţi.

Şi acum, când spera să se poată destinde în sfârşit câteva zile, uite că ajunsese într-o situaţie imposibilă. Era picătura de apă care făcea să se verse paharul.

Morgane începu să râdă. Un râs nervos, amar. In realitate, ar fi preferat să tragă un plâns sănătos, dar strânse curajoasă din dinţi. Nu era momentul să-şi piardă sângele rece.

De la divorţul ei, locuia singură. Nimeni n-o aştepta. Colegii ei o ştiau plecată pentru vreo opt zile. Doar Philip Sinclair, prietenul ei dintotdeauna, care îi împrumutase cabana, ştia exact unde se află. Dar nu exista nici un telefon, nici un alt mijloc să dea de ea... Nimeni nu se va îngrijora de soarta ei înainte de data prevăzută pentru întoarcere.

Morgan îşi îndreptă spatele şi trase adânc aer în piept. Un lucru era sigur: nu putea conta decât pe ea însăşi. Primul lucru de făcut, decise ea, era să ia câteva lucruri de la cabană. Pe urmă o să se mai gândească.

***

După patru ore, epuizată, Morgane ajungea la uşa cabanei. Se opri îngrozită în prag, privind uimită la ceea ce o aştepta.

Bucăţi de sticlă zăceau răspândite pe jos. In timpul absenţei ei, cineva spărsese un geam ca să

intre în cabană.

Un bărbat era trântit pe pat, cufundat într-un somn adânc. Morgane se încruntă şi îşi îngustă ochii încercând să vadă prin întuneric chipul necunoscutului, ascuns în parte de pernă. Nişte trăsături cam colţuroase, o bărbie înnegrită de fum, o claie de păr blond în dezordine. Fu tot ce putu să zărească.

Brusc, tânăra femeie se simţi cuprinsă de mânie. Cabana era o proprietate particulară. Cu ce drept pătrunsese acest necunoscut aici?

Dar de fapt, se întrebă ea brusc, de ce se afla el aici? Căuta ajutor sau pregătea o lovitură?

Foarte încet, ţinându-şi respiraţia, Morgane îşi puse geanta pe jos, fără nici un zgomot. In vârfurile picioarelor, se apropie de şemineu şi luă vătraiul în mână, fără să-l scape din ochi pe necunoscutul adormit.

- Bună! Pot să te ajut cu ceva? strigă ea apoi cu o voce fermă.

Bărbatul nu-i răspunse, nici măcar nu se mişcă, ochii lui erau închişi. Pieptul se ridica regulat, în ritmul respiraţiei.

Morgane îl privi o clipă, uluită. Un adevărat uriaş. Torsul lui puternic avea lăţimea pernei. Picioarele erau atât de lungi încât patul părea mic. Purta nişte

blugi şi o cămaşă cadrilată, ale cărei mâneci erau suflecate până la coate, lăsând să se vadă braţele foarte bronzate şi foarte musculoase. Se părea că, după ce pătrunsese în mod fraudulos în cabană, se prăbuşise pe pat şi adormise imediat.

- Domnule?

Nici un răspuns.

Făcându-şi curaj, Morgane se apropie de pat. Trebuia totuşi să afle ce căuta el aici! Aplecându-se spre el, încercă să-i distingă mai bine trăsăturile.

- Doamne! exclamă ea, dându-se înapoi cu un pas.

Necunoscutul era rănit. Obrazul îi era învineţit şi sângele se uscase sub arcada tăiată. Era destul de greu să-i ghiceşti vârsta. Treizeci şi cinci, treizeci şi opt de ani?

Ce să facă? Nu putea totuşi să-şi petreacă noaptea lângă el, cu un vătraiul în mână.

Poate că era vânător? Sau un excursionist care se rătăcise încercând să scape de incendiu? Morgane aruncă iute o privire în jurul ei, în căutarea unei puşti sau a unui rucsac. Atunci zări mantaua galbenă, uniforma de pompier care zăcea pe jos în apropierea sălii de baie. Uşurată, tânăra se sprijini de perete, apoi se aşeză pe podea. Picioarele îi mai tremurau încă de frică.

Cu un zâmbet pe buze, citi inscripţia de pe spatele mantalei „Serviciul pădurilor”. In sfârşit, nu mai era singură! Bărbatul ăsta va şti ce trebuie făcut pentru a ieşi din beleaua asta. Acum, nu mai trebuia decât să-l trezească!

Morgane puse vătraiul la locul lui şi aprinse lampa din apropierea patului. Trăsăturile necunoscutului erau dure şi puternice. Un nas drept, o gură frumoasă deşi puţin cam mare. O bărbie voluntară. Totul în el dădea impresia de forţă. Părul blond, un pic cam lung, se ondula pe ceafă şi la tâmple.

Morgane întinse mâna, cu gândul să-l zgâlţâie de umăr. Dar brusc, şovăi. Nimic nu era mai natural pentru ea decât contactul fizic cu oamenii. Totuşi, pentru un motiv pe care nu l-ar fi putut defini, îi venea greu să-l atingă pe acest bărbat.

Pe de o parte, avea scrupule să-i întrerupă somnul. Părea atât de epuizat! Dar mai ales, ceea ce o impresionase în mod deosebit era expresia chipului său. Avea un aer sălbatic, părând în defensivă, ceea ce o sperie puţin pe tânăra femeie.

Morgane îşi mototoli nervoasă şortul din blugi. Apoi, înar- mându-se cu curaj, îi atinse uşor umărul. Bărbatul tresări şi se ridică imediat, fixând-o cu nişte ochi stropiţi cu punctişoare aurii.

- Ce s-a întâmplat?

Inainte ca Morgane să fi putut articula vreun sunet, el o prinse de încheietura mâinii şi o strânse cu atâta putere, de era să-i zdrobească osul. Tânăra scoase un strigăt de durere.

-Răspunde-mi! Ce vrei? mormăi el cu o voce ameninţătoare.

Fără menajamente, necunoscutul o trase spre el şi
Morgane căzu pe pat, cu capul înainte. In ciuda faptului că era rănit, bărbatul dădea dovadă de o putere impresionantă.

- Lasă-mă odată! urlă Morgane încercând să-i scape din mâini. Voiam doar să te ajut!

Işi ridică bărbia cu tupeu, încercând să dea dovadă de un pic de demnitate. Părul ei lung şi roşcat scăpă din agrafe şi i se revărsă în bucle pe umeri.

Cutter o privi câteva secunde, năucit, teribil de conştient de durerea insuportabilă care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Ce naiba era să facă? Fusese aproape s-o omoare pe tânăra asta, închipuindu-şi că cineva voia să-l atace. Cât de sălbatic devenise! gândi el cu amărăciune. Şi ce femeie adorabilă se afla în faţa lui, remarcă el, după câteva clipe. Nişte obraji roşii de emoţie, cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată. Era într-adevăr frumoasă, cu o mutrişoară triunghiulară la fel ca a unei pisici, cu o

bărbie mică şi arogantă, cu ochii migdalaţi de un verde luminos. Chiar că semăna cu o pisică frumoasă! Dar acum îşi muşca buzele strâmbându-se de durere.

- Ei bine, micuţo! exclamă el cu o voce răguşită. Ai scăpat la fix! Era să-ţi dau un pumn drept în faţă.

Furioasă, Morgane îşi freca încheietura roşie şi dureroasă, fără să-i răspundă. Cutter se simţi pe neaşteptate cuprins de un îngrozitor sentiment de vinovăţie.

- N-ai idee ce înseamnă să te apropii aşa, tiptil, de un bărbat, în timp ce doarme... bâigui el ruşinat.

- Aşa te porţi cu oamenii care vor să te ajute?

Morgane era roşie la faţă de furie. Cei din familia Delaney
nu erau genul de oameni îngăduitori şi ea moştenise caracterul aprig al tatălui ei. Frumoşii ei ochi verzi aruncau fulgere.

Cutter se aşeză pe pat. Această mişcare fu de ajuns ca să-i trezească durerea ascuţită care îi sfredelea parcă stomacul. Strânse din fălci, încercând să se lupte cu greaţa. Ticălosul ăla de Rhottman îi rupsese în mod sigur câteva coaste.

- Păstrează-ţi bunele intenţii pentru cei ce au nevoie de ele, articulă el după ce durerea se mai atenuă puţin.

- Imi pare rău că te-am deranjat! Data viitoare când o să dau peste un bărbat rănit şi inconştient care zace în patul meu, în timp ce incendiul face ravagii în jurul nostru, o să-l las să se prăjească la foc mic. Mă jur!

Cutter îşi muşcă buzele. Totul era din vina lui. Nici măcar nu verificase dacă era ocupată cabana. Dar suferea îngrozitor când ajunsese aici... Epuizarea îl făcuse să uite de orice prudenţă.

- Ascultă-mă puţin, micuţo, după ziua pe care am avut-o, puţin îmi pasă ce ai de gând să faci. Din moment ce o s-o faci în altă parte!

Morgan îşi ridică brusc capul, revoltată. Ziua nu fusese prea veselă nici pentru ea.

- Ei bine, dragă domnule, crede-mă că şi eu aş prefera să mă aflu în altă parte. Nu are importanţă unde, dar nu aici! Numai că, din păcate, singurul drum existent este blocat de o tonă de stâncă. In plus, maşina mea pe care, în treacăt fie spus, am reuşit s-o pun la punct în doi ani, m-a lăsat în pană... La drept vorbind, e bună acum pentru cimitirul de maşini! adăugă ea oftând.

Cutter încremeni. Apoi o întrebă, încruntându-se:

- Ce spui? Drumul este impracticabil?

Pe Morgane o trecu un fior. Ce ochi! Nişte ochi splendizi, căprui, presăraţi cu punctişoare aurii, dar

reci. O privire sălbatică. La fel cu cea a unui lup la pândă.

- Complet impracticabil, repetă ea liniştită. Şi nu cunosc nici un alt drum care să ne scoată de aici.

- Oh, nu! Ce belea!

- Da, poţi să spui asta.

Cutter se uită pe fereastră. In curând se va face noapte. Trebuie să fie nebun ca să încerce să plece prin întuneric.

Muntele era periculos, cărările abrupte. Totuşi, era singura soluţie care-i mai rămăsese. Rănile îl făceau să sufere îngrozitor, dar se hotărî să trateze durerea cu dispreţ.

- Ce cauţi aici? o întrebă el brusc pe Morgane. Ar fi trebuit să pleci de mult. N-ai auzit avertismentele de la radio?

Morgane îl fulgeră din priviri.

- Dacă le-aş fi auzit, nu m-aş afla acum aici. Drept cine mă iei?

Exasperată, începu să scotocească prin geantă. După câteva clipe, găsi în sfârşit bareta pe care o căuta. Trecându-şi mâinile prin părul roşcat, îşi strânse părul în vârful capului şi îl prinse într-o coadă de cal.

Cutter privi reflexele arămii ale părului în lumina soarelui care apunea. O ciudată emoţie îl cuprinse.

Era pentru prima oară de treizeci şi şapte de luni, când se afla între patru ochi cu o femeie. O femeie frumoasă, cu o siluetă fină. Fără nici o asemănare cu supraveghetoarele pe care le întâlnea câteodată pe culoarele închisorii.

Incercă cu greutate să-şi pună picioarele pe podea. Durerea îi smulse un strigăt înăbuşit. Sprijinindu-se de noptieră, reuşi în sfârşit să se ridice şi să se ţină pe picioare, destul de ameţit însă.

Morgane îl privea, gata să se repeadă spre el. Era livid la faţă. Picături mari de sudoare îi apăruseră pe frunte.

- Ce vrei să faci? îl întrebă ea neliniştită.

- Să văd până unde a ajuns focul.

- Dar e o adevărată nebunie, nu eşti în stare să mergi.

Cutter făcu un pas înainte şi se clătină.

- Te rog, nu leşina! exclamă speriată tânăra femeie. N-aş reuşi pentru nimic în lume să te urc la loc în pat!

Deşi avea un metru şaptezeci şi cinci şi un trup de sportivă, era mult mai mică şi mai fragilă decât el.

Luptându-se cu ameţeala, Cutter încercă să fixeze un punct în faţa lui. Cu coada ochiului, o văzu pe tânăra femeie făcând un gest spre el ca să-l susţină. Ii observă unghiile roz, cămaşa largă care lăsa să i se

ghicească sânii, picioarele lungi şi bronzate.

Neţinând seama de valul de dorinţă care îl cuprinsese pe neaşteptate, Jack strânse din dinţi şi încercă să ajungă la uşă. Simţea că i se învârteşte capul. Se sprijini o clipă de tocul uşii şi trecu încet peste prag. Picioarele îl purtau cu greutate. Spatele şi umerii îl dureau, de parcă ar fi fost biciuit.

O briză uşoară îi mângâie obrajii încinşi. Călduţă, mirosind a fum. Liber! gândi el. Era în sfârşit liber să tragă aer în piept, în afara zidurilor atât de detestate ale închisorii. Pentru prima dată de atâtea zeci de luni, noaptea nu mai era bântuită de plânsetele şi gemetele tovarăşilor lui de captivitate. Pentru prima dată nu se mai lovea de zidurile unei celule.

Jack deschise ochii. Nu era un vis. Pădurea se întindea în faţa lui. Tremurând de emoţie, simţi cum lacrimile îi ard pleoapele. Nimic nu-i va mai sta în cale! hotărî în sinea lui. Nici focul, nici durerea care nu-i dădea pace. Nici măcar această femeie...

Morgane îl urmase şi stătea la câţiva paşi în spatele lui, cu braţele încrucişate pe piept. Derutată crezuse că va găsi o încurajare alături de un salvator. Dar se părea că nu era ziua ei norocoasă, gândi ea privind bărbatul sprijinit de balustradă. Ce urs prost crescut! De fapt, nici nu-şi spusese numele.

- Cât e ceasul? o întrebă el pe neaşteptate, fără

să-i arunce vreo privire, vizibil cufundat în gândurile lui.

- Aproape şapte şi jumătate.

Cutter simţi cum teama îi strânge gâtul ca într-o menghină. Se făcea noapte. Câtă distanţa putea parcurge focul, în douăsprezece ore?

- Cabana îţi aparţine?

- Nu. Unul dintre prietenii mei mi-a împrumutat-o pentru două săptămâni. Sunt asistentă socială la San Francisco. Am lucrat enorm în ultimele luni şi aveam mare nevoie de un concediu. De un repaos complet... Dacă aş fi ştiut că va trebui să mă lupt cu focul în mijlocul unei păduri!

Tânăra veni lângă el şi îl privi. Era transpirat leoarcă şi respiraţia lui era sacadată. Cum s-ar fi putut aştepta la „politeţuri”? Omul ăsta suferea îngrozitor. Lui Morgane îi era ruşine acum că îl judecase greşit.

- Mă numesc Morgane Delaney, declară ea cu o voce prietenoasă.

Cutter nu-i răspunse imediat. Putea să-i mărturisească numele lui? Minciunile nu-i plăceau. Şi de altfel, la ce bun? Statura lui de uriaş era uşor de recunoscut. Cu patru ani în urmă avusese dreptul la o fotografie în prima pagină a ziarelor. Şi asta durase săptămâni întregi. Jack Cutter! Poliţistul corupt! Tipul

care încasase opt ani... pentru că societatea şi sistemul în sine erau mai tari decât el...

In ochii legii, el era un ucigaş periculos. Dacă ea îl recunoştea, totul era pierdut. Ce dilemă... Jack se gândi câteva clipe. Prefăcătoria nu fusese niciodată punctul lui forte. Cu atât mai rău! Se hotărî să rişte. Intâmple-se ce s-o întâmpla!

- Numele meu este Jack Cutter.

- Ei bine, Jack, sunt încântată că te afli aici! Eram terorizată de gândul că va trebui să-mi croiesc singură drum prin pădure. N-am deloc simţul orientării!

îl văzu pe Cutter strângând din fălci, dar fără să scoată nici un cuvânt. In mod clar, tipul nu era prea vorbăreţ.

Morgane îi urmă exemplul şi se pierdu în admiraţia apusului de soare. După câteva minute, tăcerea asta apăsătoare o sperie. Ii plăcuseră dintotdeauna muzica, râsetele, zgomotele de voci. Jack nu era deloc compania ideală pentru ea. De altfel, părea că uitase complet de prezenţa ei.

- Când am văzut fumul, am crezut că e un foc izolat. Au fost destule din cauza vântului.

- Un foc izolat, cu flăcări de asemenea înălţime? Glumeşti!

Morgane ridică vexată din umeri.

- Eu sunt asistentă socială, nu pompier! Incendiile sunt specialitatea ta. De fapt, cine va plăti geamul pe care l-ai spart? Serviciul pădurilor?

Cutter depista o luminiţă iritată în privirea ei. Ce noroc pe capul lui! Să dea peste o femeie care făcea atâta caz pentru un geam!

- Ascultă, micuţo! Dacă vântul nu-şi schimbă direcţia, în două zile nu va mai exista nici urmă de cabană. Aşa că, mai bine las-o baltă cu geamul!

Morgane îşi muşcă buzele. Cutter avea dreptate, gândi ea îngrozită. Privirea ei rătăci pe peisajul încă neatins.

Apusul era de obicei dominat de zborul păsărilor care se înapoiau la cuiburile lor. Dar în seara asta cerul era gol. O linişte sinistră se abătuse asupra pădurii.

- In două zile? Aşa crezi?

Cutter nu-i răspunse. Prezenţa acestei tinere îl tulbura din ce în ce mai mult. Nu mai avea decât o singură soluţie: s-o ajute să plece de aici. Pe urmă, va fi liber să acţioneze după bunul lui plac.

- Unde se află exact grămada de stânci?

După câte îşi amintea el, exista un vechi drum forestier la vreo zece kilometri de cabană. In mod sigur era încă practicabil. Morgane putea s-o ia pe acolo, ocolind astfel alunecarea de teren care bloca

drumul. Ii va fi uşor să-i indice cum să-l găsească.

Tânăra îi explică pe scurt expediţia ei nefericită.

- De unde ştii că maşina ta e scoasă din circulaţie? Poate că e doar o problemă cu motorul.

- Ştiu ce vorbesc. Maşinile sport sunt pasiunea mea. Am montat-o cu mâna mea, piesă cu piesă.

- In ce direcţie se îndrepta focul?

- Spre vest, cred.

- Eşti sigură că n-ai văzut pe nimeni pe acolo?

Morgane scutură energic din cap.

- De opt zile n-am întâlnit nici un suflet. Cu excepţia ta, bineînţeles. Dar tu cum ai ajuns aici?

- Pe jos.

- Cum? Dar de unde vii?

- De la Heartbreak Ridge.

Morgane clătină din cap. Regiunea îi era complet necunoscută. Harta se afla în fundul genţii ei. Va trebui s-o studieze înainte să pornească din nou la drum.

- Tovarăşii tăi o să te caute?

Un zâmbet plin de cinism şi desenă pe buzele lui Jack.

- Nimeni n-ar risca să survoleze focul în timpul nopţii. E prea periculos.

- Atunci... Nu putem face nimic până mâine?

- Poţi să încerci să te rogi, dacă asta îţi face

plăcere.

Se părea că Jack Cutter nu obişnuia să se roage. Vocea lui era dură, rece. Aceea a unui bărbat care nu se temea nici de Dumnezeu nici de diavol.

Brusc, aerul păru mai greu, tăcerea mai apăsătoare. Morgane simţi că o trecea un fior de frică. Şi dacă mureau amândoi aici, pe muntele ăsta?

Doi străini care nu ştiau nimic unul despre celălalt. Morgane se simţi deodată teribil de singură. Cum să-i mărturisească temerile şi neliniştile ei acestui necunoscut?

Ea, care de obicei se simţea atât de în largul ei cu toată lumea! Acest lucru făcea parte de fapt din munca ei. Să-i facă pe oameni să-şi recapete încrederea în ei, să-i încurajeze cu un zâmbet, cu un cuvânt amabil. Era o fire generoasă şi îşi iubea semenii. Şi toată lumea o iubea... în sfârşit, aproape toată! Fiindcă acest necunoscut rămânea cu încăpăţânare insensibil la amabilitatea ei. Imposibil să-i câştige încrederea. Dimpotrivă, orice gest amical părea să-l facă să se retragă şi mai mult în cochilia lui.

Dar Morgane nu era fata care să abandoneze partida. In rest, în aceste momente dificile, o prezenţă ceva mai călduroasă i-ar fi încălzit inima.

- Imi pare rău că te-am speriat adineauri, reluă ea

pe un ton încordat, dar mi-era teamă că n-o să te mai trezeşti.

- Acum m-am trezit de-a binelea, bombăni el cu o strâmbătură.

Probabil că nici nu ştia să zâmbească! Morgane se decise să fie prudentă. Fără îndoială că avea de-a face cu un lup singuratic, care nu avea nevoie de nimeni. Poate că era chiar periculos?

- Ti-e foame? Pot să încălzesc ceva.

- Aş prefera un whisky.

- Imi pare rău, dar eu nu beau alcool. Dar am apă minerală.

- Dar o ţigară ai?

- Nu, nu fumez.

Cutter oftă.

- N-am noroc!

- Ce-ai zice de o baie caldă? Cabana nu e prea confortabilă. Probabil că eşti obişnuit cu o locuinţă mai comodă. Dar există o cadă şi apă caldă.

Morgane încercă apoi să vadă ce efect avea asupra lui zâmbetul ei irezistibil. Cel despre care fratele ei Sean zicea că îi face praf pe bărbaţi. Cutter o fixă cu o privire ciudată.

- De unde poţi să ştii cu ce sunt eu obişnuit?

Tonul lui era glacial, plin de amărăciune. Lui Morgane îi îngheţă surâsul pe buze.

Jack se întoarse brusc şi se clătină. Tânăra se repezi la el şi bărbatul aproape că îi căzu în braţe. Simţi contacul pieptului puternic cu sânii ei.

Un braţ incredibil de greu îi strivi umărul, în timp ce celălalt se agăţă de talia ei. Morgane simţi că i se îndoaie genunchii sub povara greutăţii lui. Dar, printr-o adevărată minune, reuşi să-l menţină pe Jack în picioare.

- Ti-am spus să nu leşini!

Lui Cutter îi veni destul de greu să-şi recapete echilibrul. Totul se învârtea în jurul lui. Micul chip îngrijorat pe care-l avea în faţa ochilor lui deveni neclar, înconjurat de un halou ciudat.

Ochii i se închiseră fără voia lui, capul îi căzu pe umărul lui Morgane. Se agăţă instinctiv cu amândouă mâinile de talia ei fină.

El, atât de puternic, atât de insensibil, fu dintr-o dată copleşit de emoţie. Să ţină o femeie în braţe! O senzaţie extraordinar de plăcută pe care n-o mai avusese de atât de mult timp... Să simtă că se mişcă, să-i respire parfumul. Atâtea plăceri uitate, după atâtea nopţi şi zile petrecute în singurătate. In cea mai îngrozitoare singurătate.

Morgane simţi că strânsoarea braţelor lui începe s-o înăbuşe.

- Jack, îmi faci rău, îngăimă ea cu respiraţia

întretăiată.

Incet, cu greutate, Jack găsi puterea să-şi ridice capul. El nu
avea dreptul să dorească o femeie. Nu încă. Trăgând adânc aer în piept, încercă să revină cu picioarele pe pământ.

- Mă simt mai bine acum, şopti el îndreptându-şi spatele.

Dar Morgane nu crezu nici un cuvânt. Bărbatul acesta se afla la capătul puterilor. Inconjurându-i talia cu braţul, ea îl trase spre uşă.

- Să intrăm, înainte să te prăbuşeşti în pragul cabanei.

Şi tânăra femeie îl ajută să se întoarcă în pat, pe care el se prăbuşi cât era de lung.

- Probabil că ţi-e sete, mă duc să-ţi aduc ceva de băut. Te doare capul?

Drept orice răspuns, el scoase un geamăt surd. Morgane îl atinse uşor, încurajator, pe umăr. La atingerea ei, Jack tresări şi se crispă, dar ea se prefăcu că n-a observat nimic.

- Am aspirină în geantă. Aşteaptă!

Deschizându-şi enorma geantă de voiaj, Morgane începu să scoată totul afară: haine, cărţi, o bucată mare de ciocolată.

- Am întotdeauna aspirină la mine, unde naiba am

pus-o? Ah, uite-o!

Fluturând victorioasă deasupra capului un tub cu comprimate, ea îi zâmbi triumfător lui Jack. Cu inima bătându-i nebuneşte, el o urmări din priviri cum se îndreaptă spre bucătărie cu un mers suplu şi unduios.

Dorinţa lui se trezi instantaneu. Furios pe tinera femeie şi pe el însuşi, se întoarse pe o parte, fixând cu o privire goală pereţii de lemn ai cabanei. Să întâlnească o femeie tocmai acum! Şi ce femeie! Nu avea în nici un caz nevoie de aşa ceva!

Şi când se gândea că în atâtea luni, cunoscuse lungi nopţi fără somn, chinuite de teama de singurătate. Cât de mult i-ar fi plăcut în acele momente să aibă o femeie alături de el!

Ii trebuise o putere de caracter de neimaginat pentru a nu se mai gândi la asta. Pentru a înceta să evoce plăcerea unei prezenţe feminine. Prin urmare, nu mai trebuia să se gândească nici la Morgane...

Durerea din capul lui se intensifica. I se păru că sângele îi zvâcneşte în tâmple cu un zgomot îngrozitor. La fel cu uşa celulei lui, când gardianul o închidea şi o încuie cu acel sunet metalic... Totul se făcu alb în jurul lui şi căzu într-o stare binecuvântată de inconştienţă.

Capitolul 3

O tăcere de moarte domnea în încăpere.

Cutter se trezi tresărind, surprins că nu aude zgomotele obişnuite ale închisorii. Instinctiv, ochii lui căutară gratiile... Dar întâlniră pereţii de lemn ai cabanei.

In apropierea patului, o tânără roşcată dormea pe un scaun.

Deci nu fusese un vis! gândi el ridicându-se brusc. Durerea din burtă îl readuse repede la realitate. Se iveau zorii. O ceaţă cenuşie acoperea priveliştea. Focul continua să facă ravagii. Probabil că drumul era definitiv distrus...

Lui Cutter îi fu necaz că a pierdut atâta timp preţios dormind. Scoţând o înjurătură, duse mâna la capul atât de dureros... şi descoperi că mâinile şi încheieturile îi erau acoperite cu un pansament alb. Şi fruntea îi era pansată, descoperi el imediat.

Stupefiat, îşi privi bandajele şi corpul gol. Era doar în chiloţi. Morgane îl dezbrăcase, îl spălase, îl îngrijise, fără ca el să-şi dea măcar seama de asta!

Tânăra dormea adânc, mâinile ei lungi şi fine sprijinin- du-se de picioarele frumoase şi bronzate. Inghiţind în sec, Cutter îşi imaginã aceste mâini pe fruntea lui, pe pieptul lui, spălându-i rănile, scoţându-i hainele mânjite de noroi şi sânge.

Ea se afla atât de aproape, încât îi respira

parfumul uşor. Ar fi fost de ajuns să întindă mâna ca să atingă cu vârful degetelor buclele roşcate răsfirate pe umeri. Nişte bucle cu reflexe de aur şi aramă, în care i-ar fi plăcut să-şi ascundă faţa.

Privi cu duioşie trăsăturile marcate de oboseală. Nişte cearcăne vinete sub genele negre, sprâncenele încă încruntate chiar şi în somn. Tânăra părea epuizată. Şi totuşi, ea îl lăsase să doarmă în patul ei, mulţumindu-se doar cu un scaun.

Cutter avusese întotdeauna încredere în cel de al şaselea simţ, pe care era sigur că îl posedă. Din instinct ştia dacă se putea încrede în cineva. Şi judecata lui se dovedise întotdeauna corectă.

Morgane era genul de femeie pe care un bărbat doreşte s-o ia de nevastă, s-o iubească, s-o protejeze... Care merită să-i consacri viaţa ta. Acum câţiva ani, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca s-o cucerească... Era atât de blândă, de dulce, de senzuală.

Mai bine să uite asta, gândi el oftând. Singura libertate pe care o mai avea acum era aceea de a fugi. Chiar dacă trebuia s-o părăsească pe Morgane!

Aruncând la o parte cuverturile, încercă să se ridice. Capul începu să i se învârtească... Luptându-se cu ameţeala, aşteptă câteva secunde, cu ochii pe jumătate închişi, să dispară durerea. Dacă ar avea o ţigară!

Unde îi erau hainele? Privi iritat prin cameră. Cizmele se aflau la picioarele patului. Geanta lui Morgane era larg deschisă. Tânăra îşi pusese trusa de prim ajutor pe noptieră ca să-l poată îngriji. Dar nu se vedeau nicăieri hainele pe care le purtase în ajun.

- Morgane! Trezeşte-te! Imi trebuie hainele.

Vocea îi era spartă, gâtul îl durea. Imposibil să înghită. Morgane continua să doarmă. Jack o apucă de umeri şi o scutură.

- Morgane!

- Ce s-a întâmplat? şopti ea deschizând ochii, cu o voce încă somnoroasă.

- Vreau hainele mele.

- Care haine?

Morgane făcu un efort supraomenesc să-şi adune gândurile. Cu sprâncenele încruntate, îl privea fără să priceapă pe necunoscutul care stătea în faţa ei. Un piept lat şi musculos, brăzdat de o rană urâtă. Nişte pansamente... Şi brusc, totul îi reveni în memorie.

- Cum te simţi?

- Foarte rău.

Era evident că lui Jack îi venea greu până să şi vorbească. Pansamentul curat pe care i-l pusese aseară pe frunte era deja pătat de sânge. Chipul lui era marcat de suferinţă. Barba nerasă de mai multe zile care îi acoperea obrajii îi accentua trăsăturile făcându-l să pară mai în vârstă decât era. Mascându-

şi oboseala, tânăra făcu un efort să-i zâmbească.

- Am impresia că abia am adormit. Nu sunt bună de nimic când nu mi-am făcut porţia de somn!

- O să dormi cât pofteşti după ce o să-mi spui unde îmi sunt hainele!

- Stai... hmm... în baie, cred.

Morgane se întinse, apoi îşi trecu degetele prin păr încercând să-l pună în ordine cât de cât. Cutter îşi întoarse privirea. Nu trebuia în nici un caz să se lase înduioşat de aerul ei de fetiţă trezită din somn. Viaţa lui era în joc.

Morgane căscă şi fu gata să adoarmă din nou.

- Cât e ceasul? întrebă ea cu o voce leneşă.

- In curând o să răsară soarele.

- Doamne! Şi focul?

Intinzându-şi picioarele, se repezi la uşă şi trecu pragul. Un miros insuportabil de fum o înecă. Un nor cenuşiu şi gros întuneca cerul.

- Se apropie, şopti ea întorcându-se atât de repede încât picioarele ei alunecară pe podeaua umedă de rouă. Şoldul i se lovi de tocul uşii de la intrare şi scoase un strigăt de durere.

Intră în cabană şchiopătând. Era furioasă. Cutter stătea în mijlocul încăperii, privind stupefiat un pachet de haine ude care făcuseră o băltoacă pe podea.

- Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat?

Vocea îi era rece şi calmă. Dar ochii lui lansau fulgere.

Morgane rămase locului, înlemnită. Ce gafă! In ajun, după ce-l pansase pe Jack, îi spălase hainele, dar simţindu-se prea obosită ca să le întindă imediat, îşi făcuse repede o supă din pachet... şi adormise uitându-le în cadă!

Tânăra se sprijini de uşa de la intrare. Cutter părea furios foc. Lui Morgane nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie: să tacă.

- Arătau infect, declară ea pe un ton sfidător.

- Şi acum sunt ude leoarcă...

- Da, văd şi eu. Ei şi? Fii atent că împrăştii apa peste tot.

- Te previn că nu apreciez genul ăsta de glume.

Morgane îşi muşcă buzele. Poate că nu alesese cel mai bun
mijloc de apărare. Dar nu-i stătea în fire să dea înapoi şi să se scuze. Nici gând! Ar fi fost contrar principiilor ei.

- Bun, de acord, am uitat. Şi asta se poate întâmpla oricui, nu-i aşa? Eram frântă de oboseală şi am adormit. Nu e un motiv să-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

Privirile lor se încrucişară. Cutter ezită. Morgane îl sfida, cu o buclă roşcată căzută bătăios pe frunte. Era a naibii de sexy. Argint viu! gândi el apropiindu-se de

ea.

- E revoltător! exclamă el, amenințător.

- Toată lumea poate face o greşeală, inclusiv tu.

Ah, asta da! Greşeli făcuse cu ghiotura. Şi mai ales una care-l trimisese direct la închisoare.

- Bun, ai marcat un punct. Dar eu am plătit pentru greşelile pe care le-am comis. Acum e rândul tău.

Cu o mână pe clanţa uşii, se aplecă spre ea. Trupul lui masiv, aproape gol, se afla doar la câţiva centimetri de ea. Morgane se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o în braţe.

- Ei bine, Morgane, şopti el. Iată-ne confruntaţi cu o problemă. Ce facem?

-Jack, fii serios. Focul se apropie. Aseară am văzut flăcările în canion. Trebuie să plecăm repede!

- Acum ai zărit flăcările?

- Nu.

Pe Morgane o trecu un fior. In timpul adolescenţei flirtase cu prietenii fraţilor ei, amuzându-se să-i ducă de nas şi să-şi bată joc de ei. Dar nici în ruptul capului n-ar risca un asemenea joc cu Jack!

- Nu se văd avioane sau elicoptere?

In timp ce vorbea, Jack mângâia cu vârful degetelor buclele care cădeau pe umerii tinerei, la fel de catifelaţi ca mătasea.

- Nu.. nimic.

- Atunci nu-ţi mai face griji.

- Dar...

- Dar n-o să plec din cabană numai în chiloţi!

Un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Timp de o clipă, expresia feţei i se îmblânzi... Morgane se miră că aseară trăsăturile lui i se păruseră atât de dure.

- Ar trebui să ne strângem lucrurile, îngăimă ea.

- Avem tot timpul.

Ochii lui Cutter se opriră pe gura roşie şi cărnoasă a tinerei femei. O sărutare! Doar o sărutare, îşi promise el, şi pe urmă va fi rezonabil.

Mâna lui se îndreptă singură spre ceafa graţioasă şi o trase spre el. Buzele lui atinseră buzele lui Morgane.

Tânăra făcu un gest să-l respingă, dar el nici nu se clinti din loc. Era atât de masiv, de greu, de puternic în comparaţie cu ea!

- Nu, nu... şopti ea, speriată.

Fără să pronunţe nici un cuvânt, Jack îşi lipi gura de a ei. Un sărut de o dulceaţă nespusă. Purtat de un elan de pasiune, el uită promisiunile pe care şi le făcuse, lipindu-şi trupul de al ei, cuprinzându-i faţa cu amândouă mâinile.

Morgane nu mai rezistă. Cu ochii închişi, se abandonă sărutărilor pasionale.

Liber! gândi el ameţit. In sfârşit era liber să sărute o femeie! Liber să facă ceea ce voia. Trupul cald şi

palpitând al lui Morgane lipit de al lui îl făcea aproape să leşine de plăcere.

Chiar în visurile lui cele mai nebuneşti, nu-şi imaginase vreodată aşa ceva. Cu faţa ascunsă în buclele mătăsoase ale tinerei femei, uita în sfârşit de anii de coşmar. Amărăciunea dispăruse parcă, gratiile celulei nu mai erau decât o amintire urâtă.

Strângând-o şi mai tare în braţe, începu să-i mângâie formele senzuale ale trupului. Gura lui nerăbdătoare o căută din nou pe a ei cu lăcomie, aşa cum un om însetat caută un izvor. Ca şi cum această îmbrăţişare putea să şteargă toţi anii de suferinţă.

Tremurând, abia reuşind să se mai ţină pe picioare, tânăra îi răspunse la sărutări, mâinile ei fine îi atingeau cu timiditate spatele, gâtul, umerii.

Cuprins de un val de pasiune, Jack se abandonă plăcerii cu un geamăt din adâncul pieptului, ameţit de parfumul ei delicat. Niciodată n-ar fi crezut că o să mai dea peste o asemenea femeie! gândi el, sinţind că i se pune un nod în gât de emoţie.

Morgane apăsă cu blândeţe cu vârful degetelor umerii musculoşi ai lui Jack. Era extrem de tulburată. Acest bărbat suferise, mai suferea încă... Poate aşa cum se întâmplase cu ea când o părăsise Tony. Când aflase că nu va cunoaşte niciodată bucuriile maternităţii.

Fără să-şi dea măcar seama, scoase un geamăt

dureros. Jack ridică imediat capul, privind-o cu îngrijorare.

- Iţi cer iertare... Ti-am făcut vreun rău?

- Nu. Doar că... de mult timp nu m-a mai sărutat nimeni. Am divorţat anul trecut.

Nu avea nici un rost să-i mărturisească acestui necunoscut cât de mult o tulburase sărutarea lui. Pentru moment trebuia să fie foarte prudentă. Nici vorbă să cedeze unui moment trecător de pasiune fără să fie sigură de sentimentele ei! Morgane nu mai credea în marea dragoste. Când îl întâlnise pe Tony, singurul ei amant până în prezent, avusese grijă să-l pună la încercare până să schimbe vreo sărutare cu el.

Atunci, de ce astăzi se abandonase în braţele acestui necunoscut?

Pericolul, incendiul care se apropia... Asta crease o legătură între ei. Viaţa ei se afla în mâinile acestui bărbat şi ea simţea nevoia să aibă încredere în el. In fond, împrejurările erau excepţionale!

Liniştită, Morgane îşi sprijini capul de umărul lui. Gest de încredere şi de abandon...

Deci era divorţată! îşi spuse Cutter perplex. Ce imbecil putuse să lase să-i scape o asemenea femeie? In locul lui...

Dar nu se va afla niciodată în locul lui, gândi Jack cu amărăciune. Ce viitor putea oferi el unei femei?

Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoit s-o lase să plece. Dar va găsi puterea să facă acest gest? Era atât de plăcut s-o ţină strâns lipită de el. Să respire parfumul părului ei, să-i asculte răsuflarea uşoară... Deja se simţea un alt om.

Cu regret, lăsă să-i cadă braţele pe lângă trup şi îşi cufundă privirea într-a ei. Cât era de adorabilă, de blândă, de vulnerabilă! La atingerea ei, ca printr-o minune, simţea că redevine om.

El, Jack Cutter. Durul care se bătuse întotdeauna pentru ceilalţi, ascunzându-şi propriile slăbiciuni!

- Imi pare rău pentru hainele tale, declară Morgane cu un zâmbet forţat.

Cu o mână tremurătoare, Jack dădu la o parte o şuviţă roşcată care căzuse pe obrazul tinerei femei.

- Cred că e îngrozitor să trăiască cineva alături de tine. Trebuie să-şi petreacă tot timpul dregând ce-ai stricat.

- Cred că hainele lui Philippe ţi s-ar potrivi.

- Are un metru nouăzeci şi cinci?

- Nu. Dar e... solid.

- Solid?

- Da. Prea multe prăjituri cu cremă!

Cutter zări o luminiţă amuzată în ochii tinerei femei. Schiţă un surâs. In timpul celor trei ani petrecuţi în închisoare, uitase că viaţa e făcută şi din râsete şi distracţie.

- Vrei să zici că e gras?

- Oh, nu! Philippe este un personaj foarte important... foarte cunoscut. Nimeni n-ar îndrăzni să-i spună că e gras!

Râsul ei molipsitor răsună în încăpere. Irezistibil atras de ea, Jack îşi sprijini mâinile de umerii ei. Voia să mai guste o dată din dulceaţa buzelor ei! Cu un gest imperios, o strânse din nou în braţe şi o sărută. Ca împinsă de o forţă necunoscută, Morgane se cuibări la pieptul lui.

Intr-o clipă, toate temerile strânse în sufletul ei dispărură. Rămăsese doar dorinţa de a fi cât mai aproape de el. Ridicându-se în vârful picioarelor, îi cuprinse între mâini chipul aspru şi viril, sărutându-l cu pasiune.

Pentru Morgane toate barierele căzuseră. Teama de foc, teama de moarte spulberaseră într-o clipă obstacolele care se ridicau între ea şi acest necunoscut. Un singur lucru conta: ea era în viaţă şi el la fel. Pentru cât timp însă?

Cutter înţelese în acea clipă că totul era posibil. Dar n-ar fi profitat niciodată de un moment de slăbiciune! Ar fi fost un lucru nedemn de el, gândi cu dispreţ.

In câteva zile, Morgane va afla fără îndoială că el era un puşcăriaş evadat. Şi l-ar urî fiindcă o înşelase.

Cu preţul unui efort supraomenesc, o respinse cu

brutalitate.

- Jack? şopti ea, ridicând spre el o privire mirată.
- Găseşte-mi nişte haine, am pierdut şi aşa destul timp. Stupefiată, Morgane îl privi, fără să înţeleagă. Redevenise brusc rece şi indiferent. Expresia lui distantă şi plictisită i-l reaminti pe Tony, când o anunţase că are intenţia să divorţeze.

Un val de suferinţă copleşitoare puse stăpânire pe ea. De ce să nu aibă şi ea o dată ultimul cuvânt? gândea ea furioasă.

- Inţeleg! Eşti genul de bărbat care profită de o femeie singură şi derutată! îl persiflă ea.

Strângând din maxilare, cu privirea fixă, Cutter nu-i răspunse. Făcu un pas, deschise uşa şi ieşi în pragul cabanei.

- Unde te duci?
- Să văd dacă mai putem ieşi vii de aici.

Uşa se trânti atât de tare în urma lui, încât se zguduiră pereţii. Morgane se clătină, bolnavă de furie şi umilinţă.

- Du-te dracului! rosti ea cu o voce întretăiată de suspine. Cât era de tâmpită! Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, o să fugă singură, iar Cutter n-avea decât să rămână aici singur! Căută din ochi o ieşire. Din păcate nu exista. Deci, aşa stăteau lucrurile: era prinsă în cursă

împreună cu el!

Cutter se afla la vreo douăzeci de metri de cabană când zări uşa de la intrare întredeschisă.

Se apropie prudent, cu paşi de lup, cu toţi muşchii încordaţi, simţurile în alertă, gata să se apere împotriva unui eventual atac. Privirea lui mătură împrejurimile şi veranda.

Ceva i se părea ciudat. Tăcerea? La câţiva metri de uşă se opri şi trase cu urechea. Nici un sunet nu-i ajunse la urechi.

Ce să facă? Poate că un bărbat îl aştepta acolo, ascuns înăuntrul cabanei, gata să tragă în el. Inarmându-se cu curaj, Cutter deschise uşa cu o puternică lovitură de picior.

In încăpere se afla doar Morgane, care căuta ceva în comodă. Se schimbase şi îşi împletise părul într-o coadă, ca o şcolăriţă. Purta nişte pantaloni strâmţi, o cămaşă albă şi nişte tenişi roz. Imediat ce îl auzi intrând, se întoarse cu ochii strălucind de speranţă.

- Ai văzut un elicopter?

- Nu, nimic.

Putu să citească decepţia pe chipul ei.

- Dar... ai spus că o să te caute camarazii tăi.

Cutter ridică din umeri cu o strâmbătură semnificativă.

- Tare m-aş mira. După ce li s-a întâmplat...

Tânăra se albi la faţă.

- Vrei să spui că sunt... morţi?
- Probabil.
- Şi tu eşti... singurul supravieţuitor?
- Habar n-am. După cum ţi-am zis, am fost despărţiţi.

Cutter închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea, stând cu braţele încrucişate. Cursa pe care o făcuse până la canion îl epuizase. Capul i se învârtea şi stomacul începuse din nou să-l doară.

Morgane îl studie, simţindu-se consternată. Câtă indiferenţă! Ea se luptase toată viaţa ca să vină în ajutorul celorlalţi. Şi el, a cărui meserie era să salveze viaţa pe pământ, făcea atât de puţin caz de semenii lui.

- Şi asta nu te deranjează deloc? îl întrebă ea neîncrezătoare.
- Sunt lucruri care se întâmplă.

Jack remarcă o cafetieră aburindă pe plită. Fără să arunce nici o privire în direcţia lui Morgane, îşi turnă o ceaşcă de cafea. Era fierbinte şi puţin amară, exact cum îi plăcea.

Cu un oftat de satisfacţie, îşi întinse picioarele într-o poziţie comodă şi îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici.

-Ar trebui să-ţi bei cafeaua, înainte s-o termin eu pe toată! exclamă el.

- Eşti un monstru! Camarazii tăi sunt morţi şi tu

atâta găseşti de spus!

- Trebuie să te gândeşti să-ţi salvezi propria piele, asta-i tot!

- Te plâng, Cutter. Nu eşti un om fericit.

Atins, gândi el cu amărăciune. Dacă există un lucru care-l scotea din sărite, era mila pe care i-o mărturisea cineva.

- Fericit sau nu, asta nu e treaba ta, micuţa mea, îi replică el tăios.

- Nu sunt „micuţa ta”! Mă numesc Morgane! Incearcă să-ţi reaminteşti asta.

Obrajii i se înroşiseră de furie şi indignare. Ochii îi aruncau fulgere. Cutter îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, apoi arătă spre un teanc de lenjerie pus pe pat.

- Pentru mine?

- Da.

Impingând enervată sertarul comodei, Morgane se duse să-şi toarne cafeaua care mai rămăsese. Degetele îi tremurau cu atâta putere, încât îşi ţinea cu greu ceaşca în mână.

- Deci, nici urmă de elicopter. Presupun că ai un plan de scăpare de aici?

- Am intenţia s-o ţin spre sud. Mergând până la căderea nopţii şi pornind la drum cu ivirea zorilor. Poţi să mă însoţeşti. Cu condiţia să ţii pasul.

- O să-l ţin.

Cutter aruncă o privire sceptică spre tenişii ei roz-bombon.

- Ai un aer... ciudat cu încălţămintea asta modernă! Poate îţi închipui că plecăm într-o excursie? N-o să poţi face nici cinci kilometri cu aiurelile astea!

- Nu mă cunoşti, Cutter! Când m-am hotărât să fac ceva, merg până la capăt!

- Da... Asta spun toate femeile. Şi pe urmă se răzgândesc!

Nu se putu împiedica să nu se gândească la Elaine. Ii făcuse
o sumedenie de promisiuni înainte de căsătoria lor... şi într-o zi totul se schimbase.

Morgane îl privi din cap până-n picioare, cu un aer ironic.

- Şi tu te crezi îmbrăcat pentru un drum prin munţi?

- Aş fi, dacă mi-ai fi lăsat hainele aşa cum erau!

- Ai noroc că nu ţi-am spălat şi chiloţii!

Jack făcu un pas să ia teancul de lenjerie de pe pat, dar o durere fulgerătoare îl făcu să se încovoaie.

- Blestematul ăla de Rhottman! şopti el strâmbân-du-se.

- Cine este Rhottman?

- Dacă te întreabă cineva, n-ai auzit de el!

Morgane îl privi uluită, având sentimentul că mersese prea departe. Jack ajunsese la limitele

rezistenţei sale. Punând jos ceaşca, se apropie de el.

- Sprijină-te de mine! N-ar fi trebuit să mergi atâta fără să mănânci nimic.

Cutter simţi mâna lui Morgane pe umărul lui. Mângâierea degetelor ei era răcoroasă şi liniştitoare. Dar nu avea nevoie de mila ei!

- Menajează-ţi puterile! exclamă el îndreptându-şi spatele. O să ai nevoie de ele, dacă vrei să te ţii după mine!

- Ţi-am spus că... Ce se aude?

Se întrerupse brusc, ciulindu-şi urechile. Un zumzăit rupsese tăcerea. Zgomotul se amplifică.

- E un avion! exclamă ea repezindu-se spre uşă.

Aerul era din ce în ce mai cald, aducând un fum gros şi negru. Cenuşa se depusese pe verandă şi prag şi tenişii lui Morgane lăsară urme în ea.

Un Canadair portocaliu survola pădurea, doar cu câţiva metri mai sus de vârfurile arborilor. Se îndrepta spre cabană. Morgane se repezi afară strigând:

- Hei! Suntem aici!

Zgomotul avionului era asurzitor. Tânăra începu să facă gesturi ample cu mâinile pentru a atrage atenţia pilotului.

- Suntem aici, nu pleca!

Nu exista destul loc pentru ca un avion să poată ateriza. Dar gândul de a-l vedea îndepărtându-se era

insuportabil.

Canadair-ul se îndreptă spre sud. Morgane îl văzu descriind un cerc mare şi plonjând deasupra canionului; o enormă cantitate de apă fu aruncată din rezervoarele lui.

Morgane se întoarse fugind spre cabană.

-Jack! Era un Canadair! I-am făcut semn dar nu m-a văzut. Fumul este prea gros.

Cutter observase totul din cabană. Flăcările se apropiau. Urmarea era imprevizibilă. Imposibil de prevăzut în ce direcţie va progresa fumul, nici cu ce viteză. Tot ceea ce ştia era că nu mai avea de ales. Morgane era pierdută dacă o părăsea aici.

-Jack, mi-e frică! In viaţa mea nu mi-a mai fost atât de frică!

- Calmează-te, îi porunci el cu o voce fermă şi liniştită. Şi ascultă-mă!

Tânăra dădu din cap, în timp ce îşi trosnea cu nervozitate degetele.

- Pune într-o geantă mâncare şi apă. Trebuie să avem pentru trei zile... nu, pentru patru! Ia nişte pături şi o prelată, dacă există vreuna pe aici. Nu încărca geanta cu lucruri inutile. N-o să luăm decât strictul necesat. O.K.?

- Am înţeles.

Morgane se repezi în bucătărie şi Cutter ieşi în faţa casei ca să observe progresele pe care le făcea

focul. Vântul bătea din ce în ce mai violent, dar numai dinspre est. Ceea ce era un semn bun.

Un fum negru şi gros se ridica peste Heartbreak Canyon. Focul va trebui să ardă vreo cincisprezece kilometri de coline abrupte şi văi, înainte de a ieşi din canion. Pe urmă va trebui să treacă de o barieră înaltă de stânci.

Jack hotărî că el şi Morgane se vor îndrepta spre vest, luând-o astfel înaintea focului. Era singura lor şansă să scape de incendiul devastator.

In bucătărie, Morgane împacheta grăbită proviziile. In ciuda nervozităţii, gesturile ei erau precise şi eficace.

Jack o privi câteva secunde, apoi se duse să examineze hainele pe care le scosese pentru el. Erau cămăşi. şosete, dar nici un pantalon. Ridicând resemnat din umeri, îmbrăcă o cămaşă care îi era puţin cam mică. Nu-i mai rămânea decât să tragă pe el blugii uzi.

- Ai vreun rucsac? o întrebă el pe Morgane.

- Nu... numai geanta mea de voiaj.

Cu ochii holbaţi, tânăra femeie îl privi storcându-şi pantalonii. Muşchii puternici se reliefau pe antebraţele lui. Chipul întunecat avea o expresie feroce. Probabil că i-ar fi plăcut să-i răsucească şi ei gâtul în acelaşi fel! gândi ea muşcându-şi buzele.

- N-am nici o canistră, îngăimă ea. O să luăm apă

în sticlele astea de plastic.

Jack nu-i răspunse. Era ocupat să-şi tragă pe el blugii care se strâmtaseră în mod vizibil şi a căror ţesătură umedă i se lipea de coapse.

- Ce se află în remiză? întrebă el pe neaşteptate.

- Câteva scule, nişte fleacuri pe care Philippe le păstrează aici

- Mă duc să văd.

Uşa se trânti în urma lui. Morgane scruta neliniştită orizontul. De la fereastră nu putea vedea nimic, dar mirosul focului se simţea deja. Incendiul nu mai era acum departe de maşina ei. Cu un frison, tânăra femeie îşi imagină ploaia de cenuşă care căzuse pe capota de pânză, căldura sufocantă, mugetul flăcărilor. Cuprinsă brusc de panică, fu gata să înceapă să strige.

In acea clipă, Jack dădu buzna în încăpere, cu braţele pline de scule pe care le aruncă pe pat. Uşurată, Morgane îl privi tri- indu-le şi alegându-le pe cele strict necesare.

Slavă Domnului că nu era singură în această aventură! Prezenţa lui Jack o liniştea. Cu nişte gesturi calme şi precise, Morgane începu să aranjeze trusa de prim ajutor, pe care o băgă în geanta de voiaj.

- Coborâm pe drum? Aş vrea să recuperez câteva hârtii din maşina mea.

- Nu. O s-o luăm pe cărarea aflată la vreo zece

kilometri spre vest. In direcţia Tatum’s Bend. Este cel mai apropiat oraş.

- Dar... Focul merge în aceeaşi direcţie! Spre vest! Nu-i aşa?

- Exact.

- E o nebunie! Trebuie s-o luăm spre sud.

Jack oftă, stăpânindu-şi nerăbdarea.

- La sud e canionul cuprins de flăcări. Vrei să te arunci în foc?

- Oh... Nu-mi dădeam seama.

Morgane stătea lângă el, părând îngrozită. Lui Cutter i-ar fi plăcut s-o ia în braţe, s-o liniştească. Dar ceva îl reţinu. Era mai bine să păstreze distanţele.

- Ei, mai vrei să discutăm, sau ai încredere în mine?

Chipul lui era din nou dur şi închis. Morgane simţi că i se
strânge inima. Era obligată să se încreadă într-un om pe care nu-l cunoştea! Un bărbat care o sărutase cu pasiune ca, după o clipă, să-i vorbească la fel ca unei străine! Totuşi nu avea de ales.

- Vreau să plec de aici, şi cu asta basta, declară ea sec în timp ce-i întorcea spatele.

Capitolul 4

Gâfâind, Morgane aruncă o privire spre ceas. Se făcuse aproape ora unsprezece! Trecuseră aproape trei ore de când mergeau fără să se oprească. Nu era de mirare că nu-şi mai simţea picioarele. Altitudinea îi dădea dureri de cap şi lipsa de somn începea să se facă simţită.

Pe măsură ce înaintau, vegetaţia devenea din ce în ce mai săracă şi tufişurile pline de spini îi zgâriau picioarele. Iar căldura era de nesuportat.

Deasupra capetelor lor, perdeaua de fum începuse să se risipească. Se părea că Jack avusese dreptate: se îndepărtau de foc.

Dar indiferent care era situaţia, Morgane ar fi dat orice să se odihnească cinci minute. De ce nu luase cu ea o încălţăminte mai potrivită? se întrebă ea furioasă, dându-şi la
o parte de pe frunte o şuviţă umedă de sudoare.

Era mai bine să nu se mai gândească la kilometri care-i mai rămăseseră de parcurs.

- Treizeci, treizeci şi cinci... poate şi mai mult spusese Cutter în momentul când părăsiseră cabana.

De altfel, era tot ce avusese de spus. Tot ce ştia să facă era să urle nişte ordine: „Ia asta! Nu face aia!”

Ca şi cum plecau într-o expediţie polară.

In geanta de voiaj a lui Morgane el înghesuise

lucrurile cele mai uşoare: o cuvertură, o prelată care acoperise până atunci rezerva de lemne a cabanei şi hrana. Iar el se încărcase cu un sac vechi de marinar, pe care îl descoperise în remiză, şi îl burduşise cu restul: sticle cu apă, cutii de conserve şi chiar o toporişcă ruginită.

După care porniseră la drum, într-un ritm infernal. După un kilometru, Morgane renunţase să încerce să-şi potrivească pasul după al lui. Atâta timp cât îl putea vedea la vreo sută de metri în faţa ei, se simţea în siguranţă. Atât cât se putea simţi de sigură cu un incendiu pe urmele ei.

- Intotdeauna mi-a fost silă de mersul pe jos, bombăni ea, cu ochii fixaţi pe spatele tovarăşului ei de drum.

Vântul lipise cămaşa lui Philippe de umerii lui Jack. Blugii uzi îi stăteau lipiţi de picioare, punându-i în evidenţă muşchii coapselor.

Jack înainta cu pasul unui om de munte, sigur şi regulat. Morgane n-ar fi ştiut să spună de ce, dar simţea că acest om avea toate simţurile în alertă, ca şi cum viaţa lui era în permanenţă ameninţată.

Cu un bărbat ca el, nu avea de ce să-i fie frică să meargă noaptea pe o stradă întunecată.

Totuşi rănile îl slăbiseră. Din timp în timp, Morgane observa că Jack se clatină pe picioare, dar porneşte imediat la drum, fără să-şi acorde nici

măcar câteva clipe de răgaz.

Dacă el putea să meargă, însemna că şi ea putea! Mai degrabă să moară, decât să nu se ţină de cuvânt şi să se oprească!

Tânăra aruncă o privire în spate ca să vadă dacă focul îi prindea din urmă. Vârful tenisului se lovi de o piatră şi ea se întinse pe jos cât era de lungă, zdrelindu-şi genunchiul. Ochii
i se umplură de lacrimi.

- Jack! Aşteaptă-mă!

Jack tresări şi se întoarse brusc. Instinctiv, mâna i se îndreptă spre centură în căutarea revolverului. Dar trecuse mult timp de când nu mai avea dreptul să poarte unul.

Morgane nu se mai afla în spatele lui! Inima începu să-i bată cu putere şi se întoarse în fugă. O descoperi în cele din urmă în spatele unei stânci. Stând pe jos, tânăra îşi freca genunchiul cu o strâmbătură de durere.

- Ce s-a întâmplat?

- M-am împiedicat. Şi iată rezultatul!

Cutter îşi plimbă încet degetele pe glezna şi gamba ei. Genunchiul sângera dar nu avea nimic rupt. La atingerea degetelor lui virile, tânăra se încordă.

- Ti-am făcut vreun rău?

- Nu. Nu sunt rănită decât în amorul propriu!

Obrajii i se înroşiseră, picăturile de sudoare i se scurgeau pe faţă, lipindu-i şuviţele de păr de piele. Lui Cutter i se păru chiar mai frumoasă şi mai atrăgătoare decât înainte. Ii şterse cu grijă rana.

- Mai bine îţi puneai blugii, bombăni el pe un ton morocănos.

- Ţi-am zis că nu am!

Propria ei voce i se păru dintr-o dată ciudată, venind parcă de departe. Capul începu să i se învârtească şi i se păru că nu mai are nici un pic de vlagă. Aruncând o privire împrejurul ei, Morgane avu senzaţia că, dintr-o dată, verdele pădurii dispăruse, ca să lase loc unui peisaj cu totul şi cu totul alb.

- Mă simt ciudat. Ca şi cum aş fi beată... îngăimă ea.

Jack îi luă pulsul. Bătea atât de repede, încât nu-i putea
număra bătăile. Cuprinzându-i chipul în palme, îi privi pupilele dilatate.

- Eşti deshidratată. Căldura, altitudinea... E vina mea, sunt un măgar! Ar fi trebuit să mă gândesc că n-o să poţi ţine pasul!

- Ba pot...

Ridicând din umeri, el îi mângâie bărbia, zgâriată uşor în urma căzăturii. Morgane schiţă un zâmbet slab. In acea clipă, Jack se simţi din nou tentat să se bucure de dulceaţa buzelor care i se ofereau parcă. Rezistă din răsputeri acestei tentaţii şi se îndepărtă

de tânăra femeie.

Morgane căută în zadar puţină căldură în privirea lui. Jack strânse din pumni. Incepea oare să înnebunească? Doar nu era momentul să se gândească la sărutări! Cel mai bun lucru de făcut pentru moment era să-i dea de băut.

Scoase dopul de la o sticlă cu apă şi o apropie încet de buzele lui Morgane. Mâinile lor se atinseră şi el şi-o retrase brusc, parcă se arsese.

- Nu bea prea repede.

- Ce bună e, şopti Morgane cu o voce slabă.

Apa călduţă i se păru extrem de răcoritoare. Jack bău după
ea.

- De ce nu m-ai strigat? exclamă el în cele din urmă, pe un ton iritat. Ar fi trebuit să-mi spui că merg prea repede!

Fiindcă nu putea s-o sărute, cel mai bine era să se supere pe ea! Era mai sigur.

Morgane bătu din pleoape. Era efectul imaginaţiei sale? Ar fi jurat că el fusese gata s-o sărute adineauri! Acest gând o învioră.

- Nu prea asculţi ce-ţi spun. De altfel, sunt sigură că nu asculţi pe nimeni.

- E adevărat.

Jack se gândi din nou la toţi aceşti ani, în timpul cărora fusese obligat să asculte de ordinele date de nişte oameni pe care-i dispreţuia. Fără să mai scoată

nici un cuvânt, îşi puse pe umăr geanta lui Morgane iar pe ea o ridică în braţe.

- Să ştii că pot să merg! protestă ea.

- De acord.

- Imi pare rău. De obicei, nu încurc lumea.

- Da... Era cât pe-aci să mă convingi de asta!

Morgane ridică puţin capul, surprinsă să descopere o nuanţă de amuzament în replica lui.

- Imposibil! Ai cumva simţul umorului?

- Da, la fel ca majoritatea oamenilor.

- Trebuie să fii în primul rând uman, cred că ştii, ca să apreciezi umorul. Şi mă întreb dacă eşti cu adevărat...

O undă de mânie străluci în privirea rece a lui Jack.

- Nu mă provoca, te previn! Sau o să vezi că sunt mai uman decât crezi!

- Nu mă mai strânge aşa. Eşti o brută. Şi de altfel, m-ai sărutat cu forţa!

- Daa?!

O strânse şi mai tare. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât îi simţea sfârcurile sânilor lipite de pieptul lui. Dacă o atingea, gândi el, nu ştia dacă s-ar mai putea opri.

Morgane îşi sprijini capul de umărul solid al lui Jack. Niciodată nu se mai simţise atât de atrasă de un bărbat. Era atât de bine făcut, de puternic, de viril! Musculatura lui, forţa lui, mirosul pielii lui, totul îi

înnebunea simţurile.

- Morgane?

- Hmm?

Tânăra bătu din gene, tentată să adoarmă acolo, lângă acest corp puternic, la adăpost de restul lumii. Se agăţă de gâtul lui musculos, îi mângâie părul blond.

- Nu adormi! Trebuie să înaintăm, să punem cât mai multă distanţă între foc şi noi.

Cutter o duse până la o stâncă, în jurul căreia iarba era înaltă şi îmbietoare.

- Totul e în regulă, am nevoie doar de cinci minute de odihnă.

- Bine. Mai mult nici nu-ţi pot acorda.

O aşeză cu delicateţe în iarbă, cu spatele sprijinit de stâncă, şi se instală alături de ea.

- Mai bea puţin, îi porunci el întinzându-i sticla. Şi ia două aspirine!

Morgane făcu ochii mari.

- De unde ştii că mă doare capul?

Urmă o tăcere destul de lungă, în timpul căreia Morgane scotoci prin geanta ei de voiaj, în căutarea comprimatelor. Când le găsi, Jack reîncepu să vorbească.

- Când eram copil, lucram de multe ori pe câmp. Ajutam la strângerea fructelor. Intr-o zi mi-am terminat raţia de apă şi n-am vrut să mă opresc ca să mă duc să iau alta. Erau mai mult de patruzeci de

grade la umbră... M-am trezit la infirmerie. A fost o lecţie bună pe care n-am uitat-o nici acum!

Gânditoare, Morgane îl privea în tăcere. Câte lecţii primise el de la viaţă? Judecând după cicatricele care îi acopereau corpul, fuseseră numeroase... şi dureroase!

Incepuse să se simtă ceva mai bine, dar nu era încă sigură pe picioarele ei.

- Ai crescut la San Diego? îl întrebă ea dându-i sticla.

- Da.

Privirea lui deveni opacă. La ce s-o fi gândind oare? Acest bărbat era un adevărat mister pentru Morgane. Studiile de psihologie pe care le făcuse şi mai ales anii de muncă o învăţaseră multe despre fiinţa umană. Majoritatea oamenilor o considerau apropiată, comunicau cu multă uşurinţă cu ea. Iar pentru Morgane era o adevărată bucurie să-i înţeleagă, să le ghicească gândurile.

„Un adevărat medium” spunea Philippe râzând. Dacă însă lucrurile stăteau cu totul altfel în prezenţa lui Jack?

- Eşti căsătorit, Cutter?

- Divorţat.

Deci ea prefera să-i folosească numele de familie! Jack o înţelegea foarte bine. O anumită nevoie de a păstra distanţele. Ce păcat! Ii plăcea atât de mult s-o audă pronunţându-i prenumele.

Morgane îşi sprijini bărbia de genunchi.

- Ai copii?

- O fată, Carole-Anne. Locuieşte împreună cu mama ei în Virginia.

- Vorbeşte-mi despre ea. Seamănă cu tine?

- Mai degrabă cu mama ei. Elaine este mică şi brunetă.

- Eşti divorţat de mult?

- De trei ani.

Imediat ce ajunsese în închisoare, după pronunţarea sentinţei, Elaine îi trimisese hârtiile pentru divorţ. Păstrase totul, chiar şi Mustang-ul decapotabil pe care şi-l oferise drept cadou în anul precedent, de ziua lui. Din fundul celulei lui, nu găsise curajul să se lupte cu ea.

- E aproape prânzul. Ar trebui să mâncăm ceva, schimbă el vorba deschizând geanta de voiaj. Să vedem... Două mere, o banană, un pachet de biscuiţi şi nişte bomboane de ciocolată. Să nu devorăm chiar totul, fiindcă nu există un supermarket la colţ!

- Ei bine... De fapt să ştii că am ascuns un pachet mare de ciocolată în geanta ta.

- Adevărat? Ce lacomă eşti!

Morgane se înroşi încurcată.

- Mănânc prea multă când sunt obosită. Mi se pare că ciocolata e mai bună decât un tranchilizant... Cel puţin pentru mine!

In timp ce vorbea, ea deschise pachetul şi i-l

întinse.

- Ia o bucată, să vezi cum e.

- Imi pare rău, dar nu pot suferi gustul de ciocolată.

Tânăra îl privi cu ochii mari.

Râzi de mine! Am aproape treizeci şi trei de ani şi n-am întâlnit până acum pe cineva căruia să nu-i placă ciocolata!

Cutter oftă. In treizeci şi opt de ani, el văzuse şi auzise multe lucruri pe care ea nici nu le bănuia măcar. Cel puţin, aşa spera...

- Uite, îi spuse el, întinzându-i o banană. Trebuie să prinzi puteri.

Morgane se execută.

In timp ce mâncau, schimbară câteva vorbe. Fiecare vorbi despre viaţa lui. Morgane avea obiceiul să suscite confidenţele oamenilor, să-i facă să povestească despre problemele lor. După câteva minute, îşi dădu seama că Jack era mai tare decât ea la jocul ăsta.

In mai puţin de o oră, acesta aflase mai multe despre viaţa ei decât psihologul pe care îl consultase după ce divorţase. Copilăria ei alături de cei patru fraţi, munca ei, puţin nefericiţi pe care îi ajuta cum putea mai bine, eşecul căsătoriei sale.

- Tony s-a purtat ca un adevărat gentleman. M-a invitat la cel mai bun restaurant din oraş, a ales cele mai bune vinuri şi mi-a expus calm motivele pentru

care vrea să se căsătorească imediat cu Marie-Louise. Eu nu mai puteam avea copii. Ea da...

Cutter fu gata să se sufoce. Cum de fusese atât de tâmpit? Să părăsească o femeie ca Morgane! Când el ar fi ales-o dintre mii de femei!

- Bineînţeles, continuă Morgane, că alesese destul de rău momentul. Exact după ce avortasem.

Se încruntă la această amintire şi mai mâncă o bucată de ciocolată.

- Acum au un fiu şi Marie-Louise este din nou însărcinată.

Cutter se abţinu. Nu avea rost să-i expună punctul lui de
vedere în privinţa imbecilului ei de fost soţ. Dar cu cât vorbea mai mult cu Morgane, cu atât mai mult simţea nevoia să-şi deschidă sufletul, să-i mărturisească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până acum.

- Se pare că ai trecut cu bine peste această despărţire, se mulţumi el să spună.

- Da, foarte bine!

Gânditoare, tânăra femeie mai luă o bucată de ciocolată pe care o lăsă să se topească în gură. Un deliciu! Cea mai bună dintre consolări...

- Dacă m-ai fi văzut anul trecut! reluă ea cu un zâmbet amărât. O zdreanţă! De fiecare dată când vedeam un bebeluş, izbucneam în lacrimi. O dată era chiar să fac un accident de maşină.

Vocea i se frânse, iar Cutter îşi studie cu atenţie pantofii, neîndrăznind să-i susţină privirea.

- E greu...

- Foarte!

Cu degete tremurătoare, Morgane mai luă o bucată de ciocolată.

-Am trecut prin toate stadiile disperării. Intr-o zi... am parcat lângă Golden Gate Bridge. Am rămas mult timp pe pod, privind apa, încercând să găsesc un motiv valabil să nu mă arunc în gol.

Cutter îşi ridică abia atunci capul. In optsprezece ani de poliţie, învăţase să citească în privirile oamenilor. Morgane era sinceră. Durerea se citea în frumoşii ei ochi verzi.

- Şi de ce n-ai făcut-o?

- Nu ştiu exact... Poate pentru că, în adâncul sufletului, cred că viaţa merită să fie trăită, chiar şi fără copii. Poate şi pentru că n-am cu adevărat dreptul să mă plâng de soarta mea. Am avut o viaţă uşoară şi plăcută. Nu poţi obţine întotdeauna tot ce vrei, nu-i aşa?

Morgane ridică din umeri şi se căzni să zâmbească.

- Şi pe urmă... poate că mi-a lipsit şi curajul să sar! Nu sunt prea curajoasă, după cum ai avut ocazia să constaţi azi- dimineaţă.

- E ceva cu totul diferit. Frica de foc e înscrisă în genele noastre. Este o frică ancestrală.

- Atunci, ţie de ce nu ţi-e frică?

- Mi-e foarte frică, dar n-o arăt.

- Iţi mulţumesc că mi-ai spus asta. E reconfortant să ştii că eşti la fel ca ceilalţi.

Jack îşi sprijini cotul de genunchi şi privi gânditor peisajul care se întindea la picioarele lor.

- Elaine a fost de două ori însărcinată. Prima dată a avortat. I-au trebuit doi ani ca să aibă curajul s-o ia la capăt.

- Aş face orice să am un bebeluş. Când eram mică, cel mai mult îmi plăcea să mă joc de-a mama şi copilul cu păpuşile. Câteodată îi obligam şi pe fraţii mei să ia parte la joc.

Cutter surâse înduioşat.

- Şi fetiţei mele îi plăceau păpuşile.

Câteodată, în întunericul celulei, o revedea legănându-şi păpuşa preferată şi cântându-i un cântec de leagăn pe care-l învăţase de la el. Era îngrozitor apoi să regăsească realitatea sordidă a închisorii.

- Câţi ani are Carole-Anne?

- Luna viitoare împlineşte nouă ani.

- Pariez că eşti o bomboană de tătic! La vârsta ei făceam tot ce voiam din tata. Nu putea să-mi reziste!

- Carole-Anne m-a uitat. N-am văzut-o de trei ani.

Jenat, Jack îşi feri privirea. Dar faptul că Morgane se încruntase nu-i scăpă totuşi.

- Ii telefonezi?

- Nu.

- Dar... De ce?

Jack ridică din umeri dezinvolt.

- Elaine nu vrea să stăm de vorbă. De fapt, face demersurile necesare pentru ca eu s-o abandonez pe Carole-Anne, pentru a putea fi adoptată de noul ei soţ.

- Dar e îngrozitor! N-o vei lăsa să facă asta, nu-i aşa?

- Nu ştiu, şopti el.

-Jack!

Morgane se ridică în genunchi şi se aplecă spre el, fără să dea atenţie privirii lui, devenită în brusc rece şi distantă.

- In fiecare zi văd copii disperaţi care abandonează şcoala, care se droghează! Şi totul, din cauză că îşi închipuie că părinţii lor nu-i iubesc!

Jack se crispă, întunecat la faţă, cu maxilarele încleştate.

- Fiica mea e tot ce am mai scump pe lume. O iubesc mai mult decât viaţa.

- Atunci, ce naiba, nu renunţa! Poate că n-o vei putea vedea în fiecare zi, dar sunt vacanţele de vară, de Paşti, de Crăciun!

Fără să-şi dea seama, Morgane îl apucă de umăr.

- Imediat ce vom scăpa de aici, ia un avion şi du-te să-ţi vezi fetiţa. Spune-i că o iubeşti, înainte să fie prea târziu!

- Lasă-mă în pace, Morgane! Fata mea nu face

parte dintre protejaţii tăi. Şi nici eu!

Jack se îndepărtă brusc de ea şi începu să adune resturile mesei. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt, se ridică şi îşi puse pe umeri cele două genţi. Când se întoarse spre ea, Morgane îi văzu chipul tulburat.

- Jack, ştiu că asta nu mă priveşte, dar...

- Ai dreptate, Morgane. Nu te priveşte absolut deloc! replică el cu răceală.

Şi, fără să mai aştepte răspuns, porni la drum.

Capitolul 5

Stând sprijinit de un trunchi de copac din apropierea focului, Cutter îşi bea cafeaua. Soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi. Noaptea promitea să fie răcoroasă.

Cutter decisese să petreacă noaptea într-o poiană stân- coasă înconjurată de pini. In timp ce el tăia lemne şi făcea focul, Morgane pregăti masa. Untul se topise şi se râncezise din cauza căldurii, fructele se stricaseră în fundul genţii şi, ca să pună capac la toate, Morgane lăsase să dea cafeaua în foc. Posomorâţi, epuizaţi, mâncară în tăcere.

După cină, tânăra încălzi puţină apă şi se duse să se spele în spatele tufişurilor, la vreo zece metri de el.

Cutter se întinse. Rănile îl făceau să sufere îngrozitor. Un pat bun şi o ţigară, iată ce i-ar fi trebuit, gândi el scoţând un mormăit.

Şi Morgane, care nu se mai întorcea! Doar nu dăduse peste o cadă în spatele arborilor! Cât timp îi trebuia unei femei ca să-şi facă toaleta? Cinci minute? Zece? Cu privirea fixată cu încăpăţânare spre foc, încerca să-şi alunge din minte imaginea picioarelor ei lungi şi bronzate şi a sânilor rotunzi pe care-i zărise prin decolteul cămăşii.

Era o prostie să se gândească fără încetare la ea. In situaţia lui, era evident că se îndrăgostise de prima femeie care îi ieşise în cale.

Totuşi... Morgane avea ceva în plus faţă de celelalte. Pe ea şi numai pe ea voia s-o ţină în braţe, s-o audă pronunţându-i numele. Mirosul ei voia să-l inspire, dulceaţa buzelor ei voia s-o guste...

Işi schimbă cu greutate poziţia. Se simţea ca şi cum întreg corpul îi era străpuns de zeci de săgeţi ascuţite. Nu era deci de mirare că era atât de prost dispus, bombăni din nou printre dinţi. Oricare altul în locul lui ar fi fost deja mort. Fără voia lui, privirea i se îndreptă spre tufişul în spatele căruia dispăruse Morgane. Ce naiba făcea acolo?

Inghiţind restul de cafea, trânti ceaşca pe pământ. Nu mai aveau mai mult de două zile! Poate trei. După aceea va putea s-o lase în apropiere de Tatum’s Bend şi să-şi continue singur drumul. In sfârşit liber. Fără să mai fie nevoit să se dea drept altul. Fără să mai fie nevoit să se prefacă insensibil la farmecul unei femei.

In închisoare învăţase totuşi să-şi controleze impulsurile fizice la fel de bine ca sentimentele şi accesele de furie. De ce nu putea face acelaşi lucru şi acum?

Scoţând un oftat din adâncul pieptului, Cutter îşi ridică ochii spre cer. Doar câteva stele se zăreau prin perdeaua de fum. Luna nu apăruse încă. Cerul căpătase o nuanţă purpurie, striată cu negru.

In mod obişnuit, la ora asta era deja închis în celula lui. Fără fereastră, fără aer, fără lumină. Chiar

zgomotul ploii bătând în ferestre ar fi fost atunci o adevărată binecuvântare pentru el.

Cutter trase o gură de aer proaspăt. Ce fericire să poată privi în sfârşit cerul! Cât timp îi va trebui să uite totul, să redevină un om nou?

O creangă trosni nu departe de el, făcându-l să tresară. Morgane se întorcea, îmbrăcată în şort şi un tricou alb.

Părul ei, încă umed, îi înconjura chipul cu o aureolă de şuviţe şi bucle roşcate.

In acea clipă, Cutter ar fi dat orice ca să-i smulgă tricoul şi să-şi plimbe buzele pe pielea catifelată şi bronzată a divinei Morgane, pe sânii ei de o formă perfectă, şi să-i mângâie neobosit formele pline. Un val de dorinţă îl străbătu cu violenţă. Incercă să-l ignore.

Tânăra îşi băgă hainele în geanta ei, părând epuizată.

- In mod sigur voi aprecia mai mult duşul din apartamentul meu când voi ajunge acasă.

- Numai privaţiunile te pot învăţa valoarea adevărată a lucrurilor!

- E rândul tău acum, replică Morgane întinzându-i o caserolă în care se găsea savoniera. N-am decât un singur prosop, pe care l-am lăsat întins pe tufe. Foloseşte-l şi tu!

Cutter mormăi o mulţumire şi se ridică greoi.

- In curând va cădea noaptea şi se va face frig.

Trebuie să-ţi pui pătura în apropierea focului.

Tânăra dădu din cap.

- Oh, era să uit. Am găsit o periuţă nouă de dinţi printre lucrurile lui Philippe. Dar nici un aparat de ras Philippe poartă barbă. E un om teribil de organizat, adăugă ea zâmbind. De unde, fără îndoială, cariera lui strălucită de avocat.

- Cum se numeşte?

- Philippe Emerson Sinclair. Ai auzit vorbindu-se de el?

- Cine nu-l cunoaşte în California?

Toţi poliţiştii din stat îl urau. Sinclair, celebrul avocat, care nu accepta decât cazurile dificile şi făcea în aşa fel încât să le câştige! Cutter îi ceruse să-l apere, dar Sinclair îl refuzase. Scrisoarea lui Sinclair pretindea că e vorba doar de nişte motive pur filozofice. De fapt, nu-i plăceau poliţiştii care făceau prea multe, asta era tot!

Cu un mormăit care se semăna vag cu o mulţumire, Cutter se îndepărtă, dar Morgane îl strigă.

- Când te întorci, o să-ţi refac pansamentele..

Nu putea să-l lase odată în pace? Când o să se oprească din elanurile ei generoase? Să nu mai fie atât de entuziastă, atât de... sexy?

Fără să scoată nici un cuvânt, turnă nişte apă în caserolă. Căldura şi praful îl făceau să arate respingător, gândi el prost dispus. Puţină apă i-ar face bine.

Ciudat cum o femeie putea schimba totul în viaţa unui bărbat! In închisoare puţin îi păsa dacă e sau nu curat. Tot ce căuta atunci era să reziste şi să iasă de acolo cât mai repede posibil. Şi acum, ajunsese să-i fie teamă că nu e prezentabil!

Cu greu, strâmbându-se de durere la fiecare mişcare, se dezbrăcă şi începu să se spele. Pasta de dinţi avea un puternic parfum de mentă, nespus de plăcut. Apoi urmă lucrul cel mai dificil: să-şi scoată pansamentele. Incet, strângând din dinţi, trase de leucoplastul de pe mână şi de pe frunte.

Apa era rece. Săpunul îl ustura de câte ori îl trecea peste răni. Dar în cele din urmă se simţi curat şi înviorat.

Micuţa asta, cu ochii ei mari, blânzi şi înţelegători, cu elanurile ei de generozitate... L-ar înţelege în mod sigur, dacă ar avea încredere în ea. Dar... cu trecutul lui încărcat, nu avea nici o şansă. Ce-i spusese Elaine, ultima oară când o văzuse? „Nici o femeie n-o să te mai vrea alături de ea. O soţie simte nevoia să se mândrească cu soţul ei. Vrea să-l poată prezenta prietenilor fără să roşească."

Slobozind o înjurătură, Cutter luă prosopul şi se frecă viguros cu el. La naiba cu Morgane Delaney! Nu era o femeie de nasul lui.

Când reveni lângă foc, Morgane îl aştepta stând turceşte pe pătura ei.

- In dimineaţa asta aş fi jurat că urăsc flăcările!

Dar ce plăcut e să te încălzeşti la un foc bun!

Jack clătină din cap şi trecu pe lângă ea, cu bocancii într-o mână şi cămaşa lui Philippe aruncată pe un umăr. Părul umed îi era încă ciufulit. La lumina focului, pielea lui avea reflexe aurii. Pieptul larg şi musculos îi era acoperit de păr creţ.

Câte femei se îndrăgosteau în fiecare zi de acest bărbat? se întrebă Morgane privindu-l admirativ. Câte încercau să ghicească ce se ascundea în spatele acestei expresii dure şi mândre?

Cu sutele, desigur! De altfel, ele stăteau acum aşezate probabil lângă telefon, cu inima zdrobită, aşteptând ca el să le sune. Cu privirea fixă, Morgane se imagină pe sine în această situaţie. Probabil că era îngrozitor!

- Nu te simţi bine?

Morgane tresări. Jack o privea nelinişti.

- Probabil că din cauza focului, şopti ea înroşindu-se. Se pare că flăcările au un efect hipnotic. Stai jos, vreau să mă uit puţin la mâinile tale, adăugă ea grăbită.

- Un simplu bandaj va fi de ajuns.

- Gata cu comentariile, lasă-mă să-mi fac treaba aşa cum ştiu eu. Plaga asta nu e cicatrizată, ai pierdut mult sânge. O să încerc s-o acopăr cu un plasture.

Cutter văzuse destule răni ca să-şi dea seama că Morgane are dreptate. Se aşeză resemnat şi rămase

cu privirea pierdută în flăcări.

- Poate că o să te doară, şopti Morgane.

- Hai, termină mai repede. N-am nevoie de comentariile tale, răspunse Jack pe un ton morocănos.

- Ei bine, eu simt nevoia să vorbesc! E prea multă linişte aici. Mi-ar plăcea să aud puţin zgomot.

Cutter zâmbi sarcastic. Se vedea bine că ea nu trăise niciodată într-o mulţime de două mii de oameni, fără nici o posibilitate să se izoleze!

Tânăra tăie o bucată lungă de leucoplast.

- Dă-mi mâna.

- De ce? exlamă el, îndepărtându-se brusc.

- Intotdeauna eşti atât de neîncrezător? exclamă ea cu o privire mustrătoare.

- Dacă n-aş fi aşa, de mult timp aş fi mort!

- Adevărat? Dar de ce?

Cutter îşi muşcă limba de necaz. Ce tâmpit fusese! Ar fi fost mai bine să-şi ţină gura.

- Focul este imprevizibil. Situaţia se poate schimba în orice moment.

- Asta nu înseamnă că trebuie să-ţi fie frică de mine! Am nevoie de tine doar ca să ţii de capătul leucoplastului.

Morgane era foarte aproape de el şi îi respira parfumul ca de floare. In închisoare uitase cât de tulburător poate fi mirosul unei femei.

Morgane se pregătea să-i lipească o fâşie de

leucoplast pe frunte. Dar rana reîncepu să sângereze din abundenţă.

- Oh, nu! exclamă ea. Trebuie s-o luăm de la început. O să ai o cicatrice în plus, reluă ea pe un ton preocupat. Am remarcat-o pe cea de pe spatele tău. Cum ţi s-a întâmplat? Luptând împotriva flăcărilor?

- Nu.

Se întâmplase la începutul perioadei de detenţie. O lovitură de cuţit. Jack fusese cât pe-aci să-l omoare pe puştiul care-l atacase. Dar, de atunci, nimeni nu mai îndrăznise să-şi măsoare puterile cu el.

- De când eşti pompier?

Morgane era conştientă că e prea vorbăreaţă şi că-l enervează pe Cutter. Dar tăcerea o călca pe nervi.

- De destul de mult timp.

- Nu eşti prea vorbăreţ.

- M-ai dat gata cu atâtea întrebări!

Elaine îi reproşase întotdeauna că e mut. Fără îndoială că avea dreptate!

- Am tendinţa să vorbesc prea mult când sunt enervată. Nu-mi da atenţie.

Cutter bombăni un răspuns neinteligibil. Prezenţa acestei femei îl ameţea. Mirosul ei, vocea ei... Ţinând un pansament în mână, ea se aplecă pentru a tăia o altă bucată de leucoplast. Sfârcurile sânilor ei atinseră umărul lui Jack care se crispă imediat. îngrijirile ei îl puneau la grea încercare şi la mare

chin.

- N-ai terminat încă?

- Aproape. Mai ai puţină răbdare, şopti ea muşcându-şi buzele, concentrată asupra îndeletnicirii ei.

- Gata, Morgane. Totul e în regulă, te asigur!

- Am terminat.

Cutter scoase un oftat.

- In sfârşit!

- Ce pacient urâcios eşti! exclamă tânăra femeie izbucnind în râs. Of! Sunt frântă de oboseală, declară ea aşezându-se pe pătura ei. Dar lucru ciudat, nu mi-e deloc somn.

Cutter se ridică şi se întinse sub privirea ei admirativă. In ciuda tuturor încercărilor prin care trecuse, trupul lui respira forţă şi energie. Parcă era un animal ţinut în captivitate în cuşcă, dar care visa să sară peste gratii. Nu era de mirare că şi-a ales această meserie, gândi Morgane. Genul ăsta de bărbaţi ar înnebuni dacă ar fi obligaţi să-şi petreacă ziua închişi într-un birou! Şi ea suferea de claustrofobie.

- Este extraordinar să văd în ce formă eşti astăzi! Ieri am crezut că o să leşini.

Cutter îngenunchease lângă foc şi mai aruncă nişte vreascuri ca să-l întreţină. Privirea lui fixa flăcările. Dacă ar îndrăzni să se apropie de această femeie... măcar o dată! Măcar o dată s-o mai ţină în

braţe, să-i simtă trupul lipit de al lui!

- Şi ce-ai făcut?

- Ei bine, aveam două planuri. Planul numărul unu: te aşezam pe o cuvertură şi te transportam astfel până la maşina mea. Acolo te-aş fi cocoţat pe capotă, aş fi ridicat frâna de mână şi aş fi lăsat maşina să coboare panta. Pe urmă...

Jack se întoarse mirat spre ea. Focul se reflecta în părul ei, pe chipul ei, dându-le o strălucire deosebită. Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă.

- Pe urmă? o întrebă el cu o voce sugrumată.

- Ei bine... Recunosc că pe urmă nu prea mai aveam vreo idee!

- Şi planul numărul doi?

- Promite-mi că n-o să râzi de mine.

- Oh! Era un plan atât de aiurit?

- Hmm... Mai degrabă ciudat, ca să zic aşa.

Cutter scormoni focul cu un băţ. O jerbă de scântei ţâşni cu un zgomot sec. Morgane îşi ridică atunci capul şi îi surprinse privirea. Jack avea o expresie total diferită în această seară. Părea mai liniştit, mai echilibrat. Se gândi că, probabil, asta nu i se întâmpla prea des. O luminiţă şmecheră luci în ochii ei verzi.

- Ei bine, iată. Aveam intenţia să mă urc pe acoperiş şi să folosesc tot ce mi-ar fi căzut în mână, inclusiv hainele, ca să trasez un S.O.S. Pe urmă...

Jack o întrerupse, pe un ton pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat:

- O puştoaică! Iţi trebuie neapărat cineva care să te supravegheze!

Un surâs lumină faţa lui Morgane. O trecu un fior plăcut pe şira spinării, întrebându-se dacă lui Cutter i-ar conveni acest rol.

- Pe urmă, aş fi dat foc la pinul acela mare de lângă cabană, ca să fim observaţi.

- Mi-e teamă că n-ar fi fost o idee prea bună, mormăi Jack cu mintea aiurea.

O senzaţie minunată îl cuprinsese. Se simţea destins, aşa cum nu mai fusese de mult. Ce fericire să nu mai fie nevoit să se gândească nici la foc nici la închisoare! Să se mulţumească să schimbe nişte banalităţi cu o femeie, să glumească... era fantastic.

- Crezi că n-ar fi mers?

Cutter se smulse cu greu din visare. Niciodată dorinţa lui pentru o femeie nu fusese atât de puternică. Dar situaţia era disperată. Mai avea de făcut încă şase ani lungi de închisoare! Inutil să se legene în iluzii, viitorul lui era compromis.

- Nu! replică el tăios. Ţi-ai fi rupt gâtul, atâta tot.

Lui Morgane îi îngheţă surâsul pe buze. Ca şi cum turnase o găleată cu apă rece peste ea. Nu s-ar fi simţit mai dispreţuită nici dacă ar fi pălmuit-o. Cutter se ridică, întunecat la faţă dar satisfăcut. Să păstreze distanţa, să nu se lase înduioşat, iată calea pe care

trebuia s-o urmeze. Singura cale!

- Mă duc să văd până unde a ajuns focul, declară el îndepărtându-se.

Când reveni, Morgane se lungise, înfăşurată în pătura ei. Jack se simţea mai bine. Mersul îi priise. Şi nervi îi erau mai destinşi. Dar dorinţa lui rămăsese la fel de puternică, obsedantă chiar.

- Nimic nou? îl întrebă ea cu jumătate de voce.

- Nu. Vântul bate încă în aceeaşi direcţie.

- E necesar ca unul dintre noi să stea treaz?

Cutter se lungi, cu mâinile încrucişate sub cap.

- Poţi să stai de pază, dacă aşa ai chef. Dar eu am nevoie de somn. Fără să mai scoată nici un cuvânt, Morgane îi întoarse
spatele şi închise ochii. Era pentru ultima dată când făcea un gest prietenos faţă de omul ăsta! îşi promise ea, furioasă. Era un adevărat monstru! Cu pumnii strânşi, luptându-se cu lacrimile, încercă să adoarmă.

Flăcările focului dansau între ei, din ce în ce mai slabe. Undeva spre nord, incendiul făcea ravagii. Cel mai violent şi cel mai ucigaş din istoria Californiei. Jack şi Morgane adormiră fără să mai schimbe nici un cuvânt.

Morgane se trezi tresărind, dezorientată, simţind că o dor picioarele. Ii trebuiră câteva momente ca să-şi rememoreze evenimentele şi să înţeleagă unde se află. Focul făcut de ei nu mai era decât o grămăjoară

de jar. In curând se vor ivi zorile, dar cerul avea încă nuanţa cernelii.

Tânăra se aşează pe pătură şi privi împrejurul ei. Jack stătea întins pe spate, cu un braţ îndoit sub cap. Chiar şi în somn era tot încruntat, iar trăsăturile lui încordate.

In timp ce îl studia, el se întoarse, mormăind câteva cuvinte de neînţeles. Se părea că avea un coşmar, fiindcă începu să geamă şi să se zvârcolească pe pătura lui.

- Jack! Ce s-a întâmplat? Te doare capul?

Capul lui se întoarse în direcţia ei, pleoapele i se zbătură, dar nu se trezi.

Morgane aruncă pătura ei la o parte şi, tremurând de frig, începu să înteţească focul. Trebuia să-l trezească pe Jack? Ultima oară când încercase să facă asta, fusese gata s-o omoare. Nu, se decise ea simţind că o trecea un fior, nu va mai risca încă o dată!

Cuprinzându-şi pieptul cu braţele, se aşeză pe vine lângă foc, căutând puţină căldură.

Jack era pentru ea o adevărată enigmă. Şi-ar fi pariat bucuros şi ultimul bănuţ, susţinând că omul acesta nu avea o viaţă obişnuită! Pompier, el? Ceva nu mergea. Cu fineţea lui, cu bunul lui simţ, cu inteligenţa lui, era ciudat să fi ales o meserie exclusiv fizică.

Un lucru era sigur: îi plăcea să se măsoare cu

focul, îi plăcea să trăiască periculos. Dar exista în el şi o asemenea tenacitate, încât Morgane se întreba câţi bani dă pe viaţa lui. In mod clar, violenţa nu-i era străină.

Iubea riscul doar pentru risc în sine? Sau alesese să-şi rişte viaţa pentru alţii?

Morgane crescuse înconjurată de fraţii ei mai mari. Acest lucru o învăţase multe despre firea bărbaţilor şi despre motivele care îi fac să acţioneze. Sexul, spiritul de competiţie şi mult amor-propriu. Care dintre aceste „motoare” îl împingea pe Cutter?

Puţin câte puţin, căldura flăcărilor o învioră. Luându-şi geanta de voiaj şi o sticlă de apă, se îndreptă spre tufişuri în spatele cărora îşi făcu o toaletă rapidă.

Când reveni, după vreo cinci minute, Cutter se zvârcolea sub pătura lui, de parcă era în ghearele unui demon invizibil.

Morgane îngenunche lângă el. Rănile nu mai sângerau, dar era vizibil că suferea încă.

Se făcuse ziuă, aşa că era timpul să-l trezească. Fără să-l atingă, tânăra se aplecă spre el şi îl strigă încet.

- Nu, mormăi el, e prea devreme.

- E în regulă, Jack, ai avut un coşmar.

Cu sprâncenele încruntate, Jack deschise încet ochii. Inainte ca Morgane să fi putut pronunţa un cuvânt el întinse mâna, o înşfăcă de gât şi o lipi

strâns de pieptul lui. Ingăimând cuvinte fără şir, o privea fix. Ochii lui aveau o privire rătăcită şi Morgane îşi dădu brusc seama că el n-o vedea.

- Jack, trezeşte-te!

- Nu mă părăsi, şopti el cu o voce răguşită, cuprins de o teamă ascunsă.

Incet, cu o blândeţe surprinzătoare, el dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea ei.

- Sunt eu, Morgane, şopti ea, atingându-i uşor obrazul. S-a făcut ziuă. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

Dar, aparent, el n-o auzea. Cu ochii întunecaţi, îi cuprinse faţa în mâini şi îşi lipi buzele de obrajii ei reci. Morgane simţi că o străbate un fior. Respiraţia i se acceleră şi o tulburare plăcută o cuprinse.

Doamne! Nu era momentul pentru asta! Dându-şi părul la o parte, îşi înfipse degetele în umerii lui laţi şi îl scutură cu putere, dar el era la fel de solid ca o stâncă şi eforturile lui Morgane rămaseră fără efect.

- Nu pleca, şopti el bătând din pleoape, nu pleca încă!

Descumpănită de tonul îndurerat al vorbelor lui, tânăra încetă să se lupte cu el şi se lăsă strânsă în braţe. Plimbându-şi degetele pe spatele şi umerii lui, încercă din nou să-l trezească din somn, dar fără succes.

Jack scoase un suspin adânc, mâinile lui se lipiră de spatele ei şi o strânseră cu putere. Morgane îşi

dădu brusc seama că atingerea intimă a trupurilor lor trezise dorinţa lui Jack. Tulburată, se simţea ea însăşi cuprinsă de o emoţie atât de puternică încât se sperie.

Incercă să se degajeze. Dar braţele puternice care o ţineau deţinută se strânseră ca o menghină în jurul trupului ei.

-Jack, strigă ea, trezeşte-te! Mă doare!

Jack tresări, dându-i imediat drumul. Durerea provocată de răni îi reveni cu violenţă, tăindu-i răsuflarea. Morgane căzu în genunchi panicată, cu obrajii în flăcări.

- Ce s-a întâmplat?

- Ai visat, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea, aşezându-se alături de el.

Picioarele ei mai tremurau încă, dar încercă să pară calmă.

- Ţi-am făcut vreun rău?

- Nu, totul e în regulă.

- Bine...

Jack surâse, părând că s-a liniştit. Inima lui Morgane se strânse. Ce vis îngrozitor bântuia somnul lui Jack?

- M-ai speriat cumplit! declară ea cu un zâmbet glumeţ. Ia uite în ce hal sunt?

Incepu să-şi scuture energic praful de pe picioare. Era mai bine să se prefacă, decât să lase să se instaleze o stare de încordare între ei, care ar fi făcut

lucrurile de nesuportat.

Jack se ridică greoi, aflat încă sub şocul coşmarului său, clătinându-se pe picioarele. Fără s-o mai privească pe Morgane, îşi trase în grabă pe el o cămaşă curată, îşi puse cizmele, şi abia apoi se îndreptă spre ea.

Ii cuprinse umărul cu blândeţe, obligând-o să se întoarcă spre el.

- Eu ţi-am făcut semnul ăsta roşu pe obraz?
- Da. Când te-am strigat, m-ai îmbrăţişat...
- N-am vrut... Asta nu ţi-ar aduce decât necazuri.
- Poate că îmi plac necazurile!

Inima lui Jack începu să bată violent. Morgane îl voia pe el! Pe el, Jack Cutter! Dar nu, ea nu ştia nimic despre el. Aproape nimic!

- Să nu te îndrăgosteşti de mine, Morgane. Aş putea suporta totul, în afară de asta!
- Poate că e prea târziu, Jack.

Insetat de tandreţe, ameţit de dorinţă, Jack o trase spre el şi îşi ascunse faţa în părul ei. Braţele lui Morgane îl înlănţuiră cu blândeţe.

Nişte minute de vis, pe care Jack ar fi vrut să le transforme într-o eternitate. O viaţă întreagă nu i-ar ajunge s-o iubească pe Morgane, aşa cum ar fi dorit.

„Prea târziu”! îi şopti o voce dinăuntrul fiinţei lui. Prea târziu! Trebuia să fugă, sau să se resemneze să mai stea şase ani în spatele gratiilor. Şase ani care l-ar distruge definitiv!

Morgane merita mai mult. Morgane merita un bărbat care mai ştia să râdă, să trăiască, să aducă fericirea celor din jurul lui.

Jack îşi ridică atunci capul şi o privi. Atât de frumoasă, atât de palidă... Aplecându-se spre ea, văzu că ochii ei îi zâmbeau, că respiraţia ei se accelerează. Buzele lui le atinseră în treacăt pe ale ei.

- O să am grijă de tine, şopti el cu o infinită tandreţe. Atâta timp cât te vei afla cu mine în această pădure, vei fi în siguranţă.

O mai sărută o dată uşor pe buze. Apoi se îndepărtă cu brutalitate.

- Acum, mănâncă-ţi repede micul dejun. E timpul s-o pornim din nou la drum!

Luând de pe jos sacul lui şi se îndepărtă brusc, lăsând-o pe Morgane singură lângă foc, derutată, cu ochii măriţi de uimire.

Capitolul 6

Cutter se sprijini de stânca din granit, cu o înălţime ameţitoare. La doi metri de el, o prăpastie se înfunda în canion. In spatele lor, şi deasupra, fumul se ridica, des şi negru.

Se făcuse deja amiază. In ciuda perdelei de fum, prin care se filtrau razele de soare, căldura se făcea simţită cu putere. Jack şi Morgane merseseră fără încetare, din zori. Doamne, ce drum! Terenul era în pantă, abruptă. In unele locuri cărarea era atât de îngustă încât trebuiau să avanseze cu prudenţă, punând cu grijă un picior înaintea celuilalt.

Când se opriseră să mănânce, Morgane era palidă, abia mai respira şi Jack era leoarcă de transpiraţie. De o oră, tânăra femeie dormea sub un stejar uscat, doborât de vânt.

Jack îşi mai tăie un sfert de măr. Mai aveau foarte puţine fructe şi se hotărâseră să le raţionalizeze. Bucata asta de măr era acum o „marfă” preţioasă pe care o savura încet şi al cărei gust i se părea la fel de delicios ca o bere rece într-o după- amiază toridă.

Ah! Toate aceste plăceri de a căror existenţă uitase în închisoare. Libertatea de a face un duş cald când avea chef. Un meci de baseball cu prietenii. Mireasma ierbii proaspăt tăiate. Un râs de femeie.

Jack aruncă o privire în direcţia lui Morgane. Stătea ghemuită pe o parte, cu capul sprijinit de braţ. Pentru prima oară remarcă nişte pistrui pe năsucul în

vânt. Chipul ei era destins, respiraţia regulată.

Oftând, Jack închise briceagul elveţian al lui Philippe şi îl băgă în buzunar. Inutil să mai nege evidenţa. Avea o singură dorinţă, care devenise o adevărată obsesie pentru el: s-o ţină în braţe, să-i simtă căldura trupului lângă al lui, să-i vadă ochii strălucind de plăcere.

Cât s-ar simţi de fericit s-o poată mângâia, îmbrăţişa, dezbrăca, să-i trezească dorinţa, până când nimic nu-i va mai interesa pe lumea asta decât trupurile lor înlănţuite!

Pe urmă... la urmă, ce?

De unde va găsi el curajul să-şi cufunde privirea în ochii inocenţi ai lui Morgane şi să-i spună... că el nu era decât un puşcăriaş evadat! Un ucigaş în cătuşe!

Ce ar citi atunci în ochii ei? Oroare? Dispreţ? Repulsie?

Ceea ce judecătorul, foştii lui colegi, propria lui soţie simţiseră faţă de el? Nu, niciodată! Niciodată n-ar suporta asta.

Sări brusc în picioare şi înaintă spre marginea prăpastiei. Drumul pe care o luaseră era mai scurt, dar mai periculos. Cu
o privire scrutătoare studie drumul ce le mai rămăsese de făcut. Terenul era accidentat. Imposibil să meargă mai repede.

Regăsindu-şi vechile obiceiuri uitate, evaluă

distanţele, exploră împrejurimile, încercând să prevadă eventualele riscuri. Ridică mâna, pentru a-şi putea da seama dincotro bate vântul. Aparent sufla în aceeaşi direcţie. Dar focul câştiga necruţător teren. Mai aveau o zi avans, dar în acest anotimp totul se putea schimba în câteva ore. Trebuia să pornească imediat. Timpul nu lucra în favoarea lor.

- Morgane! Plecăm!

Tânăra mormăi ceva prin somn. Jack îngenunche lângă ea. Adormită era şi mai frumoasă, şi mai provocatoare, părând atât de vulnerabilă.

De ce se ataşase de ea cu atâta disperare? Fiindcă ceea ce simţea pentru ea era mai mult decât o simplă dorinţă fizică. Era un sentiment minunat, din ce în ce mai profund şi mai sfâşietor. Morgane avusese încredere în el. Deplină încredere. Şi ăsta era lucrul cel mai important.

Era pentru prima oară de trei ani când cineva îi întindea mâna. De la început, fără să ezite, ea îşi încredinţase soarta în mâinile lui. Şi totuşi, în acel moment, el arăta rău, rănit, murdar, plin de arsuri. Şi în plus, fusese gata să-i mai dea şi un pumn în plină faţă. Dar ea era atât de spontană, atât de generoasă, încât nici măcar nu-i fusese frică de el.

Ii atinse cu delicateţe pielea catifelată a obrazului.

- Deschide ochii, micuţo!

- Mmm?!

Genele lungi se ridicară. Morgane zâmbi şi se

întinse leneş.

- Jack? şopti ea ridicându-se. N-am vrut să adorm...

Ochii ei erau somnoroşi. Jack rezistă tentaţiei de a se apleca s-o sărute. Se afla atât de aproape de el, buzele ei păreau atât de dulci, încât fu gata să cadă în ispită.

- Din cauza altitudinii, spuse el întorcându-i brusc spatele. Nu eşti obişnuită.

Morgane se ridică, îşi scutură buclele şi făcu câţiva paşi ca să-şi dezmorţească picioarele.

- Dar am dormit mai mult de o oră! exclamă ea uimită. Mi-ai zis că nu-mi acorzi mai mult de un sfert de oră! De ce nu m-ai trezit?

Tânăra îşi îndreptă ochii întrebători spre chipul lui Jack. Era tras la faţă. Barba nerasă de atâtea zile accentua urmele oboselii. Pansamentul pe care i-l pusese pe frunte era deja murdar, dar cel puţin nu mai pierdea sânge.

- Fără mine ai fi făcut deja jumătate din drum, nu-i aşa? îl întrebă ea în şoaptă.

Jack îşi feri privirea, pradă remuşcărilor. De ce îi vorbise atât de dur în ajun? Morgane nu era o fâţă oarecare, era o luptătoare, la fel ca şi el. Tenace, curajoasă! Acum era sigur: ar muri mai degrabă, decât să se declare învinsă.

- Nu regret absolut nimic, ripostă el încet, cu o voce calmă. Pentru prima oară sunt mulţumit că sunt

acolo unde sunt.

Tânăra îi aruncă o privire mirată. Ce însemna această nouă expresie a ochilor lui? O blândeţe pe care n-o mai văzuse niciodată în ei.

- E o problemă că trebuie să mă cari după tine.

- Ah, asta da! Dar nu în sensul în care te gândeşti tu!

- Ar trebui să ne despărţim.

- Chiar crezi că te-aş lăsa aici?

Buzele lui Morgane tremurară uşor.

- Nu.

Timp de câteva clipe, Jack fu sfâşiat de o cumplită luptă interioară, între raţiune şi dorinţa de a o lua în braţe. In cele din urmă, nemairezistând, se aplecă şi puse stăpânire pe buzele ei.

Morgane se lăsă purtată de un torent de emoţii. Cu o pasiune de care nu se credea în stare, răspunse la sărutarea lui.

Jack îi săruta acum gâtul, umerii. Işi strecură apoi degetele sub ţesătura subţire a tricoului...

Atingerea mâinilor lui aspre pe pielea ei, forţa care emana din corpul lui masiv îi smulseră tinerei femei un geamăt de plăcere. Innebunită de dorinţă, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi lipi trupul de al lui.

Jack şopti câteva cuvinte, care îi mângâiară ca o adiere obrazul. Era o rugăminte? Nu le înţelesese sensul. Dar o strânse în braţe cu o forţă

supraomenească, strivindu-i buzele cu ale lui.

Morgane simţi că o lasă picioarele. Nu mai era în stare să-şi controleze simţurile. Pentru prima dată de atâţia ani, se simţea femeie, dorită cu pasiune de un bărbat şi se lăsa purtată de valul acestei senzaţii nemaipomenite.

Mâinile ei căutară cu lăcomie trupul lui Jack. Alunecară de-a lungul spatelui, încercuindu-i mijlocul. Ameţită de dorinţă, se cambră şi începu să-i desfacă gulerul cămăşii, cu degete tremurătoare. Trebuia să-i atingă pielea dezgolită...

Jack aţâţa cu mâinile lui dorinţa tinerei femei. O mângâia pe spate, pe curba voluptuoasă a coapselor. Cu un geamăt îşi ascunse faţa la umărul ei, apoi îi muşcă uşor umărul, ceafa, buzele. Ar fi vrut să se topească în căldura corpului ei. Purtaţi de un torent năvalnic, uitaseră de tot ceea ce-i înconjura, de pădure, de incendiu.

Pierdut, Jack îi şopti numele cu o voce răguşită, aproape disperată. Tânăra se întoarse spre el pentru a-i răspunde, când brusc se auzi zgomotul asurzitor făcut de un elicopter. Morgane tresări, ca şi cum fusese smulsă cu brutalitate dintr-un vis.

Jack îşi ridică ochii, fără a-i da însă drumul din braţe. Aparatul enorm trecuse pe sub norul de fum şi se îndrepta spre nord.

Cuprinsă brusc de frică, Morgane scoase strigăt sugrumat. Smulgându-se din braţele lui, începu să

fugă în aceeaşi direcţie cu elicopterul. Piciorul îi alunecă pe terenul accidentat, dar se ridică imediat şi îşi reluă cursa nebunească. Il auzi pe Jack strigând-o şi alergând în spatele ei, dar nimic n-ar fi putut-o opri acum.

Cărarea îngustă de munte se sfârşea pe o platformă mică, fără pic de vegetaţie. Nici arbori, nici tufişuri. Pilotul o va zări în mod sigur.

- Aici! strigă ea agitându-şi braţele. Suntem aici!

In momentul în care punea piciorul pe platformă, Cutter o ajunse din urmă şi o prinse cu brutalitate de talie, tăindu-i respiraţia. Apoi o trase repede îndărăt, scoţând-o din raza vederii pilotului.

- Nu te mai zbate! strigă el împingând-o cu brutalitate spre peretele stâncos.

Mâna lui masivă îi imobiliză încheieturile mâinii, în timp ce întreaga greutate a corpului lui voinic o strivea parcă. Frunzişul des îi ascundea în întregime. In câteva secunde va fi prea târziu, elicopterul se va îndepărta.

- Jack! Nu ne pot vedea în acest loc! exclamă ea, încercând să scape din formidabila lui strânsoare.

Dar Jack era la fel de neclintit ca şi stânca.

- Jack! Mă auzi? Trebuie să le facem semn.

Elicopterul survola acum stâncile. Deja zgomotul motorului se auzea mai slab.

Cutter îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea. Avea o privire rătăcită, disperată, ca şi cum această luptă îl

secase de ultimele lui puteri. Inmărmurită, Morgane privea cerul. Nu se mai vedea nimic. Aparatul dispăruse. O furie de nestăpânit o cuprinse, furie care nu avea egal decât în spaima ei.

- Eşti nebun! urlă ea cu o voce isterică. Era singura noastră şansă! O să murim aici prăjiţi de vii. Ăsta deci este felul în care mă protejezi! adăugă ea cu un rictus de dispreţ.

Palid, cu maxilarele încleştate, Jack o înşfăcă de mână fără să scoată nici un cuvânt şi o trase spre platformă. O fisură de lăţimea unui deget traversa stânca în zig zag, exact în locul unde s-ar fi aflat ea, dacă el n-ar fi tras-o înapoi. Jack lovi cu călcâiul în acel loc. Stânca se prăbuşi în prăpastie cu un zgomot impresionant.

- Un pas în plus şi ai fi căzut şi tu acolo. N-aş mai fi reuşit să găsesc mare lucru din tine!

Ochii lui căprui o fulgerară. Timp de o clipă ea crezu că citeşte în ei teama, o teamă îngrozitoare. Dar după o clipă, redeveniră la fel de reci ca de obicei.

Morgane simţi că i se pune un nod în gât. Lui Jack îi fusese frică pentru ea, dar încerca să nu arate asta. De ce? Ce viaţă avusese bărbatul ăsta până acum, de învăţase să-şi ascundă toate sentimentele, chiar şi pe cele bune?

Tânăra aruncă o privire speriată spre prăpastie. Un fior o trecu din cap până-n picioare. Mai trebuise

atât de puţin...

- Jack, şopti ea făcând un pas spre el. Eu...

- Taci, Morgane. N-am chef să discut despre asta.

Intorcându-i spatele, se întoarse spre locul unde făcuseră
focul şi începu să-şi înghesuie lucrurile în sacul marinăresc. Apoi săltă amândouă poverile pe umeri şi porni la drum. Morgane se proţăpi în faţa lui, împiedicându-l să meargă mai departe.

Ochii lui Jack îşi recăpătaseră expresia rece şi distantă. Dar lui Morgane nu-i mai era frică. De acum îl cunoştea destul de bine ca să nu se mai teamă de el.

Cutter nu era uşor de descifrat. Era un bărbat plin de contraste. Distant, dar însetat de tandreţe. Că era rănit sau emoţionat, reacţiile lui erau imprevizibile. Putea să-şi lase sentimentele să explodeze în plină zi sau să sufere în secret. Dar se putea conta pe el...

- Nu credeam ceea ce ţi-am spus, îi explică ea cu blândeţe. Am un caracter puţin cam aprig... dar ştiu că pot avea încredere în tine. Nu mă înşel niciodată în genul ăsta de lucruri.

Jack se simţi cuprins de o emoţie aproape dureroasă. De ani de zile, universul lui cotidian era format din minciuni, umilinţe, trădări, care în loc să-l strivească, îl întăriseră. De ce generozitatea lui Morgane îl făcea să sufere mai mult ca atunci?

Răspunsul era uşor de ghicit. Pentru că el nu

putea fi cinstit faţă de ea. Pentru că el nu-i putea oferi decât durere şi decepţii! Şi n-ar putea suporta s-o facă să sufere. Asta l-ar costa mai mult decât închisoarea.

Făcând apel la tot curajul lui, folosi acelaşi ton rece cu care discutase cu Rhottmann.

- Nu te îndepărta. La viitoarea imprudenţă s-ar putea să ai mai puţin noroc.

Buzele tinerei femei începură să tremure, ochii i se umplură de lacrimi. Jack fu gata s-o ia în braţe, să-i ceară iertare. Doar voinţa lui de fier, călită în închisoare, îl împiedică.

Cu un gest brutal respinse mâna pe care i-o întinsese Morgane şi îşi continuă drumul fără să-i arunce nici măcar o privire.

***

Merseră toată după-amiaza, oprindu-se doar o singură dată ca să bea apă şi să se odihnească un pic. El vorbea puţin, Morgane şi mai puţin. Tânăra încerca să-i meargă pe urme. Iar Jack înainta cu un pas rapid, ca şi cum voia să pună o distanţă cât mai mare între ei, părea neobosit. Morgane îl privea de departe, admirându-i agilitatea. Se simţea din ce în ce mai epuizată. Gâtul îi era uscat, picioarele o dureau îngrozitor. Trecuseră ore întregi de când nu se mai opriseră, dar ea prefera mai degrabă să moară decât să se plângă. In ciuda celor spuse de Jack, ştia foarte bine că îl întârzia din drum. Fără ea,

el ar fi fost de mult în afara pericolului.

Şi, pe neaşteptate, Morgane îşi dădu seama că el se oprise şi o aştepta. Tânăra grăbi pasul pentru a-şi ascunde oboseala.

- Aici ne vom instala pentru noapte, declară el studiind-o cu coada ochiului.

Morgane dădu din cap, incapabilă să pronunţe vreun cuvânt. Ros de remuşcări, Jack îşi plecă ochii. Ritmul infernal pe care i-l impusese era totuşi necesar. Dacă nu, flăcările îi vor prinde din urmă.

Singur, ar fi continuat până la capătul puterilor. Dar pentru ea era mai bine să se odihnească.

- E o glumă? îngăimă ea cu un zâmbet nesigur.

- Deloc. Urmează-mă.

Chipul lui era mai destins acum. Pe cine voia de fapt să protejeze? se întrebă Morgane. Pe ea? Sau pe el?

Intrigată, ea îşi promise să reflecteze la această enigmă mai târziu, după ce va mai prinde puteri. Până atunci mai avea însă de aşteptat. Aşa că se întinse oftând şi se târî şchiopătând în urma lui.

In spatele unui grup de pini se întindea o poieniţă. Un pârâu o traversa, şerpuind printre stânci. In ciuda căldurii sufocante, nu secase; o iarbă verde şi stufoasă crescuse pe marginile lui.

- Oh! exclamă Morgane. Nu-mi vine să cred!

Trăsăturile lui Jack se îmblânziră timp de o secundă.

- Nu e un miraj, replică el ridicând din umeri.
- Pot să beau? Nu e periculos?
- Nu, poţi să te duci.

Morgane se apropie de micul curs de apă şi se lungi pe iarbă. Cu o plăcere nespusă, se aplecă şi îşi băgă capul în apa proaspătă, înghiţind cu lăcomie. Picăturile de apă îi udară gâtul şi părul. Cu ochii închişi, bău pe săturate şi se răcori, până când efectele oboselii şi soarelui dispărură în parte.

In acest timp, Cutter aşeză bagajele lângă un tufiş şi se apropie la rândul lui de pârâu.

Apa îi potoli arsura rănilor. Dar o altă suferinţă îl chinuia acum. Când o îmbrăţişase pe Morgane, simţise acelaşi val de pasiune pentru ea. Dar drumul lor se apropia de sfârşit. Dacă totul mergea bine, mâine vor ajunge la o răspântie de drumuri. Şi unul dintre ele ducea spre Tatum’s Bend. Deci se putea foarte bine ca această noapte să fie ultima pe care o petreceau împreună.

- E minunat, şopti Morgane când îşi îndreptă privirea spre el. Aş da orice să fac o baie.

Jack privi apa curată şi transparentă. Visător, îşi imagină corpul lui Morgane ieşind din apă, umed şi lucitor. Picături mici i se rostogoleau pe sâni şi se întâlneau pe pântece. Ar fi minunat atunci să-şi lipească gura de pielea ei proaspătă, să atingă cu vârful degetelor calea urmată de picături pe sâni, pe talie, pe coapse.

Dorinţa se trezi în el, imperioasă. Sări în picioare

şi îi întoarse spatele lui Morgane.

- Mă duc să văd care mai e direcţia vântului, declară el îndepărtându-se spre o cărăruie abruptă. Lipsesc vreo douăzeci de minute. Profită de ele ca să faci baie. Poate fi ultima până cine ştie când.

Capitolul 1

Morgane alese o stâncă plată şi scoase proviziile din geantă. Cu părul încă umed, cu pielea răcorită, se simţea minunat. Baia o făcuse să se destindă, înviorându-i muşchii îndureraţi.

Jack se scăldase după ea, iar acum, cu torsul gol şi cu părul pieptănat cu grijă spre spate, tăia lemne pentru foc.

- Pentru cină avem sandvişuri cu unt şi dulceaţă! îl anunţă Morgane. Sau preferi altceva?

Jack o privi peste umăr. In lumina serii, barba lui deasă părea aproape castanie. Lui Morgane i se păru mai seducător ca niciodată.

-Alege! Doar tu eşti bucătăreasa. Eu sunt omul bun la toate.

- Foarte bine! Atunci rămânem la sandvişurile cu unt şi dulceaţă. Şi mai avem banane. Vrei să-ţi curăţ una şi să ţi-o pun pe sandiviş?

- Doamne! bombăni Jack ridicând ochii spre ea.

- Habar n-ai! Bananele cu unt sunt un deliciu? Când eram la facultate, asta era masa mea zilnică de prânz.

- Da? Credeam c-am trecut prin ce-i mai rău în Vietnam, când mi-au dat să mănânc carne de maimuţă. Dar, aparent, condiţiile de viaţă din universităţile americane sunt mult mai îngrozitoare!

Morgane izbucni într-un râs din toată inima, în

timp ce tăia feliile de pâine pe o pânză care le servea drept faţă de masă.

- Şi fratele meu mai mare a fost în Vietnam.

Urmă o scurtă tăcere. Cutter transportă un braţ de lemne lângă foc şi îl scormoni cu un băţ ca să-l aţâţe. Morgane nu stătea deloc locului. Se ducea de colo-colo, aranjând lucrurile lor pentru noapte. Jack o înţelegea foarte bine. La penitenciar îşi impusese să joace baschet, deşi era un joc pe care nu-l putuse suferi niciodată. Dar activitatea fizică îl ajuta să uite de condiţiile de viaţă.

- Ce te face să crezi asta?

- Mi se pare că eşti obişnuit să dai ordine...

„Un punct pentru ea” gândi Cutter muşcându-şi buzele.

- Nu, n-am fost ofiţer. Doar sergent.

Morgane termină sandviciurile şi scotoci în geantă în căutarea pachetului de cafea.

- Ai ceva contra ofiţerilor?

- Acum nu.

Işi luă gânditor toporişca şi se întoarse să mai taie lemne. Ce fată excepţională, Morgane asta! Ore întregi îl urmase fără să se plângă vreun pic. Era o aventură nouă şi ciudată pentru ea.

- E gata! strigă ea, făcându-i semn.

Morgane îl aştepta lângă masa improvizată. Totul era frumos aranjat: şerveţele de hârtie în chip de

farfurii, ceşti din plastic cu cafea şi un teanc de sandvişuri pentru fiecare. Proviziile lor scăzuseră, dar în curând vor ajunge la capătul călătoriei.

- Ce frumos! nu se putu abţine Cutter să exclame.

- Oh! Am o idee! Ne trebuie ceva decorativ în mijlocul mesei!

Morgane aruncă o privire circulară în jurul ei. Brusc, chipul
i se lumină şi fugi spre copaci.

- Am găsit! Nişte conuri de pin!

Îngenuncheată pe pământ, ea aduna conurile de pin în poalele cămăşii.

- Dacă ţi-e foame, nu mă aştepta! îi strigă ea. Vreau doar...

Fraza rămase fără sfârşit. Apoi se auzi un strigăt sugrumat.
Mâna ei era întinsă spre o stâncă. La câţiva centimetri de ea, un şarpe cu clopoţei stătea încolăcit, corpul lui maro şi strălucitor confundându-se cu piatra.

Morgane se apropiase de el fără să-l vadă. Imediat şarpele ridicase capul, gata să atace, coada lui făcând un zgomot ameninţător. Tânăra femeie era prinsă în cursă. O mişcare, o singură mişcare şi ar fi fost pierdută.

- Fără panică! îi porunci Jack pe un ton scăzut. Rămâi calmă. Dacă nu te mişti, nu-ţi va face nimic.

Cu privirea fixată în ochii galbeni ai şarpelui, el înconjură stânca şi luă toporişca din apropiere.

- Grăbeşte-te, îngăimă Morgane cu o voce tremurătoare. Cred că nu mă place prea mult...

Palidă, nu-şi putea întoarce privirea de la oribilul cap teşit al reptilei îndreptat spre braţul ei, cu gura larg deschisă. Zgomotul caracteristic scos de şarpe îi răsuna în cap, asurzitor.

Brusc, fu cuprinsă de panică. Nu mai putea... Trebuia să se mişte, să se salveze...

Jack făcu un salt. Fu atât de rapid, încât Morgane nici nu înţelese imediat. Cu o singură mişcare, iute şi precisă, tăiase capul şarpelui.

Restul corpului, căzut pe pământ, era încă agitat de spasme. Tânăra scoase un urlet care răsună până hăt-departe. Se uita stupefiată spre lama toporiştii care se înfipsese în piatră, la mâneca lui pătată de sânge. Jack mânuise cu atâta forţă toporişca, încât rănile de la mână i se deschiseseră.

Cu conurile de pin răspândite în jurul ei, Morgane se cuibări plângând la pieptul lui Cutter.

- Gata, s-a terminat, totul e în regulă.

O mângâia pe spate, aşa cum făcea odinioară cu fetiţa lui când avea vreun coşmar.

- Te simţi mai bine acum? o întrebă după un timp.

Morgane dădu din cap.

- Mă simt bine lângă tine, îi şopti ea cu

spontaneitate.

Jack îi cuprinse mâinile într-ale lui şi ea îşi ridică atunci
capul spre el. Disperarea pe care o citi în privirea lui o descumpăni.

- Ce e cu tine?

- Nu mai sunt capabil de nici un sentiment, Morgane. Ştiu doar că nu-ţi pot rezista. Şi asta mă sperie.

Inconjurându-i faţa cu mâinile, el îşi apropie foarte încet gura de a ei. Morgane nu făcu nimic ca să-l oprească. Când buzele lor se contopiră, tânăra scoase un geamăt de plăcere.

Cu un efort disperat, el îşi slăbi strânsoarea braţelor şi ridică amărât capul.

- Pleacă, Morgane, îi spuse cu o voce aspră. N-am nimic să-ţi ofer. Sunt un om uzat, terminat! Chiar dacă aş vrea, n-aş putea să te fac fericită.

Morgane îşi ridică ochii spre el. Dintr-o dată, parcă i se ridicase un văl de pe ochi. Un lucru îi apărea acum clar: îl iubea pe Jack. Din instinct, ştia că o legătură puternică îi unea, că erau făcuţi unul pentru altul.

Cu o îndrăzneală pe care nu şi-o cunoştea, mângâie buzele lui Jack cu vârful degetelor.

- Poate că trăiesc ultima mea noapte pe acest pământ, şopti ea.

- Nu! Vom reuşi, o să vezi...

Morgane îşi lipi degetul arătător de buzele lui, făcându-l să tacă, şi îi zâmbi cu blândeţe.

- Sst... Vreau să privesc lucrurile în faţă, asta-i tot. Mi-e tare frică... şi nu vreau să mor! Dar... ar fi o prostie să irosim noaptea asta. Mai ales dacă s-ar putea să fie ultima.

Inconjurându-i gâtul cu braţele, îşi apropie gura de a lui. El o opri cu un gest.

- Sper că ştii ceea ce vrei, Morgane. Dacă mă săruţi acum, nu ştiu dacă mă mai pot opri.

O trase brusc spre el, şi o lipi de trupul lui voinic, făcând-o să simtă toată puterea dorinţei lui. Tânăra păli uşor. Il iubea, dar el ce simţea pentru ea?

Ridicându-şi ochii, îşi cufundă privirea într-a lui. Nimeni n-o mai dorise vreodată aşa cum o dorea el. Şi nimeni nu mai avusese atâta nevoie de ea! Restul nu mai avea importanţă.

- Şi eu te vreau, Jack, şopti ea cu o voce blândă.

- In noaptea asta vei fi a mea, Morgane... Trecutul şi viitorul nu mai există. Suntem singuri pe lume, numai noi doi.

Morgane simţi că i se strânge inima. Nu putea spera la mai mult de o noapte?

Cu un geamăt răguşit, Jack se aplecă spre ea şi puse stăpânire pe buzele întredeschise, sărutând-o cu o pasiune de mult timp ţinută în frâu. Mâinile lui

alunecară de-a lungul corpului tinerei femei, explorându-i curbele sânilor, ale taliei, ale şoldurilor, ridicând-o în braţe ca să fie la înălţimea trupului lui masiv.

Purtată de un vârtej, Morgane se abandonă violenţei pasiunii lui răspunzându-i la toate sărutările, la toate mângâierile. Brusc el se îndepărtă şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii, dezgolindu-i sânii albi cu pielea mătăsoasă.

Incet, cu blândeţe, el atinse cu limba sfârcurile roz care se întăriră sub mângâierile lui. Gâfâind, gemând, Morgane îşi înfipse unghiile în umerii laţi ai lui Jack.

Anii lui de singurătate îşi spuneau acum cuvântul. Tremurând, strângând din maxilare, el se forţă să mai reziste dorinţei copleşitoare care îl tortura, reţinându-se cu disperare să n-o posede imediat. Incet, controlându-şi gesturile, începu s-o dezbrace făcând să-i alunece cămaşa de pe umeri şi micul şort de-a lungul coapselor perfecte. In cele din urmă, Morgane rămase goală în faţa lui.

Strălucind de frumuseţe, blândeţe şi feminitate. Cu răsuflarea tăiată, Jack o privi de parcă ea ar fi fost o comoară fabuloasă care îi aparţinea, fiindcă el o descoperise.

Işi apropie faţa de chipul ei şi îi sărută cu delicateţe buzele umflate de dorinţă. Niciodată nu se

mai simţise Morgane atât de feminină, atât de pasionat dorită.

Dintr-o dată, Jack o ridică în braţe şi plecă aşa cu ea. Cu chipul ascuns la umărul lui, ea i se abandonă total. Cu inima bătând nebuneşte, el o aşeză încet pe pătură, apoi îi mângâie cu blândeţe obrazul, gâtul... Din nou Morgane gemu de plăcere.

Cu degetele tremurânde, Jack se dezbrăcă la rândul lui, privind la lumina flăcărilor jucăuşe pielea tinerei femei. Era atât de frumoasă... se abandonase tremurând de plăcere... Şi îl aştepta pe el... Jack era sfâşiat între o bucurie nebună şi o teamă viscerală. Morgane îl dorea atât de mult încât nu voia să piardă pentru nimic în lume această ultimă ocazie de a fi a lui, în această ultimă noapte... Dar apoi? Ca şi ea, el nu voia să se gândească la asta. Se lungi alături de ea şi mâinile lui înfrigurate urmară cu degetele curbele senzuale ale trupului ei... Apoi degetele lui se aventurară mai jos, între coapsele mătăsoase. Morgane simţi că o părăsesc complet puterile. Pierdută, încercă să scape de mângâierea care îi înfierbântase simţurile.

Dar Jack continua să aţâţe dorinţa în adâncurile fiinţei ei. Mâna lui o înnebunea. Avea obrajii în flăcări, privirea rătăcită şi el o privea fascinat, înduioşat...

- Te vreau, Jack, şopti ea cambrându-se şi închizând ochii.

Tremurând, cu inima bătând să i se rupă, Jack o acoperi cu trupul lui. Când o pătrunse, Morgane lăsă să-i scape de pe buze un lung suspin şi se agăţă de umerii lui laţi, ca de ultimul refugiu existent pe lumea asta.

Atunci Jack dădu frâu liber dorinţei lui atât de îndelung şi cu greu stăpânite, încântat de faptul că trupul lui Morgane se adaptează perfect ritmului nerăbdător al mişcărilor lui.

Pierdută într-un ocean de pasiune, tânăra se lăsă purtată pe aripile unei plăceri pe care n-o cunoscuse niciodată.

Jack n-o scăpa din ochi, atent la fiecare din mişcările şi gemetele ei. Brusc, ea şopti câteva cuvinte şi îi strigă numele cu o voce înăbuşită. Atunci Jack o pătrunse din nou, încet şi profund, copleşind-o cu forţa şi pasiunea lui, făcând-o să ţipe de plăcere şi de o dorinţă care creştea spre apogeu. Ţipă şi se agăţă de el, în momentul în care o plăcere mai intensă decât îşi imaginase vreodată că ar putea exista explodă în ea, secătuindu-i trupul.

Trupurile lor se despărţiră, în sfârşit satisfăcute. Inima lui Jack bătea cu violenţă, în timp ce cuvintele pe care le pronunţase Morgane îi răsunau încă în minte. In acea clipă de pasiune, ea îi strigase „Te iubesc!”.

***

Cerul se întunecase, vântul se oprise. Nu mai

auzeau decât zgomotul apei la câţiva metri de ei.

Lungit pe spate, Cutter o ţinea pe Morgane în braţe. Ea se lipise de el, căutându-i căldura corpului. Buclele ei îi gâdilau gâtul şi una din mâinile ei fine stătea, uşoară pe pieptul lui. După respiraţia ei calmă şi regulată, Jack îşi dădu seama că adormise.

Cu mâna liberă, trase pătura peste ei pentru a se proteja de răcoarea nopţii. Tânăra bătu din gene.

- Jack? şopti ea.

- Sunt aici.

O sărută cu tandreţe pe tâmplă. In curând vor fi nevoiţi să se despartă, gândi el cu o strângere de inimă. Va fi o încercare dură pentru el. Dar va fi mai bine pentru ea.

Morgane se strânse mai mult lângă el. Tulburat, Jack îi simţi sfârcurile sânilor atingându-i pielea. Ridicându-i bărbia cu vârful degetelor, îşi lipi buzele de ale ei.

- Scumpa mea! Deschide ochii!

- Nu. Fiindcă, dacă îi deschid, n-o să mă mai săruţi. Ţinându-şi ochii închişi în continuare, ea îşi încolăci
braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu dragoste. Descoperirea pe care o făcuse era fantastică. Jack Cutter era bărbatul vieţii ei! Bănuise asta de la început. De când el aproape că leşinase în braţele ei.

- Barba ta mă zgârie! exclamă ea râzând.

Cutter nu-i răspunse. Intrigată îşi ridică atunci capul spre el.

- Porţi întotdeauna barbă?

- Nu.

Jack făcu un efort ca să scape de sentimentul de înduioşare care-l copleşise, sentiment atât de neobişnuit pentru el. Trebuia neapărat să pună o barieră între ei. Nimic nu era posibil între Morgane şi el, îşi repetă Jack.

- De ce? îl întrebă tânăra femeie.

Pentru că nu era permis în poliţie. Dar nu-i putea mărturisi asta.

- Nu m-a tentat niciodată să-mi las barbă.

Cu capul plecat spre umăr, Morgane îl studie un moment.

- Mie mi se pare foarte sexy. Ador...

Morgane scoase un strigăt surprins. Fără veste, Jack se ridicase, obligând-o să se aşeze lângă el.

- Bun, văd că ai obiceiul să ţii femeile în braţe! exclamă ea.

- Morgane, taci!

- Nu-i nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Nu e vina mea dacă vorbesc prea mult când mă simt fericită.

Impingând-o cu brutalitate, el se ridică fără s-o privească şi îşi trase repede blugii pe el.

- Ce s-a întâmplat?

- Am făcut o greşeală, mormăi el.

- Jack, vorbeşte-mi! Spune-mi ce simţi!

- Nimic! Niciodată n-o să mai simt nimic.

Morgane sări în picioare şi veni să se posteze aşa goală în faţa lui.

- Ştiu că simţi ceva, dar nu vrei să recunoşti asta. Iţi ascunzi sentimentele undeva, în străfundul fiinţei tale! Ştiu cum e, fiindcă am trecut şi eu prin asta.

Fără să scoată nici un cuvânt, Jack luă de pe jos cămaşa, pe care tot el i-o scosese în urmă cu puţin timp, şi i-o întinse. Degetele lor se atinseră. El tresări şi se dădu înapoi cu câţiva paşi. Cu privirea îndreptată spre cerul întunecos, trase adânc aer în piept.

Morgane îşi puse cămaşa, simţind că-i vâjâie capul. Ce făcuse oare atât de rău, încât Jack se supărase pe ea?

- Regreţi că ai făcut dragoste cu mine? îngăimă ea.

- Nu, asta n-o să regret niciodată!

- Atunci, de ce reacţionezi... ca şi cum nu mai vrei nici măcar să mă atingi?

- Nu te iubesc, Morgane. Nu te pot lăsa să crezi contrariul.

Tânăra păli uşor.

- Imi închipuiam asta... Câteodată am chiar impresia că nu-mi suporţi nici prezenţa.

-Atunci de ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine?! exclamă el.

Tăcerea se lăsă între ei. Morgane avu un zâmbet mirat. Deci
asta era? Jack se temea că se va trezi legat de o femeie, fără voia lui.

- Ştii de ce. In seara asta aveam nevoie unul de celălalt. Şi... eu te iubesc, Jack. Chiar dacă ştiu că nu e rezonabil, nu pot să fac nimic, adăugă ea ridicând din umeri. Când am hotărât deci ceva, nu mă mai răzgândesc.

- Ei bine, de data asta va trebui să faci o excepţie. Nu poţi să mă iubeşti, e imposibil. De altfel, nici nu ştii nimic despre mine.

Intorcându-i spatele, se aplecă să aţâţe focul. Scânteile ţâşniră în sus şi flăcările scăldară chipul lui Morgane într-o frumoasă lumină aurie.

- Ştiu mai multe decât crezi, Jack!

- Ce ştii tu? Un pompier care se luptă cu flăcările? Un bărbat pe care-l iei drept erou?

Cu un zâmbet sarcastic, Jack se întoarse spre ea.

- Nu sunt un erou.

- Ba eşti! Aşa sunt bărbaţii ca tine care salvează pădurile, care salvează vieţi omeneşti...

- Nu! Nu sunt pompier. Sunt un deţinut de la penitenciarul din Donovan, San Diego.

Capitolul 8

O tăcere grea se instaură după declaraţia lui Jack.

Morgane simţi că i se înroşesc obrajii în timp ce un fior rece îi trecea pe şira spinării. Incepu să tremure din tot corpul.

Era o glumă! Nu putea fi decât o glumă proastă. Jack spunea asta ca s-o îndepărteze de el.

- Ti-am văzut mantaua, declară ea încet. Cuvintele „Serviciul pădurilor” erau imprimate pe spate. Tu mi-ai zis că încercaţi să stăviliţi focul, doborând copacii. Mâinile tale...

- Guvernatorul statului a cerut să se facă apel la deţinuţii care urmau să fie eliberaţi în curând, condiţionat. Făceam parte din acel lot.

Tânăra dădu din cap. Era adevărat, se foloseau destul de des deţinuţi ca să-i ajute pe pompieri în timpul verii.

- Dar tu nu eşti un criminal, nu e posibil aşa ceva.

Jack scoase un mormăit care voia să fie râs.

-Asta mi-am zis şi eu timp de trei ani, de fiecare dată când mă trezeam în celula mea şi vedeam gratiile.

Celula lui!

Morgane se clătină pe picioare. I se păru că vederea i se înceţoşează. Tăcerea era prea apăsătoare, ar fi vrut să înceapă să urle, cât mai tare posibil.

- De ce... de ce îmi spui asta acum? întrebă ea cu simplitate.

Jack văzu că ea îi întoarce spatele. Acum, Morgane ştia. Totul se terminase. In curând îl va dispreţui.

Aerul era încărcat de fum. Probabil că din cauza asta o usturau pleoapele, gândi ea timp de o clipă.

- Acum sau mai târziu, care e diferenţa? Trebuia să-ţi spun asta.

- Ce s-a întâmplat, Jack? De ce te-au băgat la închisoare?

- Ce importanţă are?

- Ba este foarte important! Nu poţi să-mi spui aşa ceva, fără să-mi dai o explicaţie. La urma urmei, am făcut dragoste împreună, nu-i aşa?

- Te-am avertizat. Ti-am spus să pleci.

- Spune-mi, Jack, te rog. Imi datorezi asta!

Cum ar fi putut s-o facă să înţeleagă? Nimeni nu-l înţelesese niciodată. O să aibă curajul să-i spună totul şi apoi s-o mai privească în ochi, ca să citească în ei dispreţul şi dezaprobarea?

Intorcându-se încet, se forţă s-o privească în faţă. Mai bine să termine imediat. Intâmple-se ce s-o întâmpla!

- Inainte să fiu închis, eram poliţist. Sergent, în brigada pentru minori. Copii dispăruţi, răpiţi, bătuţi... Mă ocupam de tot felul de cazuri de genul ăsta.

Morgane dădu din cap, încurajându-l din priviri.

- Intr-o zi, mi-a telefonat o femeie. Era îngrijorată în privinţa micuţei ei Marissa, o fetiţă de patru ani. Directorul grădiniţei unde puştoaica se ducea în fiecare zi avea o comportare suspectă. Copila se plânsese de anumite... gesturi. Tipul se numea Greaves. Anton Greaves.

Morgane se încruntă, gânditoare.

- Numele ăsta îmi spune ceva.

- Ai auzit în mod sigur vorbindu-se despre el. Acum câţiva ani avea nişte funcţii importante în domeniul educaţiei.

- Un fost profesor?

- Da. Un tip cu multe relaţii...

Simţind că încep să-i tremure picioarele, Morgane se aşeză pe o stâncă.

- Şi ce-a făcut?

- Am efectuat câteva verificări. Greaves avea nişte referinţe impresionante. O reputaţie impecabilă. I-aş fi încredinţat fără să ezit propria mea fiică.

Jack oftă şi tăcu. Urma ce era mai greu de explicat.

- Dar cu cât stăteam mai mult de vorbă cu el, cu atât eram mai convins că ascundea ceva. Mama Marissei era divorţată. Avea o slujbă, dar nu exista nici un bărbat în viaţa ei. O victimă ideală pentru ticălosul ăsta!

Fără să-şi dea seama, Jack reîncepuse să vorbească la fel ca pe vremuri, când mai era încă în pielea unui poliţist.

- Şi l-ai arestat pe Greaves?

- A durat şase luni până să fac asta. Am făcut totul conform regulamentului. Am stat de vorbă cu sute de părinţi, am citit rapoartele medicale, am studiat raportul psihologilor...

Cu un gest nervos, pe care Morgane nu-l mai văzuse până acum la el, îşi dădu la o parte câteva şuviţe care îi căzuseră pe frunte.

- Judecătorul, un tip pe nume Crandall, găsea întotdeauna că probele sunt insuficiente. Trebuie să-ţi spun că Greaves îşi luase un avocat redutabil. Lui Crandall îi era teamă că o să se facă de râs...

In acel moment, Jack se înfuriase la culme. Şi astăzi se simţea animat de aceeaşi mânie. Incercând să se calmeze, se aşeză în faţa focului şi mai aruncă în el câteva vreascuri. Stând în faţa lui cu braţele încrucişate, Morgane îl privea neliniştită. Jack continuă cu o voce joasă:

- Un informator în care aveam mare încredere m-a avertizat că Greaves se pregătea să părăsească statul. Atunci am încercat să fac presiuni asupra judecătorului.

- Cum aşa?

Jack ridică din umeri.

- Toată lumea are ceva de ascuns. O afacere despre care n-are chef să urle presa... Ştiam că mă pot baza pe informaţiile mele.

Pe Morgane o trecu un fior. Probabil că Jack fusese fără milă.

- Şi ce s-a întâmplat?

Jack râse cu amărăciune.

- S-a judecat de parcă Greaves era un copil din corul bisericii. Eu îmi bazasem acuzaţia pe o înregistrare video cu Marissa care vorbea cu un psihiatru. Avocatul lui Greaves a pretins că am învăţat-o pe fetiţă să spună totul... Pledoaria lui a fost strălucită. A reuşit să convingă pe toată lumea.

- Şi?

Greaves a fost achitat.

Un fulger trecu prin ochii lui întunecaţi.

- Nu i s-a retras conducerea grădiniţei?

Cutter se strâmbă dezgustat.

- Inchipuie-ţi! Ticălosul ăla a avut chiar tupeul să ceară daune morale şi materiale. Dar psihiatrii mă avertizaseră că genul ăsta de detracaţi nu se opresc niciodată... Până îi prinzi asupra faptului. Deci mi-am continuat munca. Intr-o zi, am fost anunţat că pleacă în Mexic. Ca să întemeieze un orfelinat...

Fără voia ei, Morgane scoase un strigăt. Dar, pierdut în gândurile lui, Jack n-o auzi. Totul îi revenea în minte, cu aceeaşi intensitate că odinioară. Surâsul

mieros al lui Greaves, privirea lui în timp ca îi explica tot ce va face cu bieţii copii. Cuvintele oribile pe care le folosise. Chiar pentru un poliţist dur ca Jack Cutter, fusese ceva insuportabil. Inainte să-i întoarcă spatele ca să se urce în avion, Greaves îi declarase triumfător: „Să te gândeşti la mine diseară, când o să-ţi duci la culcare fetiţa!”.

Cutter mai simţea şi acum furia neputincioasă de care se simţise cuprins atunci.

- L-am pocnit. Când a căzut s-a lovit cu capul de roata avionului. A murit pe loc. Pilotul a văzut toată scena. Am fost acuzat de omor voluntar. Zeci de persoane au venit să depună mărturie că jurasem să pun pe băţ pielea lui Greaves. Intr-un fel sau altul, m-au acuzat că-i doream moartea lui Greaves. Juriul m-a declarat vinovat şi m-a condamnat la opt ani de închisoare. Am făcut trei. In mod normal, aş fi fost eliberat condiţionat peste unsprezece luni.

Cutter îşi ridică mâna dreaptă şi strânse pumnul cu atâta putere încât i se albiră articulaţiile. Când reîncepu să vorbească, o făcu cu o voce spartă de emoţie.

- Am fost un poliţist cinstit, Morgane. Iţi jur că n-am dorit niciodată să-l omor.

Focul trosni, împrăştiind jarul. Nemişcat, cu privirea fixă, Cutter încerca să nu se mai gândească la asta. Imposibil. Emoţii înăbuşite de ani de zile

ieşeau cu violenţă la suprafaţă. Nu va putea uita niciodată asta.

Morgane se mişcă şi Jack se întoarse încet spre ea.

- Tu mă crezi?

Tânăra se gândi din nou la violenţa din privirea lui. Jack putea să omoare, era sigură de asta. Dar cu sânge rece, aşa cum crezuse juriul? Câteva cuvinte pe care le citise pe vremuri, îi reveniră în memorie. „Când vă luptaţi cu monştrii, feriţi-vă să nu ajungeţi la fel ca ei.” Fără să-şi dea seama pronunţă fraza cu voce tare.

- Asta e, nu-i aşa? Şi tu crezi că sunt un monstru?

Incordat la maximum, cu chipul ca de piatră, Jack suferea. Suferinţa lui era aproape palpabilă pentru Morgane. Se apropie de el, într-o mişcare spontană, mângâindu-i cu vârful degetelor sprâncenele încruntate.

- Nu, dragostea mea! Cred că te-ai implicat atât de mult în toată afacerea asta încât ai comis o eroare. O tragică eroare, dar extrem de umană. Sunt îndurerată că a trebuit să plăteşti atât de scump pentru asta.

Jack îi cuprinse mâna într-a lui şi o sărută.

- Nimeni nu m-a crezut. Nici măcar soţia mea.

- Oh, bietul meu Jack. Cât de mult a trebuit să suferi, şopti ea cu o voce tremurătoare, lipindu-se de

el.

Răsfirându-i buclele cu degetele, Jack se aplecă spre ea şi o sărută cu tandreţe plină de disperare.

- Eu nu vreau să-ţi fac rău, Morgane. Niciodată. Tot ce-ţi pot oferi este această noapte...

Vocea lui avea un accent de sinceritate care o atinse până în adâncul sufletului. Dacă nu-l părăsea acum, nu va mai avea dreptul să se plângă mai târziu...

La naiba cu atâtea raţionamente! gândi ea imediat. Şi de data asta era hotărâtă să-şi urmeze instinctul.

- Când m-a părăsit Tony, eram la pământ. Luni de zile am încercat să mă conving că eram încă atrăgătoare în ochii bărbaţilor, dar...

Morgane îşi muşcă buzele.

- Imediat ce te-am văzut, totul s-a schimbat, reluă ea repede. Eşti atât de diferit faţă de toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut! Prima oară când m-ai sărutat, m-am simţit femeie... Seducătoare... Mai poţi să-mi oferi asta toată noaptea.

- Adorabila mea Morgane! Frumoasa mea!

Un surâs slab se putea ghici pe chipul lui Jack. In noaptea asta, amintirile urâte erau ţinute la distanţă! Morgane îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se lipi strâns se el.

- Cât de frumos este cerul! Aerul nopţii e atât de

plăcut...

Undeva, departe, se auzi ţipătul unei bufniţe. Focul proiecta umbre în jurul lor. O adiere răcoroasă mişca pinii.

- Auzi muzica vântului? îi şopti ea, cu capul plecat într-o parte.

Ca prin vis, Jack îi vedea ochii frumoşi şi blânzi, buzele cărnoase schiţând un surâs. Cu capul sprijinit de umărul lui, ea se abandonă, protejată de braţele lui puternice, încălzită de căldura trupului bărbătesc.

Timpul părea că se oprise în loc.

Nimic nu mai exista pentru ea decât senzaţia de bine care i se răspândea în tot corpul la atingerea lui Jack. Ca şi cum voia să se topească în el, se ghemui şi mai mult la pieptul lui, mulându-şi formele graţioase pe muşchii puternici ai lui Jack.

Bărbatul simţi că bătăile inimii i se înteţesc. Morgane lăsă mâinile să-i alunece pe umerii lui. Ameţită de mirosul trupului bărbătesc, exploră orbeşte cu vârful degetelor gâtul lui Jack, umerii, pieptul lui.

Pe neaşteptate bărbatul făcu un pas înapoi, cu ochii strălucind. Confuză. Morgane îşi ridică privirea spre el.

- Corpul meu îţi aparţine, şopti el cu un surâs blând şi senzual.

- E o provocare? O primesc!

Incet, tânăra îi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă pe pământ. Cu un oftat uşor, ea îşi plimbă buzele pe pielea bronzată în timp ce mâinile ei mângâiau pătimaş spatele musculos, coapsele, pântecele plat şi tare.

Căpătând mai multă îndrăzneală, îşi strecură degetele pe sub centura blugilor şi deschise repede fermoarul.

Cu un geamăt, Jack îi căută buzele, le întredeschise uşor... Morgane îi înapoie pătimaşă sărutarea.

La rândul lui, Jack îi scoase repede cămaşa şi o azvârli pe jos. La lumina focului, trupul lui Morgane avea reflexe aurii. Jack îşi reţinu respiraţia. Să pună mâinile pe această piele catifelată, să traseze cu vârful degetelor contururile sânilor ei rotunzi şi fermi... Rezistând dorinţei care-l chinuia, îşi păstră timp s-o privească, întipărindu-şi în memorie cele mai mici detalii ale goliciunii ei. Mâine, această seară nu va mai fi decât o îndepărtată amintire.

Incet, îşi apropie buzele de sfârcul unui sân. Degetele lui Morgane se crispară în părul blond al lui Jack şi gemu. Simţi că o lasă picioarele, dar Jack o susţinu cu putere în braţele lui.

- Oh, Jack... te doresc, şopti ea clătinându-se.

Ca şi cum nu era mai grea decât o pană, Jack o ridică şi o purtă în braţe spre pătură. După ce o

întinse cu delicateţe, se dezbrăcă şi se lungi alături de ea. Trupurile lor înlănţuite se rostogoliră pe ţesătura de lână şi se uniră lent, apoi din ce în ce mai pasionat. Pierdut, Jack mângâia şoldurile lui Morgane... Niciodată nu dorise atât de mult o femeie, niciodată o femeie nu i se păruse atât de frumoasă.

Ridicând-o deasupra lui, îi privi chipul îmbujorat, ochii plini de dorinţă. Splendida Morgane, cea mai dorită dintre femei!

Brusc, Morgane scoase un strigăt de plăcere. Jack o înconjură cu braţele făcând-o să-şi piardă răsuflarea. Morgane îl strânse între coapsele ei. Ritmul pe care i-l impunea Jack o înnebunea. Era magic, sălbatic, frenetic.

Parcă pluteau. Simţurile le erau copleşite de febra care le cuprinsese trupul, de flăcările care le dansau pe sub pleoapele închise, de tunetul din urechi şi de tremurul muşchilor.

Atinseră împreună un extaz fără egal.

Mult timp rămaseră îmbrăţişaţi, simţindu-se dintr-o dată nespus de liniştiţi. Cu faţa ascunsă în buclele lui Morgane, Jack încerca să nu se gândească la ziua de mâine.

Dar încet, un sentiment ciudat punea stăpânire pe el. Un sentiment dureros. In această noapte înţelesese pentru prima oară că, după ce cunoscuse umilinţa închisorii, nu va mai redeveni niciodată un bărbat la fel ca toţi ceilalţi, bărbatul care fuseseră

odinioară. Fericirea îi era de acum interzisă.

Capitolul 9

Morgane se trezi pe jumătate şi se întinse leneşă. Incă cinci minute de somn, gândi ea refugiindu-se în culcuşul călduţ de sub pătură.

- Deschide ochii, dragostea mea, şopti Jack aplecându-se spre ea.

- E deja dimineaţă?

- Se ivesc zorile.

O sărută cu tandreţe pe buze. Morgane se trezi imediat.

- Zâmbeai în somn, îi şopti Jack, muşcând-o uşor de ureche. Ador să te privesc dormind.

- Te visam pe tine...

- Adevărat?

Ochii lui Jack aveau o expresie nouă, remarcă Morgane. O lumină care nu exista înainte. Era oare dragostea?

- Eram în braţele tale şi era atât de plăcut...

Cu un zâmbet, dădu la o parte o şuviţă blondă care căzuse pe fruntea lui Jack. Acesta îi prinse mâna şi i-o sărută.

- Priveşte în dreapta ta, îi spuse el în şoaptă. Dincolo de copaci.

Morgane îşi întoarse capul în direcţia indicată. O căprioară
şi iedul ei stăteau lângă tufişuri, bând din apa limpede a pârâului. Iedul, cu blăniţa roşcată pătată cu negru, abia se ţinea pe picioruşele lui subţiri.

- Oh, ce frumoşi sunt! şopti Morgane încântată.

Jack se lungi lângă ea şi-i înconjură umerii cu braţul. Totul era atât de calm şi tăcut, încât auzea iedul lipăind din apa izvorului. Mama lui stătea lângă el. Din timp în timp, ridica grijulie capul, fixând împrejurimile, pândind zgomotele pădurii.

Când terminară de băut, iedul îşi frecă botul de coapsa mamei lui, dar aceasta îl respinse şi începu să pască iarba din poieniţă.

- Ii dă exemplu! şopti Morgane cu un surâs înduioşat.

Iedul îşi privi mama câteva clipe, dar reveni cu încăpăţânare încercând să-şi bage botul sub burta ei ca să sugă. Resemnată, căprioara îl lăsă, mângâindu-l plină de dragoste cu botul.

Morgane simţi că i se usucă gâtul de emoţie. Nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de mişcător. Un excepţional moment de frumuseţe, comuniune cu natura. Cuprinse tulburată mâna lui Jack. Dacă ar putea să mai trăiască şi alte asemenea momente împreună!

- Ce ieduţ adorabil! Şi ce încăpăţânat este! şopti ea cu o voce sugrumată.

Brusc, un zgomot de motor rupse tăcerea. Un Canadair, aflat destul de sus pe cer, survola muntele.

Căprioara ridică capul, cu urechile ciulite. Iedul încetă imediat să mai sugă.

Zgomotul se apropie, răsunând ca tunetul în

poieniţă. Speriaţi, căprioara şi micuţul ei dispărură în grabă în spatele tufişurilor.

- Noroc! le ură Morgane privind în urma lor.

Jack o trase spre el.

- Pariez că plângi când vezi un film trist la cinematograf!

- Intotdeauna mi s-a spus că sunt prea sensibilă. Dar nu pot să fac nimic împotriva acestui lucru.

Tânăra se întoarse spre el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, aflându-se încă sub influenţa scenei pe care o surprinseseră. Jack îi mângâie obrazul. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse! gândi el înduioşat.

- Mi-ar plăcea ca totul să fie altfel. Dar nu mă pot întoarce în trecut ca să şterg ce am făcut. Trecutul meu mă va urmări toată viaţa!

- N-o să pot uita niciodată noaptea pe care am petrecut-o împreună, Jack. Mi-ai făcut un dar minunat.

Un surâs apăru pe buzele lui Jack, timp de o clipă.

- Şi tu mi-ai făcut un dar noaptea trecută... Ai crezut în mine, ai avut încredere în mine.

Trecându-şi mâna peste părul ciufulit, el îşi întoarse capul cu un oftat.

Şi pe neaşteptate, Morgane îl văzu aşa cum trebuia să fi fost el odinioară. Un băiat plin de entuziasm şi de hotărâre, condus de un ideal, care nu cunoscuse încă decepţii. Când se gândea că se

luptase cu atâta curaj, ca în cele din urmă să rămână singur şi atât de nefericit.

- Voi crede întotdeauna în tine, Jack!

Jack o îmbrăţişa plin de dragoste, trezind în amândoi sentimentele pasionate care îi însufleţeau. Morgane închise ochii şi se abandonă în braţele lui. Sărutările lui Jack se făcură mai insistente, mai arzătoare, în timp ce mâinile lui se strecurau pe sub materialul subţire al cămăşii.

Cu obrajii îmbujoraţi, cu capul dat pe spate, tânăra se simţi din nou cuprinsă de o dorinţă nebună. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Jack.

- Morgane, gemu acesta, te doresc atât de mult...

Dar se ridică brusc, cu faţa în flăcări.

- Nu putem face asta, îngăimă el. Trebuie să fim rezonabili. Se luminează de ziuă.

- Nu, e încă noapte, şopti ea lipindu-se de el.

Jack se aşeză din nou, scrutând orizontul, cu o expresie hotărâtă întipărită pe chip.

- In seara asta... Iţi promit că în seara asta, vei dormi în siguranţă, într-un pat adevărat.

- O să rămâi cu mine?

- Ştii bine că nu pot.

Să rămână cu ea ar însemna pentru el să se întoarcă în închisoare. Intr-o celulă... asemenea unui animal în cuşcă!

Morgane îşi sprijini capul de umărul lui Jack.

- Dacă te întorci la închisoare, o să vin să te văd

în fiecare zi, şi când te vor elibera condiţionat, voi fi acolo să te aştept.

Jack strânse din maxilare. Un fior îi trecu pe şira spinării.

- Jack...

- Taci o clipă şi ascultă-mă, îi porunci el cu o voce joasă.

- Nu, nu vreau să te ascult, lasă-mă!

- Trebuie.

Ii prinse încheietura mâinii şi o strânse cu putere.

- Te rog, Morgane, nu face lucrurile şi mai grele decât sunt!

Tonul vocii lui devenise rugător. Tânăra se linişti.

- Bine, dă-i drumul, te ascult, declară ea cu un oftat resemnat.

Jack îşi slăbi strânsoarea. Ştia ea cât de mult o dorea? Işi închipuia la ce tortură îl supunea? Ar fi dat totul ca să rămână lângă ea.

- Nu ţi-am spus totul. In timp ce încercam să stăvilim focul tăind copacii, s-a întâmplat ceva. Inutil să-ţi mai povestesc detaliile. Realitatea este că am lovit un gardian. Aşa că nu mai am dreptul la eliberare condiţionată. Probabil că mă vor trimite într-un loc de detenţie special şi voi avea de ispăşit o pedeapsă mai lungă. N-o să supravieţuiesc. Gardienii sunt necruţători cu foştii poliţişti.

Morgane îl privi încremenită.

- Oh, nu, Jack! exclamă ea luându-l de mână. Nu

se poate! O să vorbesc cu Philippe, e cel mai bun avocat de prin partea locului.

Vocea ei se ridică aproape isterică de teamă, de disperare.

- N-o să te lăsăm, Philippe ştie ce are de făcut. Imediat ce vom găsi un telefon, îl sun. O să te ajute, sunt sigură de asta!

- Nu, Morgane. I-am cerut deja să mă apere şi a refuzat.

- Atunci... Atunci o să găsim pe altcineva. Nu pot să te trimită în acel loc oribil! N-au dreptul să te distrugă!

Jack o privi drept în ochi. Expresia lor fericită şi languroasă dispăruse. Tânăra femeie părea pierdută...

- Şi eu am crezut la fel. Dar acum am înţeles. N-o să mă mai întorc la închisoare! exclamă el, cu privirea întoarsă spre sud. N-o să-mi asum acest risc.

- Vrei... să evadezi?

- Este singura şansă pe care o mai am.

- Dar... mai devreme sau mai târziu o să te prindă. Şi o să te arunce din nou după gratii.

- N-o să mă mai întorc niciodată acolo. Niciodată, mă auzi? Mai bine mor!

Morgane simţi că un fior îi trece pe şira spinării. Jack îşi risca viaţa. O să se descurce câteva luni, poate câţiva ani... şi într-o zi, va fi doborât, corpul lui superb va fi ciuruit de gloanţe.

Tânăra păli.

- Unde vrei să te duci?

Neliniştit, Jack îi scrută chipul. Privirea ei era ciudat de fixă, buzele i se albiseră. Se părea că şocul o doborâse.

- O să mă duc la Tijuana, răspunse el calm. Cunosc pe cineva acolo care o să mă ajute. Este un fost deţinut. Găseşte de lucru oamenilor aflaţi în situaţia mea...

Brusc, Jack simţi nevoia să se mişte, să se scuture de moleşeala care pusese stăpânire pe el. Sări în picioare şi îşi puse blugii.

Morgane aruncă deoparte pătura cu care se înveliseră. Fără să se gândească nici un pic, se apropie de Jack şi îi puse mâna pe umăr.

- Nu mă respinge, Jack. Te iubesc.

- Frica îi schimbă pe oameni, Morgane. Ii împinge să facă lucruri nesăbuite. Când se gândesc că o să moară sunt gata să facă orice. O să-ţi dai seama atunci când o să-ţi regăseşti universul tău obişnuit.

- Jack, eu nu sunt la fel ca fosta ta soţie!

Fără să-i răspundă, Jack se aplecă să aţâţe focul şi mai aruncă nişte lemne ca să-l întreţină. Flăcările izbucniră şi el le privi visător. Morgane îşi puse tenişii şi îşi leagă şireturile.

- Ce fel de lucru o să-ţi găsească? întrebă ea brusc.

- Recrutează bărbaţi dispuşi să facă orice...

Mercenari.

- Ce! urlă ea. Jack, doar n-o să te lupţi, să... ucizi pentru bani.

Cutter se întoarse spre ea. Ochii lui aruncau fulgere.

- Nu încerca să mă culpabilizezi cu aşa ceva! exclamă el. Inainte de a fi poliţist am fost soldat. Pe vremea aceea eram plătit să ucid şi toată lumea era mulţumită! Am schimbat o uniformă pe alta, asta-i tot. Pot s-o iau de la capăt.

- Nu-i adevărat şi tu ştii asta! Ai nevoie să crezi în ceea ce faci! N-o să te lupţi fără să ai un ideal care să te susţină.

- Am trecut de faza asta, Morgane! Am crezut în multe lucruri, şopti el frecându-şi încheieturile. Am crezut atât de mult încât aveam insomnii gândindu-mă la oamenii pe care nu-i puteam ajuta. Şi tot ce am primit pentru asta a fost o pereche de cătuşe. Acum a sosit timpul să mă gândesc cum să-mi salvez pielea.

Uitându-şi rezerva, Morgane sări în picioare şi se apropie de el.

- Faci o greşeală monumentală! Nu eşti o maşină de omorât oameni! Intr-o zi o să te dispreţuieşti că ai făcut asta, dar va fi prea târziu. O să suferi mai mult decât dacă te-ai fi întors la închisoare.

Jack făcu un pas spre ea privind-o atât de furios încât tânăra se dădu înapoi speriată. Mâinile lui

puternice îi prinseră ca într-o menghină braţul, reţinând-o deţinută.

- Nu vorbi despre lucruri pe care nu le ştii! urlă el scuturând-o cu violenţă. Habar n-ai ce înseamnă viaţa în închisoare. N-ai trăit niciodată închisă ca un animal, luptând în fiecare clipă să nu mori, ca să mai poţi apuca ziua eliberării!

Imblânzindu-se puţin, îi prinse bărbia cu cealalată mână şi i-o ridică, obligând-o să-l privească în ochi.

- Inchisoarea distruge un om, Morgane. Inăuntrul lui, acolo unde nu se vede. Il face dur, cinic, corupt!

- Nu, tu nu eşti aşa!

- Ba da! Dacă nu, aş fi deja mort! N-am dreptul să te iubesc... deşi, Dumnezeu ştie cât de mult aş vrea.

Inima lui Morgane tresaltă în piept de bucurie.

- Dar, Jack, eu vreau să mă iubeşti! Nu te duce în Mexic, te rog! Lasă-mă să te ajut! Philippe cunoaşte oameni la Sacramento, ei ne vor putea ajuta...

- Deţinuţii sunt e un putregai fizic şi moral, Morgane. Până acum am putut ţine capul deasupra apei. Dar, dacă mă întorc, voi sfârşi ca ceilalţi. Voi face orice ca să scap. Absolut orice!

După aceste cuvinte, Jack o împinse cu atâta violenţă, încât Morgane se împiedică şi fu gata să cadă. Fără să-i arunce nici o privire, el se îndepărtă.

- Mă duc să explorez împrejurimile. Fii gata de plecare imediat ce mă întorc.

***

Păsările încetară să mai cânte. Asta însemna că focul se apropia? Lui Morgane nu-i mai era acum teamă de flăcări. O altă spaimă o chinuia.

Nervoasă, încordată, ea îl aştepta pe Jack. In ciuda orei matinale, aerul era deja cald şi apăsător.

Intr-o oră, avusese timp berechet să-şi mănânce micul dejun - o bucată de pâine uscată şi o cafea fierbinte - şi să facă bagajele. Apoi începu să meargă de colo-colo, reflectând la situaţia lor, chinuindu-şi mintea să găsească o rezolvare, până când începu s-o doară capul.

Cel mult o zi... Era tot ce le rămăsese. Câteva nenorocite de ore, după asta se vor despărţi şi nu se vor mai revedea niciodată. Bărbatul pe care-l iubea. Cel care schimbase totul în viaţa ei! Un deţinut evadat... el!

Era de necrezut!

Gândurile i se învârteau în minte, accentuându-i durerea de cap. Jack îşi va petrece restul zilelor ascunzându-se! Şi, îşi va risca viaţa pentru bani!

Ideea asta, ea singură, era de ajuns ca s-o înnebunească.

După cum auzise ea vorbindu-se, mercenarii erau nişte oameni fără de lege şi fără de credinţă, pe care viaţa îi împinsese la limită. Oameni lipsiţi de conştiinţă. Dar Jack nu era aşa. El era disperat... la limita disperării. Şi putea fi periculos.

Capitolul 10

După multe ore de mers, Jack descoperi răscrucea pe care o căuta şi vechiul drum care ducea spre Tatum’s Bend.

Era o cărare îngustă şi abruptă, şerpuind printre arbori. Un covor din ace de pin şi frunze de stejar o acoperea, ceea ce o făcea să fie periculoasă. Nişte tufişuri dese care crescuseră pe margini o făceau aproape impracticabilă.

După câteva zeci de metri de mers, picioarele goale ale lui Morgane erau zgâriate de tufişurile pline de spini. Frântă de oboseală, tânăra fu în curând incapabilă să mai pună un picior înaintea celuilalt.

Se impunea o pauză. Jack îi făcu semn să se aşeze şi atunci ea se trânti pe o stâncă, cuprinzându-şi capul în mâini.

Fumul devenea din ce în ce mai des, întunecându-le vederea făcând să-i usture nările şi ochii.

- Data viitoare o să-mi petrec concediul pe malul mării, bombăni Morgane, cu ochii roşii şi înlăcrimaţi.

Aerul, devenit irespirabil, avea gust de cenuşă.

-Am cam dat-o-n bară, şopti ea întinzându-i sticla de apă lui Jack.

- Ii dăm noi de capăt, dar nu ne putem opri prea mult timp. Dădu drumul genţii de voiaj şi se aşeză lângă ea. Incepuse
să fie îngrijorat. Nu avea deloc vizibilitate, dar auzea avioanele Canadair survolându-i. Vântul îşi

schimbase direcţia şi sufla direct spre ei.

Trebuia să înainteze cu orice preţ! Dar Morgane avea nevoie de odihnă. Şi el de altfel.

- Mai e mult? îl întrebă tânăra.

- In jur de şase kilometri. Drumul se află exact în spatele râpei, în direcţia aceea. Când vom ajunge acolo, restul până în oraş va fi o adevărată plimbare.

O plimbare pe care o va face singură... gândi Morgane cu tristeţe.

Cutter scotoci prin geantă şi scoase ultimele lor provizii. Simţind un nod în stomac, Morgane acceptă o bucată de pâine. Dar nu-i era foame.

- Şi tu? Cum vei trece frontiera?

- In timpul nopţii.

La fel ca mexicanii care intrau fraudulos în Statele Unite. Morgane simţi că i se usucă gâtul.

- Am vreo sută de dolari la mine. Ia-i.

- Nici gând!

- Jack, te rog!

- Nu! Păstrează-ţi banii!

- Dar...

- Morgane, pentru numele lui Dumnezeu! Taci! Odihneşte-te!

Tânăra îl ascultă umilită. Nu era momentul să se certe. Cu cât se apropiau de civilizaţie, cu atât Jack devenea mai neliniştit; era tot timpul cu ochii în patru. Morgane şi-l imagina cu o puşcă pe umăr, gata de atac.

După ce-şi terminară gustarea cam modestă, tânăra se pregăti de plecare. Deja! gândi ea cu o strângere de inimă.

- Mi-ar fi plăcut să ştiu cum arăţi fără barba asta crescută de atâtea zile! îi spuse ea cu un zâmbet, încercând să înveselească atmosfera.

- N-ai decât să te uiţi prin ziarele vechi. Am avut onoarea să apar în prima pagină timp de mai multe săptămâni.

Morgane muşcă dintr-o bucată de ciocolată.

- Da, asta o să fac, şopti ea gânditoare.

- Nu, Morgane. E o idee tâmpită. După ce ne vom despărţi, aş dori să uiţi până şi de existenţa mea.

- Indiferent ce-aş citi despre tine, n-o să-mi schimb niciodată părerea. O să te iubesc întotdeauna.

- Nu aşa au stat lucrurile şi cu prietenii mei... mă rog, cu majoritatea lor. Iar în cazul soţiei mele... Căsătoria noastră era sortită eşecului.

- Există şi oameni care nu te-au lăsat baltă?

- Hm. Colegul meu Hank. Şi vreo doi băieţi care lucrau cu mine. Sora mea a asistat la proces. A vrut să vină să mă vadă la închisoare, dar am refuzat s-o întâlnesc.

- De ce?

Jack se aplecă şi luă o piatră. O privi câteva secunde şi o azvârli cu putere spre versantul opus al colinei.

- Nu voiam să mă vadă aşa...

Morgane clătină din cap. Jack fusese rănit în amorul lui propriu. Inainte, el se afla pe poziţia de forţă. Probabil că fusese teribil de umilitor pentru el să se trezească de cealaltă parte a barierei.

- Şi fetiţa ta? îl întrebă ea cu blândeţe.

Jack îşi feri privirea. Dar Morgane avu timp să zărească în ochii lui durerea.

- N-o să mai pot s-o revăd niciodată... E îngrozitor, dar n-am de ales. Tu eşti singura care ştii că trăiesc... Dacă altcineva ar afla...

Vocea i se frânse.

- Oh, Jack, îmi pare atât de rău, şopti Morgane.

- Şi mie...

- Te iubesc, Jack. Să nu uiţi niciodată asta.

- Incepând de acum, trebuie să uit totul, chiar şi pe tine.

Cufundându-şi privirea întunecată şi îngrijorată în ochii ei, o trase spre el.

- Inţelege-mă, Morgane. Numai aşa în care voi putea face faţă. Dacă nu, nu voi avea niciodată puterea...

Muşcându-şi buzele ca să nu izbucnească în hohote de plâns, Morgane dădu din cap. Era şi ăsta un mijloc de a-şi lua rămas-bun. In curând, la poalele acelei coline, se vor despărţi pentru totdeauna.

Jack adună lucrurile.

- Haide, se apropie focul. Rămâi lângă mine.

Trebuie să mergem repede.

- Bine, rosti ea cu greu, înghiţindu-şi lacrimile.

Jack se întoarse brusc. Dacă se înmuia acum şi o lua în braţe, totul era pierdut! Ar fi vrut s-o salte pe umărul lui şi să fugă cu ea... Dar era imposibil şi gândul ăsta îi sfâşia inima.

Drumul pe care o luaseră era chiar pe marginea râpei. Acum, doar câţiva metri de mărăciniş îi despărţeau de foc. Fumul, din ce în ce mai des, îi sufoca şi mugetul flăcărilor devenise înspăimântător.

Jack avansa repede şi Morgane abia reuşea să se ţină după el. Vântul cald o izbea în faţă, se simţea epuizată. Brusc, auzi un zgomot din direcţia tufişurilor. Cinci cerbi înnebuniţi de spaimă ţâşniră din stânga ei, fugind de dogoarea focului.

In spatele lor, Morgane văzu nişte crengi aprinse căzând peste mărăcini. Lemnul uscat explodă parcă într-o jerbă de flăcări şi scântei, dând naştere unui vârtej de cenuşă fierbinte şi fum. Zgomotul era îngrozitor.

- Jack! urlă Morgane căutând cu disperare un adăpost din priviri.

Cutter reperă un loc în care se puteau refugia. Dar trebuiau să se grăbească.

- Pe aici! îi strigă el. Fugi!

Morgane îl ascultă, pe jumătate orbită de fum. Brusc, talpa tenişilor îi alunecă pe o grămăjoară de pietriş şi pământul îi fugi de sub picioare. Tânăra

alunecă în râpă, rostogolindu-se o dată cu grohotişul la fel ca o păpuşă de cârpă. In cădere genunchiul i se lovi de o piatră. Simţi că s-a rupt ceva în ea şi o durere atroce îi cuprinse piciorul.

Ghemuită în fundul râpei, ţinându-se cu amândouă mâinile de genunchi, rămase câteva secunde fără nici un gând, fără nici o reacţie, conştientă doar de suferinţa provocată de lovitură.

In sfârşit, auzi vocea lui Jack. Incercând să-şi domine durerea care părea să crească în loc să scadă, îşi ridică ochii şi îl văzu coborând spre ea. Tremurând de spaimă şi de durere, tânăra încercă să nu leşine. Apoi simţi atingerea blugilor lui pe picioarele ei goale şi în momentul următor Jack o săltă în braţe.

- Protejează-ţi faţa! îi porunci el strângând-o la piept.

Urmă un zgomot asurzitor şi un val de aer fierbinte îi lovi
faţa. Pietre, jar, bucăţi de pământ căzură ca o ploaie peste ei. Jack se clătină sub şoc, strivind-o aproape pe Morgane de un perete al râpei.

Tânăra crezu că le-a sunat ceasul. Dar zgomotul se potoli puţin câte puţin, apoi aerul redeveni respirabil.

- S-a... s-a terminat? şopti ea, agăţându-se de gâtul lui Jack.

Bărbatul ridică puţin capul şi trase cu urechea.

Mugetul
flăcărilor se îndepărta, dar fumul era încă gros, înăbuşitor. Câteva tufişuri ardeau în jurul lor, dar fundul stâncos al râpei, crease în jurul lor un zid protector natural, salvându-i de la o moarte îngrozitoare.

- Să mai aşteptăm puţin, e mai prudent, îi spuse Jack ştergându-şi cu dosul palmei sudoarea care îi curgea pe faţă.

Apoi o mângâie pe obraz. Morgane era de o paloare mortală şi transpirată leoarcă. Inima lui Jack se strânse. Morgane a lui, atât de fragilă, atât de vulnerabilă.

- Unde te doare? Spune-mi!

Cu faţa crispată de durere, ea nu putu scoate nici un cuvânt.

- Morgane, vorbeşte-mi!
- Genunchiul meu, se văită ea.
- Lasă-mă să mă uit.

Singurul fapt că degetele lui Jack îi pipăiau piciorul o făcu pe Morgane să scoată un strigăt de durere. Ţinând ochii închişi, încercă să zâmbească dar nu reuşi.

- O să-ţi lipsesc, nu-i aşa? îngăimă ea cu o voce stinsă.

Vocea lui Jack i se părea din ce în ce mai îndepărtată.

- Imi pare rău... reuşi ea să articuleze. Sunt cam

împiedicată... şi m-am lovit zdravăn. Ce-o să ne facem?

- Ţine-te cu mâinile de gâtul meu, îi şopti Jack la ureche. Te duc eu până la Tatum’s Bend.

- Nu, nu e prudent. Cineva poate să te vadă, să te recunoască.

Jack se aplecă şi o sărută cu duioşie.

- Ai promis că n-o să-ţi faci probleme pentru mine, îţi aminteşti?

- O să-mi lipseşti toată viaţa, fiindcă n-o să te pot uita, îngăimă ea. Mi-ar fi plăcut să...

Morgane făcu un efort să ridice capul. Aproape că nu reuşea să mai vorbească.

- Mi-ar fi plăcut să am un copil de la tine. L-aş fi învăţat... să fie mândru de tatăl lui...

- Morgane!

Buzele ei palide ca ceara schiţară un zâmbet.

- Dacă mă iubeşti puţin... asta o să te ajute să te simţi mai puţin singur, mai târziu, acolo...

Tânăra femeie se lupta din răsputeri să rămână conştientă. Dar totul începu să se învârtească în jurul ei. Mai auzi vocea disperată a lui Jack care o striga, apoi se cufundă într-o imensă gaură neagră.

***

Când redeschise ochii, nu văzu decât alb în jurul ei. Un tavan alb, perdele albe, pereţi albi.

Un spital? Dar unde? Era în oraş? Prin ce minune?

Işi simţea tot corpul greu, avea mintea

înceţoşată... de parcă era după o beţie... Cel puţin aşa presupunea, fiindcă nu se îmbătase niciodată în viaţa ei.

- Bun venit în lumea celor vii, draga mea!

Un bărbat stătea pe un scaun în apropierea patului, un bărbat îmbrăcat într-un costum gri deschis. El se ridică şi o luă de mână, dominând-o ca un uriaş, cu înălţimea şi cele peste o sută de kilograme ale sale.

- Philippe! Dar cum...

Un surâs imperceptibil ridică un colţ al mustăţii cărunte.

- Scumpa mea Morgane, când paza forestieră m-a anunţat că mi-a ars cabana, mi-am făcut imediat probleme pentru tine! Aşa că am sărit în primul avion şi eram la spital când te-au adus. Familia ta va fi aici diseară.

Morgane încercă să-şi ridice puţin capul. In zadar, totul începu să se învârtească în jurul ei şi se întinse la loc, resemnată.

- Sper că nu şi-au făcut griji pentru mine.
- Toată lumea era înnebunită, Morgane! La ştiri au transmis tot timpul imagini îngrozitoare de la faţa locului!
- Mă simt ciudat. Capul meu...
- Probabil că e efectul injecţiilor.
- Unde suntem?
- Iată o întrebare interesantă!

Ochii lui străluceau acum maliţioşi. O tachina! Dar Philippe trăise ore îndelungate de îngrijorare, înainte ca Morgane să fie găsită.

- Suntem la Tatum’s Bend. Dar toţi ar vrea să afle cum ai reuşit să ajungi până aici! Ziariştii aşteaptă nerăbdători în spatele acestei uşi ca să te bombardeze cu întrebările lor.

- Ziariştii?!

- Da. Puşcăriaşul şi cu tine o să ţineţi câteva zile prima pagină a ziarelor. Imi şi imaginez titlurile: „Un puşcăriaş şi o încântătoare asistentă socială au scăpat ca prin minune din mijlocul flăcărilor!” Senzaţional... Unul din reporteri l-a fotografiat pe tipul în chestiune, îngenuncheat în faţa spitalului, la capătul puterilor. Dumnezeu ştie cât timp te-a cărat în braţe.

- Doamne! Unde este? exclamă Morgane cu o voce sugrumată. Unde e Jack?

Se ridică brusc, dar scoase un strigăt de durere şi se prăbuşi la loc pe pernă.

- Calm, scumpo, îi porunci Philippe punându-i mâna lui mare pe umăr. Nu-ţi poţi permite asemenea gesturi.

Agăţându-se de mâna lui Philippe, Morgane făcu un efort extraordinar pentru a-şi ţine ochii deschişi.

- Vreau să ştiu unde e Jack.

- Presupun că în celula lui.

- Oh, nu! Dar ce s-a întâmplat?

- In momentul când te-au adus aici cu ambulanţa, cineva l-a recunoscut pe „prietenul” tău. Un anume Rhottman, internat şi el aici, un fel de om de la Neanderthal care este supraveghetor la penitenciar... El a insistat ca Jack Cutter să fie dus imediat la Donovan.

Philippe făcu o mutră dezaprobatoare.

- Ultima oară când l-am văzut pe amicul tău, se afla în maşina şerifului, cu faţa plină de sânge şi cu cătuşele la mâini. Trebuie să recunosc că arăta destul de rău...

Pe Morgane o trecu un fior. Totul se întâmplase din vina ei.

- S-a sacrificat pentru mine.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Trebuie să-l ajuţi, Philippe! Eşti singurul în stare s-o faci. Mă auzi? Ajută-l!

Philippe ridică mirat dintr-o sprânceană.

- Scumpo, de nouă ani de când mă onorezi cu prietenia ta, nu mi-ai cerut niciodată nimic... Probabil că din cauza asta te şi ador!

Avocatul făcu o pauză şi îşi drese vocea.

- Presupun că ai pentru omul ăsta un sentiment mai deosebit?

- Foarte deosebit, îngăimă Morgane.

- Inţeleg.

Philippe se aşeză la loc pe scaun, îşi scoase agenda îmbrăcată în piele şi stiloul de aur din

buzunar.

- In acest caz, reluă el, povesteşte-mi totul de la început.

***

De ore întregi, Morgane se învârtea prin camera hotelului ca un leu în cuşcă, aşteptând întoarcerea lui Philippe. Ghipsul şi cârjele o să facă în curând găuri în mochetă!

Două săptămâni se scurseseră de când Philippe acceptase să-l apere pe Jack. Două săptămâni în decursul cărora cunoscutul avocat se lansase într-o bătălie înverşunată, folosindu-şi toate armele şi întreg talentul.

Imediat ce intră, Morgane se repezi spre el.

- Ei?

Philippe îşi puse mai întâi pe pat servieta din piele.

- A luat nouăzeci de zile de închisoare disciplinară.

- Ce înseamnă asta?

Fără să-i răspundă, el se îndreptă calm spre bar şi îşi turnă trei degete de coniac pe care le dădu peste cap.

- Asta înseamnă, scumpa mea, că Jack Cutter a lovit un gardian. Ceea ce e interzis în toate închisorile din lume. Dacă n-ar fi pedepsit, s-ar crea un precedent periculos. N-am putut să mă opun... nici măcar de dragul frumoşilor tăi ochi!

Philippe îşi mai turnă o porţie de coniac şi se

aşează. Era frânt de oboseală şi murea de cald. Aşa că n-avea nici un chef să calmeze o Morgane scoasă din fire şi gata să se transforme într-o adevărată furie dacă cineva se atingea de Jack Cutter „al ei”!

- Pentru numele Domnului, Philippe, dar avea motive să-l lovească pe gardianul ăla! Şi eu l-aş fi lovit dacă aş fi fost acolo!

- Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin...

Morgane se înroşi ca para focului.

- Şi eliberarea condiţionată?

- S-a acordat. Dar Rhottman l-a copleşit cu acuzaţiile lui.

Mormăind o insultă la adresa lui Rhottman, Morgane se apropie şchiopătând de pat şi se trânti pe el.

- Nu înţeleg nici acum de ce ceilalţi deţinuţi nu au venit să depună mărturie în favoarea lui. Mai ales Checon ăla!

- Scumpa mea, se vede de la o poştă că nu cunoşti lumea închisorilor! Există acolo ceva care se cheamă legea tăcerii... Adică fiecare pentru el. Indiferent ce s-ar întâmpla, nimeni nu scoate o vorbă... Altfel, e un om mort.

Morgane păli, cu ochii măriţi de spaimă.

- Dar Jack...

- Nu el a început. Rhottman l-a acuzat şi Jack s-a mulţumit să se apere, aşa cum are dreptul.

- Nu pot suporta să-l ştiu acolo, închis în celulă!

strigă Morgane scoasă din fire. De fiecare dată când mi-l imaginez închis, umilit, îmi vine să sparg ceva!

- Este un tip dur, Morgane. Cum a supravieţuit trei ani, o să reziste şi până la punerea în libertate. Mai ales acum când Rhottman a fost transferat în altă parte.

Philippe mai înghiţi o gură de coniac. Morgane îşi privi gânditoare ghipsul. Peste şase săptămâni o să i-l scoată şi totul nu va mai fi decât o amintire urâtă. Şase săptămâni n-ar fi nimic... cu condiţia să nu le petreacă într-un adevărat infern!

- Explică-mi cum este o celulă disciplinară.

- Ar fi mai bine să nu ştii.

- Nu mă mai trata ca pe o fetiţă! Am dreptul să ştiu.

- Bun, tu ai vrut-o, replică el punând cu zgomot paharul pe masă. E o celulă de doi metri pe trei, cu un pat, toaletă şi chiuvetă. Fără ferestre. Singura sursă de lumină provine dintr-o ferestruică făcută în poarta metalică. Poate să iasă o oră pe zi, timp în care face un duş, se bărbiereşte şi se plimbă puţin printr-o curte înconjurată de ziduri înalte de beton. In restul timpului stă închis, singur. Asta e...

Cu pumnii strânşi, Morgane păli şi îşi muşcă buzele. Philippe simţi că i se strânge inima, dar continuă, fiindcă Morgane voia în mod sigur să afle totul.

- Deţinutul trebuie astfel să se gândească la

faptele lui şi să se căiască... Deşi cea mai mare parte a oamenilor gândesc că e o pedeapsă crudă şi inutilă.

- Nouăzeci de zile... Nimeni nu poate rezista atât!

- Trebuie. Cutter n-are de ales.

- E nedrept! Ar fi putut să plece, să mă lase la marginea oraşului unde cineva ar fi dat de mine... Şi la ora asta ar fi în Mexic... Liber!

Gata să izbucnească în lacrimi, îşi aplecă ochii, privindu-şi cu tristeţe ghipsul. O să-l mai vadă vreodată pe Jack?

- Cum te simţi? Ia una din pastilele tale.

- Nu, mă simt bine, mulţumesc, răspunse ea cu o voce indiferentă.

- Trebuie să te culci. Nu eşti de fier, draga mea. Iţi trebuie mai multă odihnă.

- Nu-ţi face probleme pentru mine, Philippe, mă descurc!

Morgane aruncă o privire pe fereastră, spre plaja din faţa
hotelului. Pescăruşii zburau scoţând nişte ţipete ciudate, răguşite. O mulţime de oameni se aruncau în valuri, ca să se răcorească. Deşi soarele frigea, tânăra simţi că o trece un fior.

- L-ai văzut după audierea de astăzi?

- Da, cred că îşi suportă soarta mai bine decât tine! Parcă ar fi din oţel. Şi în plus, nu e un imbecil! Tipul ar fi trebuit să facă dreptul...

- Dacă impresia ta e atât de favorabilă, de ce nu l-

ai ajutat acum trei ani?

Philippe îşi mângâia bărbia cu un aer încurcat.

- Ei bine, m-am înşelat. Am crezut că e un macho care îşi face propria lege... De fapt, e o victimă a împrejurărilor.

- Şi i-ai spus asta?

- Bineînţeles. Intotdeauna am ştiut să recunosc când am greşit.

Ceva din expresia lui o intrigă pe tânăra femeie.

- Spune-mi totul, Philippe!

- Dacă ţii neapărat... Ei bine, prima oară când m-am dus să-l văd pe Cutter, acum două săptămâni, mi-a refuzat ajutorul. Intr-un fel destul de dur, aş zice. Nu l-am crezut acum trei ani, deci nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Prietenul tău are multă mândrie în el.

- Asta e şi părerea mea. Aş putea să-l văd?

- Nu, e strict interzis.

- Dar tu poţi rezolva.

- Hai, Morgane, ce naiba...

- Zi că sunt asistenta ta!

Cu un oftat să-ţi rupă inima, Philippe se ridică, deschise servieta şi scoase un pachet de ciocolată.

- Cutter m-a rugat să-ţi cumpăr asta.

Morgane înşfăcă pachetul şi îl strânse la piept, cu lacrimi în ochi.

- Altceva ce ţi-a mai spus? Nu mi-a răspuns la la scrisoare.

- Ba da. Vrea să te ţii de promisiune şi să nu te mai preocupe soarta lui.

Degetele lui Morgane se crispară pe pachetul de ciocolată.

- De ce face asta? De ce?

Philippe îşi ridică ochii spre tavan. Dragostea îi face într-adevăr pe oameni tâmpiţi şi orbi! Se aşează lângă ea pe pat şi îi înconjură umerii cu braţul.

- Cred că ştiu de ce. Dar aş prefera să-l întrebi singură. De un lucru sunt sigur, şi anume că Jack Cutter are o voinţă de fier. Când şi-a băgat ceva în cap, nimeni şi nimic nu-l poate face să revină asupra hotărârii lui!

Capitolul 11

- Şah şi mat!

Cu un zâmbet triumfător, Clarence Eldridge luă regele lui Cutter şi îl aruncă pe pat.

- Nu te concentrezi. Cred că joci şah numai ca să-ţi pierzi timpul!

Cutter ridică din umeri şi mătură piesele de pe tablă cu dosul palmei. Apoi, se ridică şi începu să se plimbe prin celulă. Cel puţin, ce fusese greu trecuse! Cele trei luni de izolare fuseseră gata să-l înnebunească.

Oprindu-se în faţa gratiilor de la fereastră, aruncă o privire afară. Zidurile cenuşii ale penitenciarului dispărură şi o zări pe Morgane, surâzătoare, lângă râu. Obrajii roşii, pielea bronzată care strălucea de frumuseţe şi fericire.

Eldridge se apropie de el şi îşi sprijini mâna neagră şi grea pe umărul lui.

- Nu te mai necăji, bătrâne, nu mai ai decât opt luni de tras!

- Da, nu mai e mult, răspunse Cutter oftând.

Incapabil să stea locului, îşi aprinse o ţigară, trase trei
fumuri, o stinse şi apoi îşi reluă mersul fără rost între uşă şi fereastră.

Eldridge se cocoţă în patul lui de sus şi îl privi, vizibil preocupat de ceva.

- O s-o revezi, când scapi de aici?

- Nu.

- Crezi că nu eşti destul de bun pentru ea, nu-i aşa?

Cutter se întoarse spre el şi se sprijini de uşă.

- Priveşte-mă, bătrâne. Nu mai sunt nimic. Nici măcar poliţist! Fosta mea soţie mă aşteaptă la cotitură, dacă o să încerc să-mi revăd fetiţa. Divorţul o să mă coste o groază, în plus mai datorez bani şi pentru procesul meu şi eu n-am un sfanţ! Şi n-o să-mi fie uşor să-mi găsesc de lucru cu cazierul judiciar pe care îl am... Vrei să-i ofer toate astea ca dar de nuntă viitoarei mele soţii?

Eldridge clătină din capul lui chel.

- Da, înţeleg. Şi dacă nu câştigi bani, nu vei putea fi marele boss, nu-i aşa?

Cutter deschise robinetul şi înghiţi o gură de apă.

- Nu, nu-i vorba de aşa ceva, răspunse el iritat. Dar nu pot totuşi s-o încarc cu problemele mele pe femeia iu... pe Morgane.

- N-am prea mare experienţă la femei, dar mi se pare că, dacă te iubeşte cu adevărat, asta n-are importanţă.

- Morgane nu mă iubeşte, replică imediat Cutter cu o voce răguşită. A crezut că mă iubeşte, dar era recunoştinţă, atât. Împrejurările... Sunt sigur că, până acum, a înţeles asta.

- Eşti chiar aşa de sigur? îl întrebă tânărul negru cu un aer sceptic.

- Morgane e o femeie excepţională. Merită să se mărite cu un tip bine... pe care nu-i va fi ruşine să-l prezinte prietenilor ei.

Cutter se lungi pe patul lui, cu braţele încrucişate sub cap, încercând să se convingă singur că are dreptate. Gândul că i-ar putea face rău lui Morgane îi era insuportabil. Cum să îndrăznească să-i ceară să se mărite cu un fost puşcăriaş?

Mai mult de opt luni mai avea de petrecut în acest infern. Două sute patruzeci şi două de zile în întuneric. O eternitate!

- Cutter! Avocatul tău vrea să te vadă!

Fără să-l scape din ochi, Garcia deschise poarta şi îi făcu semn să iasă.

- E Sinclair?

- Poate. Nu-i ştiu numele...

Morgane trase cu nervozitate de gulerul bluzei de culoarea smaraldului.

- Ai înţeles bine ce ai de făcut?

Philippe oftă din adâncul pieptului. Răbdarea lui era pusă la grea încercare.

- Imediat ce intră Cutter, mă ridic şi plec la WC.

- Şi rămâi acolo, da?

- Sper că şi tu ştii ce ai de făcut! bombăni Philippe cu un aer sumbru.

Vorbitorul era plin. Nişte mese lungi de lemn erau aliniate în încăpere. Pe o parte vizitatorii, pe cealaltă deţinuţii. Un gardian uriaş, cu faţa roşie şi părul gras, pieptănat spre spate, stătea la intrare. Scria într-un registru mare numele fiecărui vizitator alături de numele deţinutului.

Totul era bine pus la punct şi sub control. Gardienilor le era interzis de a purta haine albastre ca şi cele ale deţinuţilor, sau kaki, la fel cu cele ale supraveghetorilor. In cazul unei încercări de revoltă, trebuia să se ştie cine e fiecare!

Dar cel mai greu pentru Morgane fusese zgomotul uşilor metalice care se închiseră în urma lor.

De câte ori auzise Jack zgomotul ăsta sinistru? Cât timp amintirile din viaţa lui de deţinut îi vor bântui încă nopţile, când va ieşi în sfârşit din acest infern?

Trăgând adânc aer în piept, încercă să-şi calmeze nervii puşi la grea încercare. De săptămâni întregi nu mai trăia decât pentru această vizită. De o sută de ori se gândise la ce trebuia să poarte, la pieptănătura pe care şi-o va face.

In cele din urmă se decisese pentru un taior de o croială severă; o fustă dreaptă care-i punea picioarele în valoare, o bluză cu mâneci lungi şi nişte pantofi cu tocuri înalte. După ore întregi de ezitare în faţa oglinzii, hotărâse să-şi strângă părul în coc. Bietul Jack! Când o s-o vadă, n-o să-i vină să-şi

creadă ochilor. Morgane îşi imagina deja surpriza amantului ei, privirea lui plină de admiraţie...

Nu era frumos din partea ei să-l ia aşa prin surprindere. Dar avea şi el o vină. N-avea decât să-i răspundă la scrisori! îşi repetă Morgane îmbufnată. Totuşi, de când intrase în penitenciar, începuse să-i înţeleagă puţin tăcerea.

Sârma ghimpată de pe creasta zidurilor de beton, tensiunea care domnea în această încăpere, chipurile dure, regulile rigide şi umilitoare... Jack suporta toate astea de ani de zile. Morgane îşi umezi buzele pentru a zecea oară. De ce o făceau să aştepte atât de mult timp?

Pierduse deja un timp preţios cu verificarea identităţii. Ii scotociseră prin poşetă, îi luaseră amprentele, trebuise să completeze un formular în trei exemplare. După care îi înmânaseră un ecuson care-i permitea să intre în această sală.

- Mă duc să-l întreb pe gardian de ce durează atât, declară ea ridicându-se.

Philippe o reţinu cu putere de încheietura mâinii.

- Calm. Nu există interfon în închisoare, trebuie un supraveghetor să se ducă după el.

Exact în acel moment uşa se deschise şi Jack intră, îmbra- cat în blugi şi cu o cămaşă de un albastru decolorat, la fel ca prima oară când îl văzuse. Ochii lui făcură înconjurul încăperii.

Morgane îl privea cu aviditate. Avea ochii încercănaţi, chipul lui era marcat de oboseală şi suferinţă. Obrajii îi erau supţi, câteva fire albe îi apăruseră în chica blondă.

In sfârşit, privirile li se încrucişară. Morgane descoperi în ochii lui o bucurie nespusă, care făcu aproape imediat loc unei măşti de indiferenţă. Din trei paşi mari, fu lângă masă.

Inima lui Morgane făcu un salt în piept. Cutter! Bărbatul vieţii ei, pe care-l iubea din tot sufletul... In sfârşit îl revedea.

Ignorând-o complet, Jack îi aruncă lui Philippe o privire furibundă.

- Sper că ai un motiv valabil ca să-mi faci o asemenea figură.

- Văd că trei luni de izolare nu ţi-au îmblânzit deloc firea, replică Philippe impasibil.

- Exact.

- Nu te lua de Philippe, el n-are nici o vină! exclamă Morgane. A fost ideea mea.

- Nu vreau să vii aici.

- Mi-ai trimis un mesaj cerându-mi să-mi continuu viaţa. Asta şi fac. Viaţa mea eşti tu.

- Morgane...

Philippe interveni, cu un zâmbet amuzat:

- Dacă vrei un sfat, bătrâne, nu-ţi mai bate gura degeaba! Am folosit deja toate argumentele posibile.

Dar când ea s-a decis să obţină ceva, e o femeie de temut!

Impingându-şi deoparte scaunul, Philippe se ridică şi îi întinse mâna. După o ezitare imperceptibilă, Cutter i-o strânse. Avocatul scrută chipul tras din faţa lui, ochii obosiţi care îşi păstraseră însă privirea pătrunzătoare. Bărbatul ăsta stătuse nouăzeci de zile singur, fără lumină, fără pic de confort... Fiindcă nu vrusese s-o părăsească pe Morgane în pădure! Unii chiar meritau să li se acorde o a doua şansă în viaţă!

- Te-ai gândit vreodată să-ţi reiei studiile după ce te vei elibera?

- Da, dacă mă vor accepta la universitate.

- Ai depus vreo cerere de înscriere?

Jack făcu un semn din cap.

- La UCLA.

- O să ai nevoie de bani să-ţi plăteşti studiile. Am nevoie de un anchetator în cadrul biroului meu de avocatură. Ai putea să lucrezi după orele de curs.

Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă. Două personalităţi inflexibile, puternice şi curajoase. Morgane îi învălui într-o privire admirativă.

- O să mă gândesc, îi răspunse Jack liniştit.

Surâzător, Philippe îşi aranjă cravata şi se încheie la veston.

- Am primit dispoziţii să mă retrag şi să vă las singuri!

O bătu uşor pe umăr pe Morgane şi făcu un semn în direcţia lui Jack. Apoi se îndreptă spre ieşire.

Jack îl privi îndepărtându-se, cu un aer gânditor. Simţind că-i tremură genunchii, Morgane se ridică şi făcu înconjurul mesei. Câteva capete se întoarseră spre ea. Dar ea nu vedea şi nu auzea pe nimeni, cu excepţia lui Jack.

- Regulamentul nu permite să ne sărutăm la plecare şi la venire, şopti ea.

Jack ezită, apoi oftând din adâncul pieptului, întinse braţele şi o strânse la piept. Morgane simţi că o lasă picioarele.

Uitând de regulament şi de toate bunele ei intenţii, se lipi de el, sprijinindu-şi capul de umărul lui puternic. In sfârşit putea să-l vadă şi să-l atingă pe bărbatul iubit!

Jack se dădu brusc înapoi, aruncând o privire în direcţia gardianului. Roşie la faţă, cu o strângere de inimă, Morgane se retrase la locul ei. Jack făcu la fel, cu moartea în suflet. Comisese o mare greşeală acceptând această vizită, eroare pe care o va plăti scump în singurătatea celulei lui! Dar prezenţa lui Morgane îl fascina.

Aşezaţi faţă în faţă, se priviră îndelung în tăcere. Tânăra nu mai ştia de unde să înceapă.

- Pregătisem tot ce aveam să-ţi spun, dar am uitat totul. Voiam să-ţi explic de ce te iubesc atât de

mult...

- Te-am rugat, ţi-am poruncit chiar să nu-ţi mai faci probleme pentru mine.

Morgane îşi încrucişă mâinile pe masă. Tot ceea ce îşi dorea era să-l strângă în braţe pe Jack, să-l facă să uite de închisoare.

- Nimeni nu m-a putut face vreodată să ascult de ordine, Jack. Eu nu fac decât după capul meu!

- N-ai ce căuta aici!

- Ai slăbit! declară Morgane schimbând intenţionat subiectul.

Degetele ei fine răsuceau în neştire lanţul de aur pe care îl avea la gât. Jack urmări o clipă mişcarea mâinilor ei, îi admiră părul cu reflexe roşiatice, sânii care se ghiceau prin ţesătura subţire a bluzei.

- Şi tu.

- Oh, ai observat! exclamă Morgane înroşindu-se. Ştii că e prima oară când te văd fără barbă...

Era oare acelaşi bărbat cu care făcuse dragoste lângă un râu de munte? Orice urmă de tandreţe dispăruse de pe chipul lui. Riduri adânci şi severe îi înconjurau gura şi ochii.

- Mi-ai salvat viaţa, şopti ea aproape cu timiditate. Iţi mulţumesc.

- Şi amicul tău Sinclair a salvat-o pe a mea. Aşa că suntem chit!

Morgane se aplecă în faţă, încercând să reducă

distanţa care-i separa. Dacă ar putea să-l atingă, dacă ar fi putut să-l convingă de dragostea ei!

- Philippe o să reconstruiască frumoasa lui cabană.

- Are noroc!

- O să pot să mă duc la cabană oricând doresc. O să fiu acolo pe 12 septembrie. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

Pe 12 septembrie! Ziua eliberării lui. Inima lui Jack făcu un salt în piept. Şi-ar fi vândut sufletul diavolului ca să se ducă.

- Nu, răspunse el scurt.

- De ce nu?

Morgane întinse mâna şi o cuprinse pe a lui. Nemairezistând, el îi înlănţui degetele.

- Imi lipseşti, Jack! Mă simt tristă şi pierdută fără tine.

Un val de emoţii cuprinse inima lui Jack. Bucuria de a o vedea, teama de a o pierde, dorinţa de a o atinge, de a o strânge în braţe...

- Să nu mai vii niciodată aici, Morgane. O să refuz să te văd.

- Ştiu ce gândeşti. Crezi că îţi sunt doar recunoscătoare, că nici o femeie nu te vrea cu adevărat... Greşeşti!

Cutter recunoscu expresia fetiţei rătăcite într-o lume prea dură pentru ea. Morgane, atât de fragilă,

atât de tandră, atât de scumpă inimii lui! Niciodată nu va trebui să sufere din cauza lui.

Cu sentimentul că totul i se întâmpla pentru ultima oară, Jack o luă de mână şi o privi drept în ochi.

- Linişteşte-te şi ascultă-mă! Am ceva să-ţi spun.

- Dacă vrei să mă convingi că nu te iubesc cu adevărat, îţi pierzi timpul de pomană!

- Dacă refuzi să mă asculţi, ies imediat din această încăpere.

- De acord, te ascult. Dar vreau să am drept la răspuns! exclamă Morgane ridicându-şi bărbia, cu ochii strălucind de furie şi revoltă.

Jack schiţă un zâmbet amuzat. Ce femeie! Ba mieluşel, ba tigroaică... Bietul Sinclair, probabil că o văzuse sub toate aspectele în ultimul timp.

Brusc, un urlet de mânie îi făcu să tresară. La masa vecină, un deţinut lovea cu pumnul în masă, în timp ce înjura o tânără slabă şi speriată. Buzele palide ale vizitatoarei începură să tremure şi ea izbucni în hohote de plâns.

Un supraveghetor se apropie imediat, dar deţinutul ieşi din vorbitor trântind uşa.

- Biata femeie, şopti Morgane.

Lui Cutter îi pierise surâsul de pe buze. Chipul lui redevenise de gheaţă. Iată ce făcea închisoarea dintr-un bărbat! Când o să iasă de aici, poate că va fi

la fel de sălbatic, la fel de turbat ca tipul ăla!

- Eşti prea generoasă, Morgane. Tu vrei să te ocupi de toată lumea. Nu fac parte dintre protejaţii tăi.

- Dar nu am intenţia să...

- Uite ce-ai făcut deja! L-ai convins pe Sinclair să mă apere, să-mi găsească o slujbă...

- Nu-i adevărat! El a...

- Mă consideri o biată victimă, o oiţă rătăcită, nu-i aşa? Ai vrea să am nevoie de tine?

- Dar ai nevoie de mine! Oricine are nevoie de cineva care să-l iubească!

Jack simţi că ezită. Morgane marcase un punct. Nopţile fuseseră atât de plăcute când o ţinuse strâns în braţele lui! Dar îşi reveni repede.

- Eu n-am nevoie de nimeni.

- Minţi! Dar eşti prea mândru să recunoşti că mă iubeşti şi că ai nevoie de mine. Crezi că nu ai nimic de oferit în schimb, nu-i aşa?

Jack se sprijini de spătarul scaunului. Nu-i mai rămăsese decât o soluţie. Şi ar fi preferat să nu recurgă la ea.

- Ascultă, Morgane, tot ceea ce s-a petrecut între noi a fost ceva pur fizic. Te găsesc teribil de... sexy. Dar asta-i tot.

Tânăra simţi că se înroşeşte sub privirea lui rece.

- De ce faci asta? îl întrebă ea cu o voce

schimbată. Vrei să te urăsc?

- Ce idee!

Tonul lui era ironic şi dispreţuitor. Dar în sufletul lui suferea un adevărat martiriu. De ce trebuia să se poarte astfel cu femeia pe care o adora?

Stând nemişcată pe scaunul ei, Morgane îl privea în tăcere. Mai văzuse o dată expresia asta întipărită pe chipul lui. Exact înainte de momentul când urmau să se despartă. Atunci când Jack îi vorbise despre fetiţa lui pe care o adora, dar pe care nu mai avea dreptul s-o revadă niciodată. ...Fiindcă o iubea prea mult şi asta l-ar face să sufere...

Tânăra se ridică. Fiindcă Jack se aştepta s-o vadă întorcân- du-i spatele şi plecând, nu avu timp să reacţioneze când Morgane se apropie de el. Inainte să poată schiţa un gest, ea îi cuprinse faţa în mâini şi se aplecă spre el.

- Ştiu că nu mă înşel, Jack Cutter. Eşti îndrăgostit şi ai atâta nevoie de mine încât ţi-e teamă! Sper că vei sfârşi prin a recunoaşte asta până nu va fi prea târziu!

Apoi îl sărută uşor pe buze. Jack era prea năucit ca să-i mai răspundă ceva. După aceea, Morgane îi întoarse spatele şi îl părăsi fără să mai rostească nici un cuvânt.

Capitolul 12

- Iar scări! Ingrozitor! bombăni Morgane cu sufletul la gură, abia ajungând.

Cabana, strălucind ca un bănuţ nou, era într-adevăr superbă. Tânăra femeie se opri câteva clipe în prag, ridicându-şi părul ca să se bucure deplin de adierea uşoară.

Ce căldură! Deşi soarele se pregătea să apună şi ciripitul păsărilor umplea văzduhul. Aerul era de o extraordinară puritate. O iarbă verde şi înaltă crescuse deja pe pământul calcinat.

Morgane trase adânc aer în plămâni. Grinzile noi din secvoia degajau un miros plăcut de lemn proaspăt tăiat. O nouă instalaţie de încălzire funcţiona în remiză. Philippe făcuse bine lucrurile! Absolut totul fusese înlocuit, chiar şi postul de radio de lângă pat.

Dragul de Philippe! Ce băiat adorabil... Ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă Philippe n-ar fi fost alături de ea în aceste ultime opt luni? Cine i-ar fi şters lacrimile? Făcuse totul ca s-o scoată din durerea ei. Morgane fusese invitată de o groază de ori la restaurant, la spectacole şi la petrecerile cele mai şic din San Francisco.

Viaţa îşi urma cursul ei, gândi tânăra femeie cu un surâs amar. Viaţa fără Jack Cutter...

Astăzi era 14 septembrie. Jack ieşise din

închisoare de două zile. Cabana nu se afla decât la câteva ore de mers cu maşina de San Diego. Dacă ar fi vrut să vină, s-ar fi aflat de mult timp aici.

Morgane îşi plecă tristă capul, cu sentimentul că a pierdut partida contra unor forţe misterioase. Jack se proteja de lume în spatele unei carapace de indiferenţă, renunţând la orice emoţie, la orice slăbiciune. Dragostea nu exista pentru el...

Tânăra nu se putu totuşi împiedica să scruteze împrejurimile. Nimeni! Drumul era pustiu. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Gata, Morgane! se mustră deschizând uşa cabanei. Totul a durat destul.

Abia făcuse doi paşi înăuntru, când îşi dădu seama că se petrecuse ceva în absenţa ei.

Un bărbat se întinsese pe patul ei, cu braţele sub cap, părând că se simte în largul lui, de parcă ar fi fost proprietarul cabanei. Mânecile cămăşii galbene erau suflecate până la coate, gulerul descheiat. Cizmele noi erau aşezate pe covor. Dar de data asta nu dormea.

- Jack!

- Bună, Morgane!

Un val de emoţii cuprinse inima tinerei femei. Jack venise totuşi!

- Ce faci aici?! exclamă ea, ascunzându-şi bucuria în spatele unei expresii arogante.

Cutter o privi în tăcere. De săptămâni de zile se gândea la momentul întâlnirii lor. Iar acum se simţea atât de emoţionat încât nu mai ştia ce să spună. Câte scrisori nu începuse, fără să poată termina nici una? Câte nopţi trecuseră, fără ca somnul să se lipească de el, îngrozit de ideea că poate ea îl va respinge?

Sărind jos din pat, din trei paşi fu lângă ea, cu mâinile în şolduri, parcă pregătit de luptă.

- Mă aflu aici fiindcă amintirea ta mă obsedează, Morgane! De la ultima noastră întâlnire, totul îmi merge prost. Nu mai dorm. Doresc atât de mult să te strâng în braţe, încât nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Nu mai reuşesc nici măcar să câştig o partidă de şah!

Morgane îşi ridică imediat capul, înfruntându-l.

- Mă uimeşti, Cutter!

Jack avu brusc impresia că se află sub un jet de apă îngheţată. Intâlnirea nu se anunţa atât de uşoară precum sperase. Dar nu el fusese acela care refuzase dragostea lui Morgane când ea i-o oferise? Un laş, iată ce era! Dacă ea îl dădea dracului, nu primea decât ceea ce merita cu vârf şi îndesat...

Ameţit de parfumul ei, luă una din şuviţele ei roşcate şi şi-o înfăşură în jurul degetului.

- Am fost prost şi rău faţă de tine. N-am încetat să regret asta de atunci.

Un zâmbet. Ar fi făcut orice ca ea să-i zâmbească.

- Am avut încredere în tine, şopti Morgane. Ti-am spus lucruri pe care nu le-am mai mărturisit nimănui, fiindcă aşa credeam eu... că tu nu-mi vei face niciodată rău.

- Cum ţi-aş putea dovedi că sunt sincer, că regret? Cere-mi orice şi o să fac. Dar te rog, nu mă mai privi aşa, ca pe un străin.

- Dar eşti un străin pentru mine! N-am petrecut împreună decât trei zile.

- Trei zile şi trei nopţi. De atunci n-am încetat să mă gândesc la tine. Am crezut că o să mor, atât de mult îmi lipseai.

- Atunci, de ce m-ai alungat? exclamă Morgane. Doream să rămân alături de tine, să te ajut aşa cum m-ai ajutat şi m-ai susţinut tu în timpul fugii noastre prin munţi.

Vocea i se frânse.

- Asta mi-a făcut cel mai rău.

- Ştiu. Dar mai ştiu că tu înţelegeai ce era în sufletul meu, când eram închis acolo, fără lumină, fără aer proaspăt. Câteodată...

Jack se întrerupse, simţind că i s-a pus un nod în gât. Emoţionată la culme, Morgane îl luă de mână şi degetele lor se împletiră.

- Câteodată îmi lipseai atât de mult, încât simţeam că mă îmbolnăvesc. Dar nu voiam să mă vezi astfel. Trebuia să mă descurc singur.

Morgane îi înconjură talia cu braţul şi se lipi de pieptul lui, sprijinindu-şi capul de umărul puternic.

- Te iubesc, Jack. Şi n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

Jack oftă, corpul i se destinse şi se aplecă spre ea, căutân- du-i buzele. Sărutarea pe care o schimbară alungă toate îndoielile şi amărăciunea, încălzind inima lui Morgane mai bine decât orice cuvânt...

- Nu mai pot să trăiesc fără tine, Morgane.

- Nici eu, Jack Cutter...

Degetele lui Jack ciufuliră buclele bogate de culoare roşcată.

- Iţi aminteşti de ziua în care ne-am întâlnit? Cred că nu prea ţi-am plăcut!

- Hmm! Mi s-a părut că eşti un tip îngrozitor. Nu pricep de ce mi-am schimbat părerea...

Un surâs lumină chipul tinerei femei. Jack se simţi cuprins de o stare de bine. Nici când ieşise din închisoare, în urmă cu două zile nu se simţise atât de fericit.

- Eu n-am dreptul să părăsesc California. Incă nu sunt un om liber în adevăratul sens al cuvântului...

- Dar poţi veni la San Francisco?

- Vin oriunde mergi şi tu. Acum tu eşti universul meu. Am atâta nevoie de tine!

Morgane simţi cum îi tresaltă inima de bucurie. Era cea mai frumoasă declaraţie pe care o primise

vreodată.

- De aceea mi-au trebuit două zile ca să te întâlnesc. Voiau să mă consemneze la San Diego. A trebuit să cer o favoare specială ca să pot rămâne lângă tine.

- Ti-a venit greu s-o obţii?

- Nu, dar eram ros de îngrijorare. Mi-era teamă că vei pleca fără să mă mai aştepţi.

- A fost cât pe-aci să nu vin... Nu ştiam cum voi reacţiona dacă tu ai fi lipsit de la întâlnire.

- Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult regret că ţi-am vorbit aşa, când ai venit să mă vezi la Donovan! Nu credeam nici un cuvânt din tot ce-ţi spuneam.

- Am ghicit eu! Tu nu eşti de felul tău un mincinos şi nu ştii să minţi.

Jack o privi uimit, apoi izbucni în râs. Fericită la culme, tânăra femeie îi cuprinse chipul mult iubit între mâinile ei şi îl sărută. Rămaseră câteva momente îmbrăţişaţi. Morgane se simţi excitată de atingerea trupului lui musculos.

***

Mult mai târziu, când stăteau liniştiţi unul în braţele celuilalt, Jack închise ochii şi ascultă respiraţia regulată a lui Morgane care adormise. Capul tinerei se odihnea pe pieptul lui şi mâinile ei îl ţineau strâns, într-o dorinţă inconştientă de a nu-l mai pierde încă o dată.

O ploaie uşoară bătea în geamuri. Câtă linişte,

câtă pace! Jack o strânse şi mai tare în braţe şi Morgane zâmbi prin somn.

De fapt, gândi el... uitaseră să vorbească despre cel mai important lucru: trebuiau neapărat să cumpere verighete!

Cu un oftat de mulţumire, o privi. Petrecuse patru ani în infern! Şi nu numai că rezistase, dar o întâlnise pe Morgane, care astăzi era Morgane a lui, tovarăşa lui adorată care va fi în curând soţia lui pentru tot restul vieţii...

Viaţa merita într-adevăr osteneala de a fi trăită! Şi, împreună cu Morgane, n-o să se lipsească de nici una dintre plăcerile ei.

Sfârşit